

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 41 / Hejmar 490 / Cotmeh 2022

KİMYASAL DA KULLANSANIZ SONUÇ DEĞİŞMEYECEK BU HALK ÖZGÜRLEŞECEK

Fedai Eylemi Yapan Sara ve Rûken Arkadaşın Mektupları

✓ PKK'yi PKK yapan gerçeklik, yoldaşlık ilişkilerindeki hakikat değeridir. Partimiz PKK, Önderliğimiz öncülüğünde yoldaşlık hakikatini derinden yaşayarak partileşmiş, ordulaşmış ve günümüzde tüm ezilenlerin sesi olmayı başarmıştır. PKK tarihinde sembolleşen; Haki'lere, Kemal'lere, Ferhat'lara, Mazlum'lara, Bêrîtan'lara, Zilan'lara ve Sara'lara verilen cevap yoldaşlığı her zaman büyümek, yüceltmek olmuştur. Bunun için bu gelenekten etkilenmiş ve bu geleneğin ardılı olmak isteyen bizler açısından, yoldaşlık ilişkileri her şeyden önce gelir. Masum insanlarımızın intikamını almaya yeminli bir evladınız olarak kendimi, düşmanın beyninde patlatmaya aday görüyorum. Sizin de bilmenizi isterim ki bütün yoldaşlarım gibi amacım asla masum insanları hedef almak olmayacaktır. Bu yönlü düşmanın yaptığı ve yapacağı karalama politikalarına inanmayın!

Sayfa: 21

Önder Apo'ya Zilanca Katılalım Özgürlük Savaşımızı Zaferle Taçlandıralım

Duran Kalkan

✓ 1998'de Avrupa'ya çıkmak da zordu. Kürt sorununun siyasi çözümünü aramak zorluklarla doluydu. Fakat bir umut ışığı yine vardı ve onu değerlendirmek üzere tekrardan zoru göğüsledi ve Avrupa sistemini de sınavan Avrupa'ya çıkış girişimini kararlaştırıp gerçekleştirdi. Belirttiğimiz gibi zor olduğunu bildiği için her zaman dikkatli, duyarlıydı. Olası saldırılara karşı sürekli tedbirliydi. Bu, Önder Apo'nun mücadele tarzı oluyordu. Dolayısıyla Yunanistan'da ilk engelle karşılaşınca hemen geri dönüşü değil, daha ileriye gidişi öngördü. Rusya'ya gidiş aslında 9 Ekim Komplosu'nu boşa çıkardı. 9 Ekim imhasını önledi. Roma'ya gidişle birlikte Avrupa Birliği nezdinde Kürt sorununun demokratik-siyasi çözümünün gerçekleştirilmesi gündeme geldi.

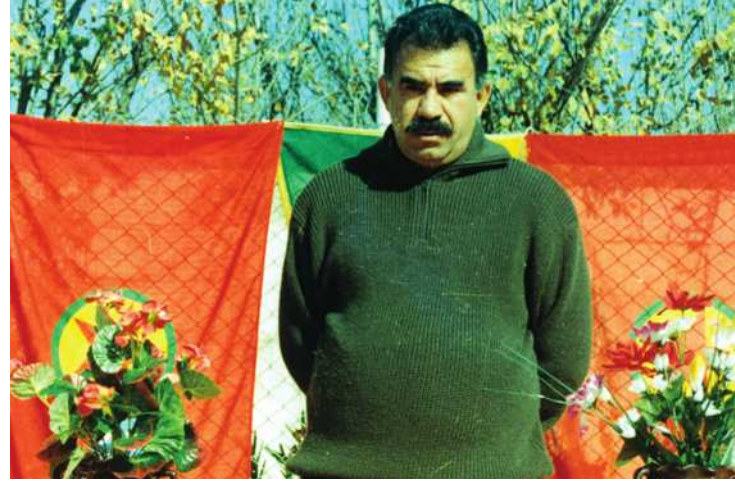
Sayfa: 6

Güzelliği ve Anlamı Savaşarak Yaratın Soylu Kadınlar

Hêvi Nuda

✓ Kadın Hareketi olarak da PKK'nin içinde, PKK'nin özüne rengini veren bu tarzla doğduk, büyüdük, bugünlere geldik. Genel mücadelemiz ve şehitlerimize yaklaşımla paralel bir biçimde kadın boyutunda da; her kadın şehadeti karşısında mücadele hırslarımız bilendi, onurlu ve direnen kadın olma kimliğimiz güçlendi, nasıl yaşamalı ve nasıl ölmeli sorularına cevaplarımız daha da netleşti, kadın ordulaşmamız ve örgütlenmemiz daha da gelişti, derinleşti. İşte Ekim Şehitleri de özgün kadın örgütlenmesinin, ordulaşmasının, karargahlaşmasının gelişim sürecinde öncü kadın şehadetleri ile mücadele geleneğimize çok anlamlı boyutlar kazandırdı.

Sayfa: 11

KOLEKTİF OTORİTEDEN VAZGEÇMEMEK GEREKİR

Réber Apo

✓ Onlar benim için sosyolojinin özüydüler. Çok dar da olsa kendi öz sahadında onların üzerine kurulu olan hiyerarşik düzeni yıkmam, yüzlerce kitaptan çok daha eğitici oluyordu. Onlarla kurduğum ilişki platformu erkek egemen karılı-kocalı statüyü paramparça ediyordu. Aslında en çok da bu statünün parçalanmasından mutlu oluyordum. Bir cinsel obje değil, değerli bir insan oldukları açığa çıktıkça gururlanıyordum. Bu yaklaşım özlü sevgiye giden yolu da açıyordu. Karşılıklı ama mutlaka hiçbir baskı duymadan, tarihsel ve toplumsal gerçeğin bağrında kurduğumuz sevgi ve saygı dünyasının eşsiz bir gücü vardı. Aralarında düşkün kadınlığı aşamamış bazıları çıksa da, çok sayıda ve çok nitelikli kadınlar da çıkmıştı. Onların da çoğu şehit düştü. Onlara adsız kahramanlar değil, gerçek kahramanlar diyeceğim. Eğer yaşanılacak bir toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak onların ölümsüz anılarına bağlılıkla ve gün gibi aydınlatıkları yolda yürümekle mümkündür.

Sayfa: 18

Özgürlük Mücadelemiz Aynı Zamanda Ortadoğu'nun Geleceğini Belirleyecektir

Cemil Bayık

✓ Sara Goyî ve Rûken Zelal yoldaşların eylemi de PKK'de fedailiğin hangi düzeyde olduğunu somut kanıtı olmuştur. Bu fedailik, 14 Temmuz direnişçilerinin şehadete en yakın anlarının en morali anları olduğu gerçeğinin bu yoldaşlarda nasıl somutlaştığını tüm dünyaya göstermiştir. Halkına, Önderliğine, Partilerine, şehitlerine, yoldaşlarına karşı görevlerini yerine getirmenin morali ve coşkusuyla bu eylemi yaptıkları kameralara açık biçimde yansımıştır. Böyle evlatları olan bir halkın özgürlük mücadelesi yenilgiye uğratılabilir mi? Böyle militanları olan bir hareket tasfiye edilebilir mi? Bu yoldaşların eylem yaparkenki yürüyüşleri zafer yürüyüşüdür.

Sayfa: 2

İÇİNDEKİLER

Saçlarımız İsyan Bayrağımızdır

Dilzar Dilok

Sayfa: 13'te

Efrîn'de Demografya Değişimi

Bozan Tekin

Sayfa: 15'te

Ankara-Şam İlişkileri

Ciwan Murat

Sayfa: 25'te

Kürdistan Gençliği

Andok Çekdar

Sayfa: 27'de

Dr. Sirwan-Anî

Birader

Sayfa: 30'da

Özgürlük Mücadelemiz aynı zamanda Ortadoğu'nun geleceğini belirleyecektir

Cemil Bayık

6 aylık gerilla direnişı
AKP-MHP iktidarını
çöküşe sürüklemektedir.
NATO'nun ikinci büyük
ordusu Zap, Avaşın ve
Metina'da çıkmaza girmiştir.
Yüzlerce gerilla, yüz binlerle
ifade edilen orduyu
perişan etmiştir. Öyle ki,
oraya sürülen askerler kısa
sürede moralsız ve inançsız
hale gelince bunların yerine
yeni askerler getirilmektedir.
İnsansız hava araçları ve savaş
jetleri olmazsa Türk askeri bir
adım bile atacak durumda
değildir. Bu açıdan bu 6 ayda
Vietnam'a atılan bombaların
çok fazlası gerillanın üzerine
atılmıştır. Sonuç alamadığını
gören soykırımcı sömürgeci
Türk devleti her türlü
kimyasal silah ve zehirli gaz
kullanmaktadır. Bu düzeyde
kirli bir savaş yürütmesi
başarısızlığın ve çaresizliğin
sonucudur. AKP-MHP faşist
iktidarı burada yaşayacağı
başarısızlığın kendilerinin
ölümü olacağını
gördüklerinden her türlü
savaş suçunu işlemektedir.

Sovyetlerin dağılması ve iki kutuplu dünya siyasi sistemine dayalı soğuk savaşın sonlanmasından sonra 'tarihin sonu geldi' denilerek neo-liberalizmin bundan sonraki ekonomik, toplumsal, kültürel ve siyasi sistemin esas olacağı ve kapitalist modernist sistemin öncü gücü ABD önderliğinde yeni bir dünya düzeninin kurulacağı söylenmiştir. Tüm dünyanın küreselleşen kapitalizme açılması ve tüketim toplumu sistemine çekilmesi hedeflenmiştir. Ülkelerini küresel kapitalist sisteme açmayan, sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı önünde engel olan ülkeler de şer güçler olarak tanımlanmış; bunlara karşı çok yönlü bir mücadele içine girilmiştir. ABD ve müttefikleri, eski dengelerin yıkılmasından sonra yeni dengelere dayalı bir dünya düzeni kurmak için 1991 Körfez Savaşıyla birlikte 3. Dünya Savaşı'nı başlatmıştır. Bu gerçeklik reel sosyalizmin dağılması ve soğuk savaşın sona ermesiyle birlikte kapitalist modernitenin tüm dünyaya hakim olmadığını gösterir. Zaten 3. Dünya Savaşı kapitalist sistemin tüm dünyaya hakim olması için başlatılmıştır.

Diğer yandan ABD, kapitalist sistemin önder gücü olduğunu kapitalist modernite güçlerine kabul ettirmek istemiştir. Dünyada kuralları koyan gücün kendisi olduğu iddiasıyla hareket etmiştir. Bu nedenle birçok sözleşme ve yasaya herkesin imza atmasını dayatmıştır. Özellikle sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı için yeni kuralları getirmiştir. Kapitalist sistemin anayasası denilebilecek sözleşmeler imzalanmıştır. Sermayenin serbest ve güvenli dolaşımını sağlamada da kendisini başat güç olarak görmüştür. Ancak Çin gibi ülkelerin ekonomik alanda yükselişe geçmesi, önemli sermaye birikimi sağlaması ve tüketim mallarının üretimi ve satımında büyük bir ivme kazanması sermayenin serbest ve güvenli dolaşımı için kuralları koyan ABD sermayesini ürkütmüştür. Öyle

ki kendi koyduğu serbest dolaşım kurallarını bizzat ABD çiğnemiştir

Kapitalist modernist sistem sürekli kriz halinde

ABD soğuk savaşın ortadan kalkmasından sonra siyasi ve ekonomik olarak hakim güç olmak isterken 3. Dünya Savaşı'ndan sonuç alamadığı gibi ekonomik güç olarak da sömürü ve kar pastasındaki payı giderek azalmaktadır. Sistem içi siyasi güç dengelerinde açık ara üstünlüğü eski etkisini yitirirken ekonomik olarak da rakip güç odakları ortaya çıkmıştır.

Tüm bu mücadeleler 1. ve 2. dünya savaşlarında olduğu gibi sistem içi güçlerin katı kamplaşmalar ve çok şiddetli savaşlarına dayalı bir mücadele biçiminde geçmemektedir. Siyasal değerlendirmeler yapılırken bu farkı mutlaka görmek gerekir. Eğer 20. yüzyıl koşullarındaki gibi değerlendirmeler yapılırsa yanlış sonuçlara varılır. Bugünkü mücadele farklı sistemler ve kamplar arasındaki mücadele değildir. Küreselleşen ve birbirine birçok bakımdan bağlı olan bir kapitalist ekonomik sistemden söz ediyoruz. Hem aynı sistem içindeler hem de kapitalizmin doğası gereği birbiriyle sürekli bir mücadele içindeler. Bu gerçeklik yeni dünya dengeleri ve düzenini sağlamak için yürütülen 3. Dünya Savaşı'nın tarz ve yöntemini de farklı kılmaktadır. Şiddeti 1. ve 2. dünya savaşları kadar olmasa da süreklileşen bir mücadele söz konusudur. Bir alanda karşı karşıya gelmemeye dikkat eden sistem güçleri başka bir alanda güç mücadelesinde etkili olmak için savaşa tutuşmaktadır. Suriye'de mücadeleyi dolaylı yürüten bu güçler Ukrayna'da yoğun bir savaş içine girmişlerdir. Zaten tarz ve yöntem farklılıkları nedeniyle 3. Dünya Savaşı on yıllara yayılmış bulunmaktadır.

Ukrayna üzerinden NATO-Rusya savaşı küreselleşen kapitalist sitem içi mücadelenin kısa sürede so-

nuçlanmayacağını göstermiştir. Kapitalist modernist güçlerin yarattığı siyasi, toplumsal ve ekonomik krizler karşısında halkların, emekçilerin, kadınların mücadelesi de kesintisiz sürmektedir. 3. Dünya Savaşı sonrası oluşacak göreceli dengeler bu mücadeleler sonrası kurulacaktır. Artık erkek egemenlikli iktidarcı devletçi sömürücü sistem krizden kurtulamayacaktır. Göreceli belli bir siyasi denge ve buna dayalı statü kurulsun da istikrarsızlık ve krizler bitmeyecektir. Artık kapitalist modernist sistem sürekli kriz halinde olacaktır. Siyasi, toplumsal, ekonomik sorunlara kalıcı çözüm bulmaları mümkün değildir. Bu da halkların, emekçilerin, kadınların, bu sistemden zarar gören tüm güçlerin mücadelesi sonucu özgürlük ve demokrasi alanlarını sürekli genişletecek; kapitalist modernist güçlerin hakimiyet alanlarını ise daraltacaktır.

Rêber Apo 21. yüzyıl kadın yüzyılı olacaktır diyerek 21. yüzyılda özgürlük ve demokrasi mücadelesinde kadınların öncü rol oynayacağını ortaya koymuştur. Önceleri erkek egemenlikli sisteme karşı yürütülen özgürlük ve demokrasi mücadelesi bir tepki mücadelesi olarak öne çıkıyordu. Rêber Apo derinlikli tarihsel toplumsal çözümlemeleriyle kadın özgürlük mücadelesini ideolojik ve teorik temele kavuşturdu. Jineoloji bilimini toplumsal bilimlerin temeli olarak gördü. Kadın özgürlük mücadelesi ideolojik teorik temele kavuşunca büyük bir ivme kazandı. Sadece kadın özgürlük mücadelesi gelişim göstermedi; kadın özgürlük mücadelesi toplumsal mücadelelerin öncü ve en dinamik gücü haline gelerek toplumsal mücadelelerin de etkili olmasını sağladı. Böylece özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadeleleri eksik ve yarım olmaktan kurtularak tüm insanlığın sorunlarına çözüm getirecek bütünlüklü bir mücadele haline geldi. Kadın özgürlük çizgisine kavuşmuş emek, demokrasi, özgürlük ve sosyalizm mücadelesi önünde kimse duramaz. Ka-

pitalist modernite karşısında büyük bir üstünlüğü bulunan demokratik modernite tüm insanlığın yeni yaşamı haline gelecektir. İşte insanlığın binlerce yıla dayanan toplumsal özgürlük mücadelesi böyle bir aşamaya gelmiştir. Kapitalist modernite istediği kadar yaygınlaştırdığı bireycilik ve maddiyatçılıkla toplumu esir aldığını düşünsün; kadın özgürlük çizgisine kavuşmuş özgürlük ve demokrasi gücü karşısında mutlaka yenilecektir.

İran'da gerçekleşen kadın ayaklanması ve bu direnişte öne çıkan 'Jin, Jiyan, Azadi' sloganı ve bunun dünyada tüm kadınların dilinde yankı bulması Rêber Apo'nun 21. yüzyıl kadın yüzyılı olacak belirlemesini bugünden müjdelemektedir. Rêber Apo'nun Kürt teşisi dönecek, Ortadoğu'yu demokratik uygarlığa taşıyacaktır, değerlendirmesi her geçen gün daha fazla yaşamsallaşmaktadır. İlk toplumsallığın coğrafyası olan Ortadoğu aynı zamanda anaerki kültürün etkin olduğu coğrafyadır. Üzeri küllenmiş olsa da bu kültür sönmemiş bir kor gibidir. Rêber Apo tarihsel toplumsal çözümlemesiyle bu külleri savurarak kadın gücünü açığa çıkarmıştır. Böylece Ortadoğu gerçek demokrasi, özgürlük ve sosyalizmin coğrafyası olmanın güçlü adayı haline gelmiştir. Rêber Apo'nun gerçek demokrasiyi Avrupa'da aramayın, Ortadoğu'da gerçekleşecek, demesinin en güçlü dayanağı da bugün kadın özgürlük çizgisinin bu coğrafyada güçlü biçimde pratikleşmesidir.

Tarihin akışı doğru okunmalı

Ortadoğu ve dünyanın geleceği değerlendirilirken Rêber Apo'nun paradigmasıyla ortaya çıkan bu gerçekliği göz ardı etmemek gerekir. Tarihin akışı doğru okunursa doğru strateji ve taktikler belirlenir; doğru politikalar yürütülür.

Ukrayna savaşıyla birlikte dünya yeniden katı kamplaşmalar içine mi giriyor tartışmaları yapılmıştır. Hatta

Şanghay işbirliği örgütü böyle bir kamplaşmanın bir tarafı olabilir mi sorularına cevap aranmaya çalışılmıştır. Bilindiği gibi Çin ile ABD arasında ciddi gerilimler olsa da Çin açık biçimde Rusya'nın yanında yer almadı ya da Rusya ile bir cephe olacak biçimde bir destek vermedi. Çin şu anda küresel kapitalist sistemin çok önemli bir aktörü haline gelmiştir. Bu açıdan katı bir kamplaşma ve buna dayalı çatışma en fazla da Çin'e zarar verir. Çin böyle bir katı kamplaşmaya girmeden sistem içi mücadele yürütmektedir. Bunun için bazı güçlerle ilişki ve ittifak kurabilir. Zaten sistem içi mücadeleler katı kamplaşmalar, 1. ve 2. dünya savaşları türü çatışmalara girmeden sürdürülecektir. Bu sistem içi mücadelede 5-10 tane ilişki ve ittifak olabilir. Bu ittifak güçleri de sürekli değişebilir. Özcesi 1. ve 2. dünya savaşlarında olduğu gibi katı kamplaşmalar ve buna dayalı çatışmalar küresel kapitalizmin geldiği aşamanın gerçekliğine ve doğasına uygun düşmemektedir.

Şanghay işbirliği ise katı bir kamplaşmanın paketi olamaz. Ne kuruluş amacı böyledir ne de katılanların karakteri buna uygundur. Şangay işbirliği örgütü komşu ülkelerin işbirliğinin getireceği ekonomik avantajlardan yararlanma örgütüdür. Çünkü komşu ülkelerin yapacakları ekonomik ilişki her zaman karşılıklı kazandıran bir özelliğe sahiptir. Şanghay işbirliği örgütünün böyle bir şeye zemin sunduğu ve güç katacağı açıktır. Nitekim Çin ile Pakistan Hint Okyanusu'na açılan büyük bir yol yapmaktadırlar. Hem kara hem de deniz yolu ile Çin Hint Okyanusu üzeri dünyaya daha kolay açılma imkanı bulacaktır. Bundan Pakistan da karlı çıkacaktır. Çin, İran, Çin-Rusya ve Orta Asya ülkelerinin bu ülkelerle ilişkisinin böyle bir özelliği vardır. Bu işbirliği örgütü içinde Hindistan da vardır. Hindistan'ın Çin ve Pakistan'la ciddi siyasi anlaşmazlıklar içinde olduğu bilinmektedir. Diğer ülkelerin de birbiriyle siyasi ilişkilerinin her konuda iyi olduğu söylenemez. Dolayısıyla Türkiye NATO'dan çıkıp böyle bir işbirliği örgütüne giremez. Daha doğrusu işlevleri farklı olan bu iki örgütün birbirine alternatif olması söz konusu olamaz. Bunu bu örgüt içindeki güçler de dışındakiler de bilmektedir. Türkiye bu örgüte ekonomik yararlanma için girebilir. Ancak NATO'dan çıkar, buraya girer, siyasi eksen de-

ęiştirir gibi tartışmaların siyasi şantaj dışında bir değeri yoktur. Böyle bir siyasi şantajı da kimse ciddiye almaz. Ancak Tayyip Erdoğan her şeyi iç politikada kullandığı gibi bunu da kullanmaktadır. NATO, Avrupa ve ABD'ye göbek bağıyla bağlı olduğu halde toplumda bağımsız irade sahibiymiş gibi bir algı yaratmaktadır. Yandaş medyasını da böyle bir algı için kullanmaktadır.

Tecridi anlamak Kürt halkının özgürlük mücadelesini anlamaktır

Uluslararası komplo 25. yılına girmiş bulunmaktadır. Bu 25 yıl İmralı'da Rêber Apo'nun büyük bir yoğunlaşma temelinde soykırımcı sömürgeci Türk devletiyle çarpıcı bir mücadele içinde geçmiştir. 25. yılda da Türk devletinin Rêber Apo üzerinde uyguladığı ağır tecrit altında bu mücadele sürmektedir. Bu tecrit Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile soykırımcı güçler arasındaki mücadelenin hangi düzeyde yürüdüğüne göstermektedir. Rêber Apo üzerinde yürütülen politika ve uygulamaya bakarak bu gerçeği anlayabiliriz. Bunu anlamayan Kürt gerçeğini, Kürt halkının yürüttüğü özgürlük mücadelesini de anlayamaz. Bu nedenle de soykırımcı sömürgeciliğe karşı doğru bir politika yürütemez. Şu anda soykırımcı sömürgeci güçlerin halka ve gerillaya karşı yürüttüğü kirlî savaş İmralı'da yürütülen politikanın ve orada süren mücadelenin dışı yansıması olarak görülmelidir. Bunu anlayarak Türk devlet gerçeğini anlamış olanlar da soykırımcı sömürgeci Türk devletine karşı da bu temelde doğru tutum koyar. İmralı'da yürütülen mücadeleyi anlayanlar büyük devrimci olurlar; güçlü demokrasi mücadelesi verirler. Dolayısıyla İmralı'da uygulanan tecrit herhangi bir tecrit değil, tarihsel toplumsal anlamı olan tecrittir. Demokrasi ve özgürlük mücadelesinin hangi kapsamda verildiğini göstermektedir. Bu tecrit, anlayanlar için çok şey anlatmaktadır. Bu tecridi anlamak en başta da Rêber Apo gerçeğini anlamaktır. Rêber Apo şahsında Kürt halkının özgürlük mücadele gerçeğini anlamaktır. Soykırımcı Kürt düşman gerçeğinin derinliğini ve kapsamını anlamaktır. Özcesi tecridin bilincine varmak Kürt halkının Özgürlük Mücadelesi açısından mu-

azzam bir bilince kavuşmaktır. Bu bilince kavuşanlar da büyük mücadeleciler olurlar. Bu açıdan tüm halkımızın da dostlarımızın da, yoldaşlarımızın da, tecridin bilinciyle davranmaları çok önemlidir.

Bu bilinç bize Rêber Apo'nun özgürlüğü ile Kürt halkının özgürlüğüne iç içe geçtiğini gösterir. Bu açıdan Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Rêber Apo'yu özgürleştirme mücadelesini birlikte vermek çok önemlidir. Kuşkusuz Rêber Apo'nun özgürlüğü için hukuki mücadele de bu mücadelenin parçasıdır. Nasıl ki Kürt halkının özgürlüğü için de demokrasi mücadelesi, hukuk mücadelesi ve çok yönlü mücadele vermek gerekiyorsa bu, Rêber Apo'nun özgürlüğü için de geçerlidir. Bugün Rêber Apo kadınların ve tüm insanlığın önderi haline gelmiştir. Bu nedenle dünyanın dört bir köşesinde Rêber Apo'nun özgürlüğü için mücadele verilmektedir. Meşruiyeti çok güçlü bir mücadele haline gelmiştir. Bu mücadeleyi geliştirmek aynı zamanda Kürt halkının özgürlük mücadelesine büyük güç katmaktadır.

Avrupa Konseyinin 'umut hakkı' konusunda Türkiye'ye akıl verici cevabı, CPT'nin İmralı'da gerçekleştirdiği ziyaretin içeriğini kamuoyuna açıklamaması bu güçlerin Türkiye'nin politikalarının ortağı olduğunu göstermektedir. CPT daha önce Türkiye'ye yaptığı uyarıları bile takip etmemiştir. Kendi söylem ve kararına bile sahip çıkmamıştır. Tecride işkence diyen CPT şimdi bu işkencenin göz yumucusu ve ortağı olmaktadır. Tüm bu gerçekler hukuk mücadelesini ısrarla vermekle birlikte esas olarak halkımızın, halkların, demokrasi güçlerinin ve dostlarımızın mücadelesiyle Rêber Apo'yu özgürleştirme hedefine kilitlenmemiz gerektiğini göstermektedir.

Türk devletinin tüm iç ve dış politikaları Kürt halkının özgürlük mücadelesini tasfiye etme ve bu temelde Kürtleri soykırıma uğratma amaçlıdır. AKP-MHP iktidarı da varlığını özgürlük mücadelemizi tasfiyeye bağlamıştır. Zaten şu anda bu iktidarın tek propaganda aracı olarak bu kalmıştır. Bu amacına ulaşmak için de hem Türkiye içinde demokrasi güçleri ve Kürt halkına karşı baskıyı artırmış hem de Kürt halkının özgürlük güçlerine her yerde saldırmaktadır. Öyle ki, başka konularda birbirine düşman olan Türkiye'yle Ermenistan hükümeti özgürlük mücadelesine yönelik kirlî

ilişkiler içine girebilmektedir. Türkiye'nin Kürt düşmanlığı temelinde her türlü kirlî ilişki içine girmesi anlaşılır bir durumdur. Böyle bir Türkiye gerçeği Kürtler için şaşırtıcı bir şey değildir. Ancak Ermenistan hükümetinin 2 gerillayı Türk devletine teslim etmesi tam bir ihanetçi yaklaşımdır. En başta da Ermeni halkına yönelik bir ihanet olmaktadır. 2 gerillanın Türk devletine teslim edilmesi Paşinyan hükümetinin kişilsiz ve aciz bir hükümet olduğunu ortaya koymaktadır. Türkiye'den alacakları küçük bir taviz karşılığında Kürt Özgürlük Hareketi gibi tüm Ortadoğu halklarının özgürlük hareketi olan ve Ermeni soykırımını yaratan zihniyetten de hesap soran bir devrimci harekete karşı Türkiye'yle işbirliği yapması tarihin gördüğü en kirlî işlerden biridir. Bir taraftan bu gerillaların bırakılacağı sözü verilirken diğer taraftan Türkiye'yle pazarlık yapılması aslında Ermeni-Kürt dostluğuna vurulmuş bir darbe olmaktadır. Böyle bir suç işleyen bir hükümet iflah olmaz. Böyle bir hükümet ne Ermeni halkını temsil edebilir ne de Ermeni halkına fayda sağlar.

TC'ye karşı verdiğimiz mücadele Ortadoğu'nun kaderini belirleyecektir

Türk devleti bu saldırılarla aynı zamanda Kürt Özgürlük Hareketini tasfiye ederek yeni Osmanlı hayalleri önündeki engeli de kaldırmak istemektedir. Bu açıdan özgürlük mücadelemiz hem halkımızın özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesi için olurken, aynı zamanda Ortadoğu halklarının özgürlük ve demokrasi mücadelesi de olmaktadır. Bu açıdan AKP-MHP şahsında Türk devletine karşı verdiğimiz mücadele sadece Kürdistan'ın değil, Ortadoğu'nun kaderini de belirleyecektir. Bu yönüyle 3. Dünya Savaşı'nın nasıl sonuçlanacağı konusunda bizim yürüttüğümüz mücadele çok önemli etkide bulunacaktır.

6 aydan fazladır Medya Savunma Alanları'nda gerillanın yürüttüğü direniş tarihi değerdedir; sonuçları da büyük olacaktır. 6 ayda büyük siyasi sonuçları olmuştur. Eğer AKP-MHP faşist iktidarı öngördüğü gibi bir ayda sonuç alsaydı şu anda Türkiye'deki iç siyasi dengelerin durumu da Ortadoğu'daki siyasi durum da çok farklı olurdu. Türkiye KDP'yi bugünden daha fazla kendi uydusu yapar, Irak üzerinde ağır bir siyasi baskı kurardı. Şengal'e saldırılarını artırırdı. YNK, KDP karşısında direnemez; o da KDP ve Türkiye'ye teslim olurdu. Bu ortamda Rojava'ya yönelik yeni işgal saldırısı yapardı. Tabi ki Garê ve Kandil gibi gerilla alanlarına da yaptığı hava saldırıları yanında karadan da saldırılar başlatırdı. Özcesi askeri ve siyasi ağırlığını artırarak 3. Dünya Savaşı koşullarında Misakı Milli olarak ifade ettiği Musul ve Kerkük'le Suriye'nin kuzeyini Türkiye sınırlarına katma amacına ulaşmak için saldırılarını yoğunlaştırırdı. Gerillayı tasfiye ettiğinde sadece Ortadoğu'da değil, dünya genelinde de siyasi ağırlığını artırırdı. Tabi güncel olarak da AKP-

Sara Goyi ve Rûken Zela
yoldaşların eylemi de
PKK'de fedailiğin hangi
düzeyde olduğunun somut
kanıtı olmuştur. Bu fedailik,
14 Temmuz direnişçilerinin
şehadete en yakın anlarının
en moralli anları olduğu
gerçeğinin bu yoldaşlarda
nasıl somutlaştığını tüm
dünyaya göstermiştir.
Halkına, Önderliğine,
Partilerine, şehitlerine,
yoldaşlarına karşı
görevlerini yerine
getirmenin morali ve
coşkusuyla bu eylemi
yaptıkları kameralara açık
biçimde yansımıştır. Böyle
evlatları olan bir halkın
özgürlük mücadelesi
yenilgiye uğratılabilir mi?
Böyle militanları olan bir
hareket tasfiye edilebilir mi?
Bu yoldaşların eylem
yaparkenki yürüyüşleri
zafer yürüyüşüdür.

MHP erken seçime gidip yeniden iktidara gelerek Türkiye'yi istedikleri gibi dizayn edeceklerdi.

Gerilla'nın fedai tarzı AKP-MHP iktidarını çöküşe sürüklüyor

6 aylık gerilla direnişi bu yönlü amaçlarına ulaşmalarını engellediği gibi AKP-MHP iktidarını çöküşe sürüklemektedir. NATO'nun ikinci büyük ordusu Zap, Avaşin ve Metîna'da çıkmaza girmiştir. Yüzlerce gerilla, yüz binlerle ifade edilen orduyu perişan etmiştir. Öyle ki, oraya sürülen askerler kısa sürede moralsiz ve inancsız hale gelince bunların yerine yeni askerler getirilmektedir. Yüz binlerce asker içinde en savaşçılar seçilip gerillanın üzerine sürülmektedir. Ancak insansız hava araçları ve savaş jetleri olmazsa Türk askeri bir adım bile atacak durumda değildir. Bu açıdan bu 6 ayda Vietnam'a atılan bombaların çok fazlası yüzlerce gerillanın üzerine atılmıştır. İnsansız hava uçakları da hareket eden her şeye füzelerini göndermektedir. Sınır boylarındaki onlarca obüs topları da sürekli çalıştırılmaktadır. Bunlarla da sonuç alamadığını gören soykırımcı sömürgeci devlet her türlü kimyasal silah ve zehirli gaz kullanmaktadır. Yine taktik nükleer silahlarla savaş tünellerine saldırmaktadır. Bunların yanında şiddetli basınç yaratan termobarik bombalar kullanmaktadırlar. Bu düzeyde kirlî bir savaş yürütmesi başarısızlığın

ve çaresizliğin sonucudur. AKP-MHP faşist iktidarı burada yaşayacağı başarısızlığın kendilerinin ölümlü olarak gördüklerinden kirli savaşını her türlü savaş suçunu işleyerek yürütmektedir.

Gerilla, savaş tünelleri ve hareketli timlerin koordineli savaşı ile her gün eylemler yapmaktadır. Eylemin olmadığı tek bir gün yoktur. Artık Türk ordusu ile gerilla aynı alanda iç içe bir savaş yürütmektedir. Savaş tünellerinin varlığı ortamında hareketli timler askerlerin korkulu rüyası

yansımıştır. Böyle evlatları olan bir halkın özgürlük mücadelesi yenilgiye uğratılabilir mi? Böyle militanları olan bir hareket tasfiye edilebilir mi? Bu yoldaşların eylem yaparkenki yürüyüşleri zafer yürüyüşüdür. Zaten soykırımcı sömürgeci güçler bu fedaileri görünce ruh halleri değişmiştir, çökmüşlerdir. Bu fedailer şahsında yenilgilerini görmüşlerdir. Bu yoldaşlarımız bu eylemleriyle fedailik düzeyinin ne olması gerektiğini ortaya koymuşlardır. Artık tüm özgürlük savaşçıları için ölçü ve düzey

5 Kasım'da ABD, PKK bizim de düşmanımızdır, diyerek KDP'yi de PKK'ye karşı savaşın aktif ögesi haline getirince geçici olarak bir tanıma içine girmiştir. O zamanın Kürt düşmanı CHP genel başkanı Deniz Baykal, PKK'ye karşı kendi yanlarında olduklarından KDP'nin varlığını ve Başûr statüsünü kabul edilebileceğini söylemiştir.

KDP şu anda savaşın tarafı durumundadır. Çünkü Türkiye'nin ihtiyacı olan her türlü desteği vermektedir. Askerleri doğrudan sal-

dece kendini düşünen ve bir-iki şehirde iktidar olmak için Kürdistan'ın yüzde 80'ini feda eden bir parti haline gelmiştir. KDP'nin pratiği açıkça bunu ifade etmektedir.

KDP Kürdistan doğasının yakılıp yıkılmasına göz yummaktadır

KDP Kürdistan'ın doğasının yakılmasına, yıkılmasına karşı da sessizdir. Savaş uçakları ve top atışları ile Kürdistan coğrafyasında yüzlerce defa yangın çıkmasına rağmen KDP ne bunlara tepki göstermiş ne de yangınların söndürülmesi için kılını kıpırdatmıştır. Kış ayları dışında her uçak saldırısı bir yangın demektir. Bu yangınlar sadece ormanları tüketmiyor, zayıflatmıyor; aynı zamanda doğal yaşamı da ortadan kaldırıyor. Öte yandan kullanılan kimyasal silahlar, zehirli gazlar, taktik nükleer silahlar, termobarik bombalar da doğayı olabildiğince tahrip etmektedir. Bunlar dışında yüzbinlerce ağaç kesimi de yapılmıştır. Bunlara ses çıkarmaması KDP için bir-iki şehirde iktidar olması dışında hiçbir şeyin öneminin olmadığını gösterir.

KDP Kürdistan doğasının yakılıp yıkılmasına, kimyasal silahlar kullanılmasına sessiz kaldığı gibi uluslararası kuruluşlardan kimyasal silah, zehirli gaz, taktik nükleer silah, termobarik silah kullanımını araştırmak için gelenlere izin vermemesi Türk devleti ile suç ortaklığını ne düzeyde yaptığını gözler önüne sermektedir. Kimyasal silahlara, zehirli gazlara duyarlı olduğunu iddia eden bazı ülkeler de Türk devleti ile işbirliği nedeniyle bu tür suçlara göz yumuyorlar. Bunları anlamak mümkün, ama kendi ülkesinin yanmasına, zehirlenmesine göz yuman KDP ise hiçbir zaman anlaşılmacıdır. KDP bir de bu tutumuyla mahkum edilecektir.

Doğaya sahip çıkmak da yurtseverliğin şartlarından biridir. Doğaya sahip çıkmayan insana sahip çıkamaz. Rêber Apo en temel bilinç ekolojik bilinçtir, dedi. Doğa-insan, doğa-toplum ilişkisi anlaşılmalıdır. Kürdistan'da eksik bilinçlerden biri de ekolojik bilinçtir. Bu nedenle Rêber Apo bu bilinci çok önemli gördü. Kadın özgürlüğü gibi ekolojik bilinci de özgür ve demokratik yaşamın temeli olarak ele aldı. Bu konuda Kürtlerde bir duyarlılık yaratıldı ama yeterli olduğu söylenemez. Rêber Apo bu konuyu önemserken Kürt halkının tüm kurumları bu konuya yeterince önem vermedi. Bunun eleştirilmesi gerekir. Orman yangınlarının artması sonucu halkın tepkisi artmaya başladı. Bunun üzerine Şirnak'tan Cûdî'ye yönelik bir yürüyüş kararı alındı. Gecikmiş de olsa olumlu bir adımdı. Halkımızın bu yürüyüşteki tutumu önemliydi. Binlerce insan bu yürüyüşte yer aldı. Türk devletinin saldırılarına rağmen yürüyüşte ısrarlı oldular, istedikleri amaca tümünden ulaşamadılarsa da önemli bir duyarlılık yarattılar. Bundan sonra ekolojik duyarlılığın daha fazla geliştirilmesi gerekir.

Emek ve Özgürlük İttifakı
Türkiye'nin sorunlarını köklü çözebilecek bir zihniyete ve politikaya sahiptir. Sistem içi muhalif güçleri mevcut iktidara karşı daha sağlam tutum almaya zorlayacak olan da Emek ve Özgürlük İttifakıdır. Bu ittifak olmasaydı şimdi Türkiye'nin üzerine ölü toprağı dökülürdü. Kuşkusuz Türkiye'deki demokrasi güçlerinin direnişini sağlayan ve muhalif güçlerin ayakta kalmasını sağlayan da gerilla başta olmak üzere Özgürlük Hareketimizin her alanda verdiği mücadeledir. Bu gerçek görülüp anlaşılmadan da Türkiye'de doğru demokrasi mücadelesi verilemez ve etkili demokratik siyasi muhalefet yapılamaz.

Özel savaş saldırılarını boşa çıkaracak duruş önemlidir

Kürdistan'da doğa katliamı da Kürt soykırımının bir parçasıdır. Doğa katliamına karşı çıkmak aynı zamanda Kürdün soykırımına karşı çıkma olduğundan azgınca saldırılmıştır. Kürdistan'da uyuşturucunun yaygınlaşması, fuhuş yaptıranlara karışılması da Kürt soykırımını gerçekleştirmek içindir. Bu nedenle gençlerin uyuşturucu tacirlerine ve fuhuş yaptıranlara yönelmesine de aynı doğanın tahrip edilmesine karşı çıkanlara saldırması gibi saldırmaktadır. Türk devleti Kürt halkının özgürlük mücadelesini bir de bu yönlü özel savaş yöntemleriyle tasfiye etmek istemektedir. Son yıllarda baskı ve zor uygulayarak ya da maddi imkanlar sağlayarak gerçekleştirdiği ajanlaştırma ile de Kürt halkının özgürlük mücadelesine saldırmaktadır. Bu açıdan tüm Kürt halkının ve örgütlü yapılarının bu özel savaş saldırılarını boşa çıkaracak bir duruş ve mücadele içinde olmaları da önemli olmaktadır.

Kürt halkının soykırımcı sömürgeci devlete karşı yürüttüğü var olma mücadelesi aynı zamanda Türkiye halklarının geleceğini belirleyecek bir mücadeledir. Bugün Kürt halkının var olma mücadelesiyle demokrasi güçlerinin var olma mücadelesi iç içe geçmiştir. Soykırımcı sömürgeci Türk devletinin demokrasi düşmanlığı da Kürt düşmanlığından kaynaklıdır. Demokrasi

olmuştur. Bazı savaş tünellerinin yakınına yaşamamaktadırlar. Savaş tünelleri araziye hakim yerlerde olduğundan Türk askerinin hareket alanı daralmakta, bu da hareketli timlerin darbe vurmasına açık hale gelmeleri anlamına gelmektedir.

Şu ana kadar savaş fedai tarzında yürütülmektedir. Zaten Türk devletinin kullandığı teknik ortamında tünel ve hareketli timler fedai tarzda savaşarak Türk ordusuna darbe vurmakta; saldırılarını kırmaktadır. Bu fedailik de savaşın askeri ve siyasi amaçlarından ileri gelmektedir. Çünkü AKP-MHP faşist iktidarı gerillayı tasfiye ederek Kürtleri soykırıma uğratmayı amaçlamaktadır. Kürt gençleri bu uğursuz amacı boşa çıkarmak için kendilerini feda etmektedirler. Kürt halkının varlığı için kendilerini barikat yapmaktadırlar. Kürt halkının varlığı için yaşamlarını feda etmektedirler. Bundan daha büyük kutsal duygu olabilir mi? Aynı zamanda bu saldırılar başarısız kılındığında Kürt halkının büyük kazanacağını bildiklerinden bu büyük kazanmada rollerini oynamak için kendilerini feda etmektedirler. PKK daha çıkışında soykırımcı sömürgeciliğe karşı savaşın ancak böyle bir militanlıkla verilebileceğini söylemiş; militanlarını böyle bir ruhla ve duruşla eğitmiştir.

Mersin'de Sara Goyî ve Rüken, Zelal yoldaşların eylemi de PKK'de fedailiğin hangi düzeyde olduğunun somut kanıtı olmuştur. Bu fedailik, 14 Temmuz direnişçilerinin şehadete en yakın anlarının en moralli anları olduğu gerçeğinin bu yoldaşlarda nasıl somutlaştığını tüm dünyaya göstermiştir. Halkına, Önderliğine, Partilerine, şehitlerine, yoldaşlarına karşı görevlerini yerine getirmenin morali ve coşkusuyla bu eylemi yaptıkları kameralara açık biçimde

budur. Bu yoldaşlarımız, bu eylemleriyle yurtseverlik ve militanlık ölçülerini yükselterek hem Özgürlük Hareketimizin hem de halkımızın gücünü katbekat artırmışlardır. Soykırımcı sömürgeciliğin Özgürlük Hareketini tasfiye edip soykırımı tamamlama saldırılarını yürüttüğü böyle bir dönemde bu eylemleri Özgürlük Hareketimiz açısından büyük bir anlam ifade etmektedir.

KDP Kürt soykırımının ortağı haline gelmektedir

Gerillalar Kürt halkının varlığı için yaşamlarını böyle feda ederken KDP'nin Türk devleti ile yaptığı işbirlikçilik, ortaklık Kürt tarihini açısından kara bir lekedir. Gerillalar Kürt yurtseverliğini bu düzeyde yükseltirken KDP Kürt yurtseverliğine en büyük darbeyi vurmakta, Kürt soykırımının ortağı haline gelmektedir. Türk devletiyle mevcut düzeyde ilişki, Kürt soykırımına ortaklıktır. Sadece Bakur açısından değil, Kürdistan'ın 4 parçası açısından soykırıma ortaklık yapmaktır. Türk devletinin temel amacı Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmekse, KDP'nin oynadığı rol de budur. Hiçbir Kürt yurtseveri, siyasetçisi Türk devletinin amacı Kürdistan'ı Türk uluslaşmasının yayılma alanı haline getirmek değildir, diyemez. Türk devleti şu anda kendisine yardımcı olduğu için KDP'ye tahammül etmektedir. Kürt Özgürlük Hareketi tasfiye edilebilirse sonrasında KDP de bu akıbete uğrayacaktır. KDP şu anda Başûr'da ortaya çıkan kazanımları da PKK öncülüğündeki Kürt Özgürlük Hareketi'nin mücadele ettiği koşullarda elde etmiştir. Türk devleti 5 Kasım 2007'de Bush-Erdoğan görüşmesine kadar Başûr statüsünü kabul etmemiştir.

dırmıyor diyerek savaşın içinde değildir denilemez. Kaldı ki gerilla alanları arasında hareket eden gerillalara saldırmakta; onları şehit etmekte ve esir almaktadır. Defalarca bu tür saldırılar yapmıştır. Öte yandan gerilla alanlarına her türlü lojistik desteğin girişini engellemektedir. Gerilla alanlarını birbirinden koparmaktadır. Türk devletinin erzak ve cephan taşımasını, yaralılarını almasını, Türk ordusunun indirme yaptığı bazı noktalarda tahkimat yapmasını KDP sağlamaktadır. KDP bu yönlü desteğini bıraksa Türk ordusu oralarda bir gün bile kalamaz. Türk devleti arkasını sağlama almış biçimde gerillaya saldırmaktadır. Yine bazı noktalarda KDP desteği ile kalabilmektedir. Hatta Türk askerlerinin kışın orada kalması için her türlü imkanı sunmaktadır. Bunlar açıkça savaşın tarafı olmaktadır. Eğer doğrudan çatışma olmuyorsa Hareketimizin sorumlu davranması ve gerillanın sabrından dolayıdır. Ancak KDP bu sorumlu ve sabırlı tutumunu zorlamakta, doğrudan her alanda sıcak bir savaşın yolunu döşemektedir. Zîne Wertê, Garê ve Meîna'da defalarca provokatif saldırılar yapmış, ancak bizler sağduyulu yaklaşarak doğrudan açık bir savaşın önüne geçmişiz. Bunu sadece ve sadece yurtsever sorumlulukla yapmışız.

KDP Türk devleti Bakur'da, Başûr'da, Şengal'de Kürtlere her türlü zulmü ve saldırıyı yapmasına rağmen tek bir gün bu saldırılara karşı çıkmamış; Türk devletinin saldırılarına gerekçeler üretmek bu saldırıların meşruiyet sağlayıcısı, dolayısıyla destekçisi olmuştur. Dünyanın hiçbir yerinde bir ulusun içinden çıkan bir örgüt ve parti böyle davranmamıştır. Bu sadece KDP'ye has bir durumdur. Çünkü KDP sa-

güçlerinin Kürt soykırımı önünde engel çıkardığı düşünülmektedir. Bu nedenle tüm demokrasi güçleri ihanetle suçlanmaktadır. Bu açıdan Kürt halkına ve özgürlük mücadelesine saldırırken demokrasi güçlerine de saldırmaktadır.

Şu anda Türkiye'de siyasi bir iç savaş varmış gibi bir durum söz konusudur. Kürt sorunu konusunda aralarında ciddi bir fark olmasa da Türkiye tarihinde ilk defa bu düzeyde bir kamplaşma, siyasi gerilim söz konusudur. Türkiye muhalif güçleri üzerinde de büyük bir baskı vardır. AKP-MHP iktidarı 2023 yılında yapılacak seçimle iktidarına meşruiyet kazandırıp yenileyerek Türkiye'yi hiçbir örtüye gerek duyulmayan faşist bir ülke haline getirmek isteyecektir. Kürt halkına ve demokrasi güçlerine karşı yürüttükleri şiddetli savaş nedeniyle siyasi, ekonomik, toplumsal ve kültürel bir kriz ortaya

lumsal güçlerini 3-4 kat artırır. Çünkü Türkiye'nin temel sorunlarını ancak gerçek demokratik güçler çözebilir. Bu açıdan HDP ve diğer güçlerin ittifakı Türkiye'nin sorunlarını köklü çözebilecek bir zihniyete ve politikaya sahiptir. Sistem içi muhalif güçleri mevcut iktidara karşı daha sağlam tutum almaya zorlayacak olan da Emek ve Özgürlük İttifakıdır. Bu ittifak olmasaydı şimdi Türkiye'nin üzerine ölü toprağı dökülürdü. Kuşkusuz Türkiye'deki demokrasi güçlerinin direnişini sağlayan ve muhalif güçlerin ayakta kalmasını sağlayan da gerilla başta olmak üzere Özgürlük Hareketimizin her alanda verdiği mücadeledir. Bu gerçek görülüp anlaşılmadan da Türkiye'de doğru demokrasi mücadelesi verilemez ve etkili demokratik siyasi muhalefet yapılamaz.

Türkiye seçim sürecine girmiştir. Seçimin yapılıp yapılmayacağı, ya-

özgürlük mücadelesine güç katacak olan budur. Önemli olan ne kadar Kürdün milletvekili seçilmesi değildir. Eskiden böyle bir anlayış vardı; ancak Rêber Apo ortaya koyduğu proje ve tutumla bu anlayışı kırdı. Rêber Apo'nun ortaya koyduğu bu çizginin titizlikle yürütülmesi gerekir.

Kuşkusuz mevcut siyasi sistemde esas olan cumhurbaşkanlığı seçimidir. AKP-MHP faşist ittifakının adayının kazanması Kürt soykırım adayının kazanmasıdır. Bu adaya kaybettirmek başta Kürtler olmak üzere tüm demokrasi güçlerinin hedefi olmalıdır. Tabi ki bunu sağlamak için demokratik zihniyette olan ve en geniş kesimlerin oylarını alacak birinin aday gösterilmesi önemlidir. Zaten geline aşamada başta Kürt halkı olmak üzere Emek ve Özgürlük İttifakının oyunu alamayan bir aday kazanmaz. Bu ittifakın fire vermeden bir adayı desteklemesi

durmayacağı görülmektedir. Bu nedenle Kuzey-Doğu Suriye özerk sistemi seferberlik ilan ederek kendini savaş pozisyonuna göre düzenlemeye çalışmaktadır.

Türkiye'nin Kuzey-Doğu Suriye'ye yönelik yeni işgal hareketi isteğini Rusya ve İran, sorunlarını Suriye ile çöz yaklaşımı göstermişlerdir. Türkiye Kürt düşmanlığı üzerinden Suriye ile bazı ortaklıklar yapmak istese de Türkiye-Suriye ilişkilerinin yakın bir zamanda normale dönüşmesi zordur. Bir taraftan Türkiye'nin çetelerle ilişkisi, diğer taraftan işgal ettiği alanlar ve buralarda oluşturduğu düzen Türkiye ile Suriye'nin anlaşmalarını zorlaştırmaktadır. Suriye'nin Türkiye ile birlikte Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye'ye karşı ortak bir politika içine girmeleri Suriye'de yeni bir siyasi durum ortaya çıkarcığından bu da iki devlet arasındaki ilişkileri zorlaştırmada diğer bir

her ikisine de karşıdır. İran'ın tarihinde bulunan demokratik modernite birikimi harekete geçmiştir. Rêber Apo yıllar önce **İran'ın kapitalist modernite ile demokratik modernitenin he-saplaşacağı alan** olacağını belirtmiştir. Şimdi gerçekleşen budur. Bu devrimci hareket yakın zamanda nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın artık İran eski İran olamayacaktır. İran'da dipten gelen kadın özgürlükçü bir devrim gerçekleşmiştir. Kadın özgürlükçü bir devrim kadar değişirici ve dönüştürücü bir toplumsal hareket yoktur. Artık İran'ı bu devrimden önce ve sonra olarak tanımlamak mümkündür. Biz İran'daki siyasi sorumlu güçlere bu ayağa kalkan halkla uzlaşması, demokratik talepleri doğrultusunda adım atması gerektiğini belirttik. İran halklarını da hiçbir dış güce dayanmadan İran'ın siyasi birliği içinde ortak hareket etmeye çağırdık. Zaten kadın öncülüğündeki bir devrim ne iktidar ister ne devlet. Sadece demokrasi ve özgürlük güçlerinin birliği temelinde demokratik inanç ve tüm halklara ve kimliklere özgürlük ister. Bu da demokratik ulus anlayışı içinde özgürlük temelinde birlikte yaşama anlamına gelmektedir.

Irak'ta uzun bir süreden sonra cumhurbaşkanının seçilmesi önemli bir gelişme olmuştur. Biz başından beri bir YNK'nin cumhurbaşkanı olması gerektiğini savunduk, tutumumuz hep bu yöneydi. Tabi cumhurbaşkanlığı seçimi Irak'a hemen istikrar getirmeyebilir, ama istikrar açısından önemli bir adım olabilir. Irak'ta siyasi güçlerin birbirine karşı tutum aldıkları, karşıt olarak konumlandıkları sürece de istikrar sağlanamaz. Bu açıdan Iraklı tüm siyasi güçlerin sorumlu davranarak bir uzlaşma yaratmaları gerekir. Irak'ın istikrara kavuşmasını istemeyen güçler vardır. Bunların başında da Türkiye gelmektedir. Türkiye bu konuda KDP'yi de kullanmaktadır. Türkiye Irak'ın istikrara kavuşmadığı ortamda Medya Savunma Alanları'na, Başûrê Kurdistan'a, Şengal'e rahatlıkla saldırılmaktadır. Zaten Türkiye'nin en temel hedeflerinden biri de Irak sınırları içindeki Musul ve Kerkük alanlarını kendi sınırları içine almaktır. Türkiye'nin Türkmenlerle ilişkisi, onları her bakımdan örgütlemeleri bu işgal hareketinde onları gerekçe ve meşruiyet unsurları olarak kullanmak içindir. Türkiye'nin bu yönlü amaçlarını hem Iraklı siyasi güçler hem de bölge ülkeleri iyi bilmektedir. Bu nedenle Arap Birliği defalarca Türkiye'nin Irak ve Suriye'de işgal ettiği bölgelerden çıkmasını istemiştir. Biz Türkiye'nin neo Osmanlı politikalarına karşı çıkan, halkların özgürlüğü ve kardeşliği içinde Ortadoğu'da barış ve istikrarı savunan tüm güçlerle şimdiye kadar ilişki ve dayanışma içinde olduk; bundan sonra da politikamız ve tutumumuz bu yönlü olacaktır.

çıkarmış olsalar da tüm devlet imkanlarını kullanarak ister seçimle, ister seçimsiz iktidarda kalmak isteyeceklerdir. İktidar bu kadar gözü kara ve kararlıysa muhalif güçlerin de en az bu kadar kararlı ve cesaretlı olmaları gerekir. Yoksa ekonomik kriz var; halk bunları götürür gibi naif bir yaklaşıma düşülürse AKP-MHP faşizminin iktidarının önüne geçilemez. İktidarda kalmalarını bir beka sorunu haline getiren faşist bir iktidar varsa o zaman bu tür iktidarların neler yapacağı bilinerek tüm demokrasi güçlerinin sağlam durması gerekir. Demokrasi güçleri sağlam durmaz ve bu mücadeleye öncülük etmezse sistem içi muhalefet baskıları karşısında teslimiyet bayrağını kaldırır.

Emek ve Özgürlük İttifakı temel demokratik muhalif güçtür

Türkiye'de sistem içi muhalefet olmayan Emek ve Özgürlük İttifakı Türkiye'nin geleceğini belirleyecek temel demokratik muhalif güçtür. Bu ittifakın içine daha da alacağı önemli toplumsal kesimler ve siyasi eğilimler vardır. Bunlar da ilişki ve ittifakın içine alınırsa mevcut top-

pılırsa adil ve eşit koşullarda olup olmayacağı belli değildir. Demokrasi güçleri hem mücadelelerini sürdürmelidirler hem de seçime hazırlanmalıdır. Bu seçim süreci de seçim de bir mücadele ortamında geçecektir. Seçimler de halk güçleri açısından bir demokratik mücadele alanıdır. Bu açıdan seçim de önemli görülmelidir. Demokrasi güçlerinin de çok yönlü seçime hazırlanması gerekir. Seçim de bir hesap-kitap işidir, incelikleri vardır. Toplumu iyi analiz etmek kadar seçim bölgelerini iyi analiz etmek, uygun adaylar seçmek önemlidir. En önemlisi de Türkiye'deki demokrasi mücadelesine güç katacak bir seçim politikası yürütmektir. Seçim birliğini milletvekili seçtirme işi değildir. Seçim bir temel strateji ve politikaya dayanırsa başarılı olur. Özellikle Kürt halkının mücadelesiyle Türkiye halklarının mücadelesini buluşturmak, tüm demokrasi güçlerini bu mücadelenin parçası yapmak ve parlamentoya yansıtmak önemlidir. Yoksa şu kadar bizden olsun yaklaşımı bir strateji ve politikaya dayanmayan, sadece milletvekili seçtiren bir yaklaşım olur ki, bunun da mücadeleye pek katkısı olmaz. Kürt halkının en geniş demokrasi güçlerini yanına alma gibi bir sorumluluğu vardır. Kürt halkının

için uygun bir adayın gösterilmesi önemlidir. Bunu da herhalde en iyi bilecek durumda olan Tayyip Erdoğan'ın karşısına aday çıkaracak olanlardır. Emek ve Özgürlük İttifakı bu konuda tutumunu ortaya koymuştur; biz de bunun doğru tutum olduğuna inanıyoruz.

Türk devleti bir yandan Kürt düşmanlığı diğer yandan seçim kazanmak için savaş politikası yürütüyor. Şovenizmi kışkırtıyor. Sürekli saldırıda olduğu bir alan da Kuzey-Doğu Suriye ve Rojava olmaktadır. Bu aşamada bir işgal hareketinin siyasi ortamını bulamamış olsa da ABD-Rusya çekişmesi ve bunların onayı ya da suskunluğu ortamında her gün Rojava'ya saldırılmaktadır. Rojava meşru savunma güçlerini ve yurtsever insanları katletmektedir. Tüm amacı Rojava'da özerk sistemin oturmasını engellemek, fırsatını bulduğunda da dağıtmaktır. Bunu Kürt, Arap, Süryani ve diğer tüm halklar bilmektedir. Bu açıdan da hem toplumsal örgütlenmelerini hem de öz savunma sistemlerini güçlendirerek saldırılara karşı hazırlanmaktadır. Diğer yandan işgal alanlarında işgalcilere karşı hareketler düzenleyerek darbe vermektedirler. Rojava'daki bu sürekli savaş halinin yakın zamanda

etken olmaktadır. Öte yandan hala Türkiye ve Suriye'nin Ortadoğu politikaları konusunda önemli farklılıkları olması da bu iki ülke arasındaki diğer sorunlardan. Ancak benzer biçimde olmasa da her iki ülkenin çözemedikleri Kürt sorunu varlığı bir uzlaşma konusunda ortak paydalarıdır. Bu açıdan Rojava ve Kuzey-Doğu Suriye halklarının tedbirli olması, bu tür uzlaşmaları bozacak bir politika yürütmesi önemlidir. En başta da her türlü saldırı karşısında kendilerini güçlü tutmaları gerekmektedir.

İran'ın tarihinde bulunan demokratik modernite birikimi harekete geçmiştir

İran'da kadın öncülüğünde bir halk devrimi gerçekleşmektedir. İran tarih boyu büyük halk hareketlerine ve devrimlere sahne olmuştur. 1979'da devrim gerçekleştiren halk ile bugünkü halk aynı halktır. O zaman da kadınlar bu devrimde aktif katılmıştır ve Şah diktatörlüğünü yıkmıştır. Bu devrim de baskıcı sisteme karşı gerçekleşmektedir. Halk ne yeni bir şah, ne de kapitalist modernist sistemin işbirlikçisi bir İran istemektedir. Kadın öncülüğünde gerçekleşen bu devrim

ULUSLARARASI KOMPLO

ÖNDER APO'YA ZILANCA KATILALIM

ÖZGÜRLÜK SAVAşIMIZI ZAFERLE TAÇLANDIRALIM

Duran Kalkan

- Komplotun başlangıç tarihi olan 9 Ekim 1998'e gelindiğinde dünya, bölge ve Kürdistan'da nasıl bir siyasi-askeri tablo vardı?

Öncelikle 24 yıldır uluslararası komplot saldırısına karşı tarihin en büyük ve anlamlı direnişini yürüten Önder Apo'yu saygıyla selamlıyorum. Uluslararası komploya karşı "Güneşimizi Karartamazsınız" şiariyle Önder Apo etrafında ateşten çember oluşturan kahraman şehitlerimizi, bu direnme sürecini başlatan Halit Oral ve Aynur Artan yoldaşlar şahsında saygı, sevgi ve minnetle anıyorum. Komploya karşı Önder Apo etrafında kenetlenerek özgürlük mücadelesini en ağır koşullarda ve her türlü bedeli ödeme temelinde yürüten, ağır acılar yaşayan ama Önderlik çizgisinden ve özgür yaşamdan asla vazgeçmeyen Kürt halkını kutluyorum. Komploya karşı yürütülen bu tarihi mücadelenin mutlaka zaferle sonuçlanacağına ve bu temelde Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüyle Kürt halkının, kadınlarının ve gençlerinin özgür yaşamının sağlanacağına yürekten inanıyorum.

Kuşkusuz 20. yüzyılın son çeyreğinin en önemli olayı 9 Ekim 1998 tarihinde başlatılan uluslararası komplot saldırısıydı. Zaten komplot saldırısını yürüten ya da bir düzeyde bu saldırının içinde olan birçok çevre Önder Apo'yu, 20. yüzyılın son devrimcisi olarak tanımlamıştı. Dolayısıyla tarihe yön veren devrimci liderler, önderler, komutanlar, savaşçılar ortaya çıkmış ve insanlık değerlerinin oluşumuna katkıda bulunmuştur. 20. yüzyıl daha şimdiden tarihlere büyük devrimler yüzyılı olarak geçmiştir.

Bu büyük devrimsel harekete karşı, 20. yüzyılın son çeyreğinin genel bir karşı devrimci saldırı olarak da tanımlandığı bilinen bir gerçektir. Yüzyılın ilk çeyreğinde ve ortasında yaşanan devrimci gelişmeler, aynı yüzyılın son çeyreğinde tasfiye edilmişlerdir. Tarih yapan devrimciler bu sefer tarihten silinmek istenen kişilikler haline getirilmişlerdir. Bu sürece karşı çıkan, yüzyılın devrimci karakterini Kürdistan'da Özgürlük Mücadelesini geliştirerek ısrarla sürdüren önder kişilik, Önder Abdullah Öcalan olmuştur. Bu bakımdan da yüzyıl tamamlanmadan bu karşı devrimci guruh Önder Abdullah Öcalan'ı da imha ve tasfiye ederek 20'nci yüzyılın büyük devrimler yüzyılı olma gerçeğini tarihe gömmek istemişlerdir. Dolayısıyla uluslararası komplot gerçeğini ve komploya karşı yürütülen mücadelenin tarihi önemini öncelikle bu çerçevede ele almak ve değerlendirmek gerekir.

Bilindiği gibi 20. yüzyılın başlangıcı yoğun bir silahlanma ve onun getir-

diği Birinci Dünya Savaşı olmuştur. Kuşkusuz Birinci Dünya Savaşı'nın en önemli olayı da 1917 yılında gerçekeşen Rus Devrimi'dir. 20. yüzyıla, dünya genelinde Lenin öncülüğünde gerçekeştirilen bu devrim damgasını vurmuştur. 20. yüzyılın sonları da bu devrimci gelişmenin çöktüğü, çözüldüğü, tarihe gömüldüğü bir süreç olmuştur. Bu da Üçüncü Dünya Savaşı dediğimiz süreç olarak gelişmiştir. 20. yüzyılın sonunda Üçüncü Dünya Savaşı kapsamında gelişen en önemli olayın da Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komplot saldırısı olduğunu rahatlıkla belirtebiliriz.

Aslında 1917 Rus Devrimi'yle küresel düzeyde işçilerde, emekçilerde, kadında ve gençlerde oluşan özgür yaşam umudu Önder Apo'ya yöneltilen uluslararası komplot saldırısıyla söndürölmek istenmiştir. Bunlar çerçevesinde 9 Ekim 1998 uluslararası komplot saldırısının başlatıldığı süreçte genel askeri-siyasi durumun özelliklerinin neler olduğunu değerlendirmek için genel planda bir bütün olarak 20. yüzyıl gerçeğine ve onun özelliklerine bakmak, daha dar ve özel planda ise 1990 başında Sovyetler Birliği'nin çözölüşü ve çöküşüyle başlayan süreç temelinde bakmak gerekiyor.

Bilindiği gibi 20. yüzyıla damgasını vuran 1917 Rus Devrimi'nin ortaya çıkardığı Sovyetler Birliği Sistemi, 1990 başında kendi iç çelişkileri temelinde çözölmüş ve çökmüştür. İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ABD ile içine girilen ve adına soğuk savaş denilen sürecin sonu bu biçimde Sovyetler Birliği'nin çözölüşü ve çöküşü olmuştur. Birçok çevre bu olay gerçekeştiğinde bunun ABD'nin büyük zaferi olduğunu değerlendirmiştir. Hatta bu temelde ABD'nin Dünya İmparatorluğu kuracağını düşöünen ve ifade eden siyasi liderler de görölmüştür.

Yeni Dünya Düzeni'ne giden yol

Bütün bunlara karşı Önder Apo'nun değerlendirmeleri çok daha farklı olmuştur. Önder Apo bu görüşleri doğru bulmamış, tersine "çözöülen ve çöken Sovyetler Birliği, başarısız kalan ve gerileyen ABD olacaktır" demiştir. ABD'nin gücünün Sovyetler Birliği'ne karşı mücadele içinde ortaya çıktığını, dolayısıyla da küresel etkinliğinin Sovyetler Birliği'nin varlığına bağlı olduğunu değerlendirmiştir. Başlangıçta bu görüşe çok itibar edilmese, maddi gerçeğe fazla uygun görölmese de geçen otuz yıllık sürece dönöüp bakıldığında aslında özü itibariyle doğrulananın Önder Apo'nun görüşleri olduğu açık ve net bir biçimde ortaya çıkıyor.

1990 başında Sovyetler Birliği çözöölü ve dünya Üçüncü Dünya Savaşı sürecine girerken ona paralel olarak

Ortadoğu bölgesinde başka ilginç bir olay daha yaşanır. Bu kadar önem taşıyan bu olay; 2 Ağustos 1990 tarihinde Saddam Hüseyin yönetimindeki Irak ordusunun Kuveyt'e girişi ve işgal edilişidir. Söz konusu işgal girişimi Ortadoğu'da önce Körfez Krizi, ardından Körfez Savaşı denen yeni bir süreci ortaya çıkartmıştır. Dolayısıyla Ortadoğu'da başlayan bu yeni süreç, dünyada başlayan yeni süreç şeklinde vücut bulmuştur.

şimdi bu noktada Sovyetler Birliği'nin çözölüşü mü Saddam Hüseyin yönetimini Kuveyt işgaline yöneltti, yoksa Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgali mi kendi içinde çözöülen ve çökmekte olan Sovyetler Birliği'nin kesin çöküşü için son darbe vurma oldu? Elbette bu soru tartışılabilir. Fakat bunların eş zamanlı gelişmesi kesinlikle bir tesadöf değildir.

O halde Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt'i işgalinde Sovyetler Birliği'ne karşı küresel düzeyde mücadele eden güçlerin etkisini görmek gerekir. Yanlış anlaşılmamalı. Fili olarak Sovyetler Birliği'ndeki durumun Saddam Hüseyin yönetimini Kuveyt işgaline yönlendirdiğini ifade etmiyoruz. şunu söylemek istiyoruz: Sovyetler Birliği çökerken ona karşı küresel düzeyde mücadele eden ve böylece küresel hegemonya kurmak isteyen güçler, söz konusu amaçlarını gerçekeştirecek planlı bir stratejik saldırı yapabilmek için özellikle Ortadoğu'da Körfez Krizi ve Savaşı gibi bir siyasi ve askeri olaya ihtiyaç duymuşlardır.

Bu bakımdan aslında Saddam Hüseyin yönetiminin Kuveyt işgaline ABD'nin ne düzeyde etkide bulunduğuna dair tam bir şey söyleyemez. Çok fazla etkide bulunmamış olsa bile en azından karşı çıkmayacağını söyleyip olur vererek, zımnı bir teşvikte bulunduğu rahatlıkla ifade edi-

lebilir. Kuşkusuz çok fazla kurguculuk siyasi süreçleri doğru ve yeterli izah etmez. Bu bakımdan kurguya çok fazla yer vermemeliyiz, ama Saddam Hüseyin yönetiminin ABD Büyökelçisi'yle görüştükten ve ondan zımnı bir onay aldıktan sonra, daha doğrusu ABD'nin böyle bir işgale karşı çıkmayacağı izlenimi edinince, 2 Ağustos 1990 Kuveyt işgaline yönelildiğini biliyoruz.

Oysa söz konusu işgali siyasi ve askeri bakımdan en fazla değerlendiren güç Amerika Birleşik Devletleri olmuştur. Genel bir kural olarak, bir olaydan en fazla kim faydalanmışsa, o olayın gerçekeşmesinde onun etkisinin olduğu söylenir. Dolayısıyla Körfez Krizi ve Savaşı denilen sürece de en çok yararlanan gücün ABD olduğu rahatlıkla söylenebilir. Ama bu yararlanma durumu ne kadar sürmüştür? Uzun vadeli mi, yoksa kısa vadeli mi olmuştur? Gerçekten ABD'yi etkili hale mi getirdi, yoksa sonunda çıkmaza mı soktu? Tabii bu konuların değerlendirilmesi ve tartışılması ayrı bir durumdur.

1990 başındaki siyasi ve askeri etkinlik bakımından ABD'ye bir alan açması itibariyle Körfez Krizi ve Savaşı'nın öneminden söz edebiliriz. En azından Amerika Birleşik Devletleri böyle bir olayı Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle birlikte ele alıp değerlendirerek "Yeni Dünya Düzeni" adını verdiği yeni bir küresel hegemonya stratejisi hazırlayıp ekonomik, siyasi ve askeri bakımdan belli bir saldırı konumunu ifade eden bir pratik sürece yönelmiştir. Bunun için her şeyden önce Ortadoğu'nun siyasi ve askeri denetim altına alınması gerekmiş, bunu da Körfez Krizi ve Savaşı'ndan yararlanarak yüz binlerce ordu gücünü Ortadoğu'ya sevk ederek küresel ve bölgesel düzeyde Saddam Hüseyin yönetimine karşı

siyasi ittifaklar oluşturarak gerçekeştirmeye çalışmıştır.

Geriye dönöüp baktığımızda Yeni Dünya Düzeni stratejisi temelinde '90'lı yıllarda ABD'nin Ortadoğu'da ve dünyanın diğer bölgelerinde aktif bir siyaset izlediğini rahatlıkla görebiliriz. Öncelikle Körfez Savaşı'yla Saddam Hüseyin yönetiminin gücünü kırmış ve Irak'ı öçe bölerek Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat çevresinde sınırlandırıp kuşatmıştır. Bu yönetimin Irak'ın güneyi ve kuzeyine yönelmesine engeller koymuştur. 36'ncı paralelin kuzeyini ve 32'nci paralelin güneyini Saddam Hüseyin yönetimine tamamıyla kapatmıştır. Bu şekilde Irak'ta bir askeri denetim ve hakimiyet kurmuştur. Böylece İran-Irak-Suriye halkasını, orta yeri olan Irak'tan kırmıştır. Bu gelişme Saddam Hüseyin yönetimini iyice güçten düşöüröken, İran ve Suriye'nin bölgesel etkinliğini zayıflatmıştır.

Diğer yandan Çekiç Güç Operasyonu temelinde Hewlêr merkezli olarak bir Güney Kürdistan yönetimi oluşturarak Kürdistan'ın Güney parçasını, Kuzey'den gelişen Özgürlük Hareketi olan PKK'ye kapatmış, böylece PKK'yi Kuzey Kürdistan ile sınırlandırıp bir tür kuşatmaya almak istemiştir. Çekiç Güç Operasyonu temelinde oluşan Güney Kürdistan yönetimi, ABD ve Türk devletleriyle sıkı bir ilişki ve iş birliği içerisinde olmuş, PKK'ye karşı savaşın yerel gücü olarak yerini almıştır. Böylece PKK'nin ve Kürt Özgürlük Mücadelesinin de Kuzey Kürdistan'la sınırlandırılması sağlanarak Kürt Özgürlük Hareketi de bu biçimde bir tür denetim ve kontrol altına alınmaya çalışılmıştır. Bunların gerçekeşmesi demek, aslında Ortadoğu'da ABD öncölüğü'nün önemli bir siyasi ve askeri denetim kurması demektir.

Nitekim ABD bu denetime daya-

narak '90'lı yıllar boyunca dünyanın diğer bölgelerinde ekonomik, siyasi ve askeri saldırılar yürütmüştür. Bal-kanlar'da savaşa dayalı bazı sonuçlar ortaya çıkartmak istemiş, yine Kafkasya'da kısmi olarak savaşa dayalı sonuçlar yaratmaya çalışmış-tır. Asya'nın, Afrika'nın diğer alanla-rında 20'nci yüzyıl boyunca Sovyetler Birliği'nin varlığı temelinde ve ABD'ye karşı olarak ortaya çıkan siyasi ge-lişmeleri çeşitli yöntemlerle etkile-yerek darbeleyip kendisine karşıt olmaktan çıkartıp kendisiyle uyumlu ya da kendine bağlı hale getirmeye çalışmıştır. ABD'nin bu yöneliminde belli bir mesafe kat ettiğini ve sonuç aldığını söyleyebiliriz. Böylece ABD, "Yeni Dünya Düzeni" olarak tanımladığı hegemonya stratejisinin ilk aşamasını belli bir başarıyla ger-çekleştirmiş olmaktadır. Bu durumu, Üçüncü Dünya Savaşı'nın ilk döne-minin ABD'nin etkinliğiyle gerçek-leşmesi biçiminde tanımlamak müm-kündür. Böylece ilk elden dünyanın değişik bölgelerinde belli bir siyasi-askeri hakimiyet sağlamayı başarmış olan ABD öncülüğü, küresel kapitalist modernite sistemi adına yeni bir adım atma, Üçüncü Dünya Savaşı'nı daha ileri düzeye götürme, değişik alanlardaki siyasi ve askeri etkinliğini daha da geliştirme sürecine gelmiştir.

Bu gelişmelerden sonra ABD'nin artık mevcut duruşla gelişme sağ-laması, Üçüncü Dünya Savaşı'nda daha ileri bir etkinlik düzeyine ulaş-ması mümkün değildi. Bunun için yeni bir hamle yapması gündeme gelmiştir. Kuşkusuz ABD'nin etkinli-ğini daha da ileri götürmeyi hedef-leyen böyle bir hamleyi yapabilmesi için yine başlangıç adımlarını Orta-doğu'dan atması gerekmektedir. Irak'ta yarattığı durumu daha da derinleştirerek var olan Saddam Hü-seyin yönetimini de ortadan kaldı-rarak Irak'ı tümüyle egemenlik altına alma, böyle bir egemenliğe dayana-rak Kürdistan'ı ve bölgenin diğer alanlarını doğrudan yönlendirir ko-numa ulaşma ihtiyacını duymuştur. Bunun için de öncelikle Kürdistan Özgürlük Hareketi üzerindeki dene-timin ve PKK etrafındaki kuşatmanın daha da geliştirilmesini gerekli görm-üştür. Neden? Çünkü Irak'ta böyle bir hakimiyet kurmaya, Saddam Hü-seyin yönetimini tümünden yıkmaya yönelirken eğer PKK ve öncülük ettiği Kürdistan Özgürlük Mücadelesi üzerinde denetim kurup onu sınır-landırılamazsa, böyle bir durumda PKK'nin Güney Kürdistan'a yayıl-ması, Irak üzerinde etkili olması ger-çekleşebilir. Bu ABD'nin Irak ve ona dayalı olarak bölgede yeni adım at-masını engelleyen, onu korkutan tem-el bir öge durumundadır.

Bunun için 1990 başında çizdiği Yeni Dünya Düzeni stratejisine yeni bir dönem başlatabilmesi, Sovyetler Birliği'nin çöküşüyle başlayan Üçün-cü Dünya Savaşı'nda yeni bir süreç geliştirebilmesi, bunun için Irak üzerindeki egemenliğini daha güçlü hale getirebilmesi, dolayısıyla Saddam Hüseyin yönetimine askeri müda-halede bulunabilmesi için öncelikle PKK'yi daha fazla sınırlandırması, daha çok kuşatma ve denetim altına alarak kendisini zorlayacak biçimde hareket etmesinin önünde engel oluşturması gerekmektedir.

9 Ekim Komplosu ve Ortadoğu'nun yeniden dizayn edilmesi

İşte 9 Ekim 1998 komplosu ABD siyasi stratejisinin böyle bir küresel ve bölgesel ihtiyacı temelinde gün-deme gelmiş ve pratik olarak ortaya çıkmıştır. Dikkat edilirse önce 9 Ekim 1998'de Önder Apo'ya dönük saldırı olarak başlattığı uluslararası komployla PKK'yi önderlik düze-yinde darbeleme ve etkisini zayıf-latma noktasına gelmiş, ardından 11 Eylül 2001'de El-Kaide'nin İkiz Kule saldırısı olayına dayanarak bu sefer 2002'de yeniden Afganistan'a, 2003'te de Irak'ta, Saddam Hüseyin yönetimine askeri saldırıda bulunma süreçlerini geliştirmiştir. Söz konusu süreçlerin gelişiminde Önder Apo'ya dönük başlatılan ulus-lararası komplo saldırısı kesinlikle bir ön zemin hazırlamayı ifade et-miştir. Aynı zamanda 11 Eylül 2001 İkiz Kule saldırısının da tıpkı Sad-dam Hüseyin yönetiminin 2 Ağustos 1990'da Kuveyt'e dönük işgal sal-dırısına benzer bir olay olduğu, ABD'ye benzer biçimde 2000'lerin başında bu sefer daha kapsamlı bir askeri işgal saldırısı yürütmeye zemini sunduğu açıktır.

Aslında Üçüncü Dünya Savaşı kapsamında küresel düzeyde ifade ettiğimiz bu hususlar Ortadoğu ve Kürdistan'daki siyasi ve askeri durumun temel özelliklerini de ifade etmektedir. '90 başından itibaren Körfez Krizi ve Savaşı'na dayalı olarak Amerika Birleşik Devletleri böl-genin en etkili askeri gücü haline gelmiştir. Irak'ı üçe bölerek Saddam Hüseyin yönetimini Bağdat etrafında kuşatarak Irak'ın kuzeyinde ve gü-neyinde kendi denetiminde alanlar yaratarak aslında bölgeyi merkezden denetim altına almıştır. Böylece söz konusu Irak hakimiyetine dayalı ola-rak İran'a, Suriye'ye, bölgenin diğer alanlarına yönelik çeşitli yöntemlerle müdahalede bulunmanın imkânına ve fırsatına kavuşmuştur. Böylece aslında bölge merkezden ABD de-netimine girmiş, bu da yeni bir çatışma sürecini ortaya çıkartmıştır.

Saddam Hüseyin yönetimiyle karşıtlık pozisyonunda olsalar bile, bu durum İran ve Suriye gibi bölgede etkinlik sağlamak isteyen güçleri zayıflatmıştır. Bölge Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra ki en ağır ve sert dış siyasi ve askeri müdahaleye uğ-ramıştır. Aslında Birinci Dünya Savaşı'ndaki duruma benzer bir küresel hegemonya savaşı Ortadoğu böl-gesinde ABD müdahalesiyle başla-mış durumdadır. Dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'nın ortaya çıkardığı siyasi statü işlevsiz, tartışılır hale gelmiş, bölge yeniden bir askeri çatışma süreci içerisine girmiştir.

Birinci Dünya Savaşı'nda bölgenin gücü olarak Osmanlı-İran İmpara-torluğu varken şimdi dıştan gelen ABD müdahalesi karşısında İran ve Suriye gibi çok zayıf konumda olan güçler vardır. Dolayısıyla Birinci Dünya Savaşı'ndaki duruma göre bölge si-yaseti daha güçsüz, zayıf durumdadır. Dış müdahale daha güçlü ve etkilidir.

Kuşkusuz ABD'yi yalnız başına bir devlet olarak görmemek lazım. Bir sistemin öncüsü olarak değer-lendirmek gerekir. Zaten fiili olarak

da İsrail ve İngiltere'yle birlikte tüm bu işleri yürütmektedir. Yine NATO'yu böyle bir süreçte istediği gibi kullan-maktadır. Dolayısıyla tüm bu güçlerin varlığı, biçiminde ABD ele alınırsa Ortadoğu'ya yönelttiği müdahalenin Birinci Dünya Savaşı'ndaki saldırı kadar önemli ve ağır olduğunu, hatta ondan daha ağır bir durumu ifade ettiğini insan rahatlıkla belirtebilir.

Bunlar çerçevesinde Kürdis-tan'daki askeri ve siyasi durumu da kısaca şöyle ifade etmek mümkün-dür: Bilindiği gibi 1975 Cezayir An-tlaşmasına dayalı olarak KDP ye-nilmiş, böylece isyanlara dayalı Kürt direnme süreci tamamlanmış, artık miadını doldurmuştur. Ancak daha sonra yeni tür ulusal bağımsızlık ve özgürlük arayışları, ulusal direnişler gündeme gelmiştir. Nitekim böyle bir durumda Kürdistan'ın yaradan büyük parçası ve en büyük nüfusa sahip alanı olarak Kuzey Kürdis-tan'da KDP şahsında aşiretçi isyan çizgisi yok olurken, modern ulusal kurtuluş arayışları ve çizgisi Önder Apo ve PKK şahsında doğuş ve ge-lişme süreci içerisine girmiştir.

1970'lerin ikinci yarısında Kuzey Kürdistan'da başta gençlik olmak üzere giderek halk kitlelerine yayılan, yeni bir halk hareketi düzeyinde par-tileşme ve yeni bir özgürlük direnişi ortaya çıkmıştır. Bunu daha doğuş aşamasında şiddetle saldırıp yok etmek üzere sömürgeci-soykırımcı Türk devleti ve onun bağlı olduğu küresel kapitalist modernite sistemi, 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesini gündeme getirmiştir. Söz konusu darbeye Kuzey Kürdistan'da ortaya çıkan yeni özgürlük akımları, örgüt-lenmesi ve mücadelesi ezilip yok edilmek istenmiştir.

Buna karşı bir yandan Arap sa-hasındaki çatışmalı durumun ve Fi-listin direnişinin imkânlarını değer-lendirmeyi bilerek ve diğer yandan İran-Irak Savaşı'nın Kürdistan üze-rinde yarattığı siyasi ve askeri etkileri yerinde ve zamanında görüp de-ğerlendirerek, onlardan yararlanmayı bilme temelinde Önder Apo öncülü-ğündeki PKK hareketi 15 Ağustos 1984 gerilla atılımını başlatmayı başarmıştır. Türk devleti bu gelişmeyle karşılaşınca 1985'ten itibaren PKK'ye karşı mücadeleyi NATO gündemine götürmüş, 1987-88'de NATO düze-yinde Almanya'daki Dusseldorf da-vasını da içine alacak şekilde PKK'ye karşı küresel bir saldırı planı oluş-turulmuş ve olağanüstü hâl ilanı temeline hayata geçirilmek istenmiştir.

Bilindiği gibi PKK bu saldırıya karşı da direnir başarıyı kılma-yı başarmıştır. ABD öncülüğü, bu nok-tada başarısız kalınca bu sefer 1990 başında Sovyetler Birliği'nin çöküşü, Körfez Krizi ve Savaşı'na dayalı ola-rak Çekiç Güç Operasyonu'nu ör-gütlemiş, Güney Kürdistan'da oluş-turduğu yeni yönetimi TC Devleti'yle işbirliği içerisine sokarak 1992 Ekim'inde "Güney Savaşı" dediğimiz karşı devrimci stratejik saldırıyı gün-deme getirmiştir.

Aslında Güney Kürdistan'ın oluşu-mu, ABD'nin TC ile Çekiç Güç Operasyonu temelinde oluşturduğu birliği, PKK öncülüğündeki Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne karşı stratejik bir karşı devrimci saldırı yapma ha-zırlığı anlamına gelmiştir. Böyle bir

saldırıda PKK'nin askeri bakımdan stratejik hamle yapmayı ifade eden güçleri belli ölçüde darbelenmiş olsa da PKK için öngörülen imha ve tas-fiye gerçekleştirilememiştir. PKK ön-cülüğündeki gerilla direnişi söz ko-nusu saldırıyı da bir biçimde kırmayı başarmıştır. Ardından 1993 Mart'ında Önder Apo'nun ilan ettiği birinci tek yanlı ateşkesle birlikte 1984'ten iti-baren yürütülen gerilla direnişinin, gerilla üzerindeki etkisi büyük bir si-yasi hamle olarak ortaya çıkmıştır. Bunu önlemek üzere 1993 yazından itibaren Çekiç Güç Operasyonu'nu devreye sokan ABD, TC ve Güney Kürdistan ittifakıyla yeniden PKK'nin gerillasını ezme ve imha etme amaçlı bir stratejik saldırı gelişmiştir. Bu temelde 1993-'98 arası yoğun bir sal-dırı sürecidir. Bu süreçte sömürge-ci-soykırımcı sistem, PKK'yi ve onun gerillasını ezebilmek için birçok plan, proje oluşturmuş, taktik planlar ge-liştirerek saldırı yürütmüştür. Bu sal-dırılarla gerillaya belli darbeler vur-muş olsa da onu ezme ve tasfiye etme hedefini başaramamıştır.

Buna karşı Önder Apo da TC'yi ateşkese ve siyasi çözüme zorlama amacıyla birçok taktik gerilla hamlesi planlamış, 1993-'98 arasında uygu-lamaya koymuş, bu planlamalar ger-illa direnişini geliştirmiş, gerillayı ye-nilmez kılmış olsa da istenen siyasi hedefi gerçekleştirmedi başarama-mıştır. Dolayısıyla 1998'e gelindiğinde Kürdistan'daki sömürgeci-soykırımcı sistemle Kürt özgürlüğünü sağlamak isteyen PKK hareketi arasında yü-rütülen mücadelede yeni ve önemli bir durum ortaya çıkmıştır. Önder Apo o zaman bunu "Pata" durumu olarak tanımlamıştır. Yani ne zafer ne de yenilgi durumu. İki taraf için de geçerli olan durum buydu.

Devletin ateşkes arayışı komponun devamı

Taraflar birçok askeri-siyasi taktik denemiş olsalar da hedefledikleri sonucu alamamışlardır. Dolayısıyla savaş çözüm üretemez duruma düş-müş, tıkanmıştır. Önder Apo bunun da yozlaştırıcı etkilerinin olacağını, zararlı sonuçlar doğuracağını daha o zamandan değerlendirmiştir. Böyle bir tıkanmayı aşmak, yeni bir mü-cadele sürecini geliştirebilmek için 1 Eylül 1998'de üçüncü tek yanlı ateşkes ilanında bulunmuştur.

Böyle bir ateşkes sürecine, sö-mürgeci-soykırımcı sistemin de belli bir oluru vardır. Her ne kadar tek yanlı ateşkes olsa da hem zindanlar hem de Avrupa üzerinden TC Devleti siyasi ve askeri yetkililer nezdinde ateşkesin olması durumunda kendi-lerinin de olumlu karşılık verecekleri vaadinde bulunmuşlardır. Bunun üze-rine Önder Apo 1 Eylül 1998 üçüncü tek yanlı ateşkes sürecini geliştirmiştir.

Aslında bununla Kürt sorununa demokratik siyasi çözümün önünü açmak istemiştir. Nitekim komplocu güçler Suriye'deki varlığı üzerine baskı ve saldırı yürüttüklerinde Av-rupa'ya çıkışı böyle bir siyasi çözüm arayışı temelindedir. Fakat daha sonra görüldü ki aslında komplocu güçler, ateşkes arayışını biraz da komponun bir parçası olarak ge-liştirmişlerdir. Nitekim ABD, 17 Eylül 1998'de KDP ve YNK liderlerini

Washington'da bir araya getirdi ve yeniden anlaşma yaptırarak PKK'ye karşı ortak mücadeleye yöneltti. Uluslararası komponun düğmesine KDP ve YNK liderleriyle birlikte bastı. Ardından da 9 Ekim 1998'de Önder Apo Suriye'den çıkmak zo-runda kalıyor.

Kürt sorunu ve küresel güçlerin rolü

- Uluslararası bir sistem olan kapitalist modernite ile PKK arasında nasıl bir ilişki ve çatışma düzeyi vardı? Uluslararası komplo Önder Apo'yu neden hedefledi?

Kürt sorunu Birinci Dünya Savaşı içinde ve sonunda oluşturulan kü-resel kapitalist modernite sisteminin ortaya çıkardığı bir sorundur. Kür-distan bu sistem tarafından parça-lanmış, Kürt halkı ve Kürdistan ger-çeği bu sistem tarafından yok sayıl-mış ve Kürdistan parçaları farklı sö-mürgeci-soykırımcı ulus devletlerin egemenliği altına verilerek Kürt soy-kırımının bu temelde gerçekleştiril-mesi öngörülmüştür. Dolayısıyla Kürt varlığını ve özgürlüğünü hedefleyen her türlü düşünsel, siyasi ve askeri eylem kendisini söz konusu küre-sel-siyasi sistemle karşı karşıya bul-muştur. Kürdistan'ın değişik parça-larındaki her türlü özgürlükçü ve di-renişçi kıvılcımı, küresel kapitalist modernite sistemi birlikte hareket ederek bastırmış ve ezmiştir.

Bu durum 1925-'40 arasında Ku-zey Kürdistan'da yaşanan direnişlere karşı yöneltilen saldırı açısından da Doğu Kürdistan'da Simko Şikaki ön-cülüğündeki Kürt direnişi ve Mahabad Kürt Cumhuriyeti girişiminde de Gü-ney Kürdistan'daki isyancı süreçlerde de açık ve net bir biçimde yaşanmış ve görülmüştür. Nitekim en son Bar-zani önderliğindeki KDP'nin 1975 yenilgisi bu temelde ortaya çıkmıştır.

Her ne kadar Kürdistan'ı bölüp parçalasa, her parçayı farklı bir ulus devlet yönetimine bıraksa da küresel kapitalist modernite sistemi Kürdistan üzerindeki yönetimi kendisi yürütm-üştür. Her parça üzerinde, o parçada egemen olan devletin uygulamaları olsa da Kürdistan için bütün parçaları içine alan ortak bir yönetim Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra her zaman var olmuştur. Küresel kapitalist mo-dernite sisteminin öncülüğüyle Kür-distan üzerinde egemenlik sürdüren ulus devletlerden oluşan böyle bir ortak yönetim var olmuştur. Bu Sadabat Pakti'yla, Bağdat Pakti'yla, Sento'yla 20'nci yüzyıl boyunca sürdürülmüştür.

Dolayısıyla Kürdistan'ın herhangi bir parçasında özgürlük için arayışa çıkan, eyleme kalkan her topluluk kendisini böyle bir ortak yönetimle karşı karşıya bulmuştur. Söz konusu durum Önder Apo öncülüğündeki PKK açısından da geçerlidir. PKK her ne kadar Kuzey Kürdistan'da bir Kürt bağımsızlık ve Özgürlük Hareketi olarak düşünsel, örgütsel, eylemsel gelişme yaşamış olsa da ve bu temelde ilk elden kendisini faşist-sö-mürgeci-soykırımcı TC Devleti'yle çe-lişki ve çatışma içinde bulsa da aslında her zaman karşısında küresel kapitalist modernite sistemi var olmuştur. TC Devleti böyle bir sisteme sürekli da-yanmıştır. Hatta TC açısından bu du-rum, NATO'ya girmiş olması nedeniyle

çok daha ileri bir siyasi ve askeri durumu ifade etmektedir.

Aslında Kürtlere karşı TC Devleti'ne küresel kapitalist modernite sisteminin verdiği destek, onun sadece NATO'ya girmiş olmasından ileri gelmemektedir. Bu durum Kürt sorununa dayalı olarak zaten öncesinden vardır. Dikkat edilirse İran-Irak-Suriye gibi devletler NATO üyesi olmamışlardır ama her zaman Kürtlere karşı yürüttükleri mücadelede küresel kapitalist modernite sisteminin desteğini arklarında görmüşlerdir. Dahası Kürtleri bu sistemle birlikte ortak olarak yönetmişlerdir. Kürt direnişlerine karşı siyasi ve askeri bastırma ve ezme operasyonlarını birlikte geliştirmişlerdir. Her zaman küresel kapitalist modernite sisteminden destek almışlardır. Çünkü Kürt sorununu ortaya çıkartan güç küresel kapitalist modernite sistemidir. Dolayısıyla Kürt'ü yok sayan ve yok etmek isteyen, Kürt soykırımını öngören, uygulamaya çalışan güç, küresel kapitalist modernite sistemidir. Bu nedenle de varlığını ve özgürlüğünü hedefleyen her düşünce ve eylem mutlaka kendisini kısa sürede küresel kapitalist modernite sistemiyle karşıtlık içerisinde bulmaktadır. Bu durum Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini en radikal bir çizgide yürüten PKK açısından çok daha fazla geçerli olan bir durumdur.

Küresel güçlerin eseri: 12 Eylül Darbesi

Nitekim Kasım 1978'in sonunda PKK'nin kuruluşundan kısa bir süre sonra 12 Eylül 1980 faşist-askeri darbesi geliştirilmiştir ki bu darbenin bir NATO darbesi olduğu, ABD öncülüğünde pratikleştirilen bir darbe olduğu herkes tarafından açık ve net olarak bilinmektedir. Bunu darbeciler de böyle ifade etmişlerdir. ABD yönetimi ve NATO çevreleri de bunun böyle olduğunu kabul etmişlerdir. Dikkat edelim 12 Eylül 1980 darbesi esas olarak Kürdistan'daki özgürlükçü düşünce ve eylemi ezmek için geliştirilmiştir. Böyle bir darbeyi ortaya çıkartan temel güç de küresel kapitalist sistemdir. Onun öncülüğünü yapan ABD'dir. Koruyuculuğunu yapan NATO'dur. Daha 12 Eylül darbesiyle birlikte PKK Hareketi küresel kapitalist modernite sistemiyle karşı karşıya gelmiş olmaktadır.

Nitekim 15 Ağustos 1984 Eruh ve Şemdinli eylemleriyle başlayan gerilla hamlesini küresel kapitalist modernite sistemi ve onun koruyucusu olarak NATO kendisine yöneltilmiş bir saldırı olarak ele almış ve değerlendirmiştir. Dolayısıyla 1985 Haziran'ında TC Devleti, sorunu bizzat NATO'ya götürmede herhangi bir zorluk ya da engel yaşamamıştır. Zaten NATO sistemi, fiili olarak PKK'nin başlattığı gerillayı, kendine yöneltmiş bir saldırı olarak görmüştür. Onun için de TC'nin başvurusunu hemen benimsemiş ve ardından 1987-88 küresel planlı saldırısını PKK'ye karşı geliştirmiştir.

Kürdistan'daki olağanüstü hal ilanı, 1987-88 sert savaşı, İran-Irak savaşının bizzat küresel sistemin müdahalesiyle durdurulması, dolayısıyla İran ve Irak ordularının örs yapılarak Türk Ordusu'nun da NATO desteğiyle çekiç haline getirilip örs-

çekiç taktiğiyle orta Kürdistan'da, Botan'da gelişen Kürt gerillasının sıkıştırılıp ezilmesi, Önder Apo'nun komplocu saldırılarla imha edilmesi, PKK'nin yurtsever tabanının ise tasfiyecilerin oluşturduğu sahte "PKK Devrimci Birlik" adındaki örgütle, örgütü içten kuşatarak KDP gibi küresel sisteme entegre edilmesi hedeflenmiştir. Bunun siyasi-askeri baskısı Kürdistan ve Ortadoğu'da geliştirilirken bizzat Almanya'da örgütlenilen Düsseldorf davasıyla da Avrupa üzerinden her türlü baskı geliştirilmeye çalışılmıştır. Bunun bir küresel planlı saldırı olduğu açıktır.

Küresel düzeydeki saldırı planını PKK büyük bir direnişle başarısız kılmayı sağlayınca bu sefer daha kapsamlı bir küresel planlı saldırı olarak 1991'deki Çekiç Güç Operasyonu ve 1992 Güney Savaşı saldırısı ortaya çıkartılmıştır. PKK'nin 1987-88 sürecinde ezilemeyen gerilla gücü, Güney Savaşı'yla ezilip, siyasi etkinliği ise 1992 Ekim'indeki bu saldırıyla tamamen kırılmak istenmiştir. Buna karşı da Önder Apo'nun ve gerillanın direnişi gelişip başarılı olunca, bu ikinci küresel saldırı planı da direnişle kırılınca, buna bir de Önder Apo'nun 1993 Mart'ındaki birinci tek yanlı ateşkes ilanı ve onun büyük siyasi etkisi eklenince küresel kapitalist modernite sistemi, TC Devleti'ne her türlü siyasi ve askeri desteği vererek 1993-98 yıllarında gerillayı ezmek ve PKK'yi yok etme saldırısını gündeme getirmiştir.

1993-98 savaşı hem Kürt tarihinin hem de TC tarihinin en büyük savaşı olarak değerlendirilebilir. Kapsam, derinlik, süreklilik bakımından kesinlikle böyledir. Hiç kimse "1993-98" yılları arasında yürütülen savaşa savaş deyip geçmemelidir. Öyle basit ele alınacak, yüzeysel yaklaşılacak bir süreç değildir. TC Devleti aslında tüm gücünü Demirel, Çiller, Ağar çete yönetimi öncülüğünde gerillayı ezmek, PKK'yi tasfiye edebilmek için hiçbir hukuki ve ahlaki kural dinlemeden, topyekûn faşist-soykırımcı özel savaş konseptiyle saldırıya geçmişti.

Bu saldırıda NATO, TC'ye her türlü siyasi ve askeri desteği vermiştir. NATO'nun ürettiği bütün silahlar bu dönemde TC tarafından Kürt gerillasına karşı kullanılmıştır. En son askeri tekniği TC Devleti sahip olmuştur. Bu konuda dönemin Türk generallerinin açıklamaları, anıları var. Bunlar incelenebilir.

Bizimki bir suçlama veya bir iddia değil. Bunu kendileri de itiraf ediyor.

Söz konusu itiraflar yazılı ve sözlü olarak vardır. Doğan Güreş'in anılarını okusalar nasıl gizli bir darbeyle TC yönetimini denetime aldıklarını, nasıl bir tehditle İngiltere'yi, NATO'yu kendilerine bağlayarak her türlü modern silaha, hem de para ödemediye sahip olduklarını net ve açık bir biçimde göreceklerdir. Biz onların ifadesine dayanarak bu hususları belirtiyoruz.

NATO'nun, dolayısıyla küresel kapitalist modernite sisteminin, PKK ile karşıtlığı, çatışması bu düzeydedir. Bütün gücüyle PKK'nin askeri etkinliğini kırmak, gerilla gücünü ezmek, böylelikle PKK'yi KDP'ileştirerek sistemin hizmetine almaya çalışmışlardır. Bir taraftan TC Devleti'ne her türlü askeri-siyasi desteği ve silahı vererek, yine onun her türlü hukuk tanımaz faşist-soykırımcı saldırılarına göz yumarak PKK ve Kürt halkı üzerinde topyekûn faşist-soykırımcı saldırıları geliştirmişlerdir.

Diğer yandan ise PKK'yi her zaman kendi çizgilerine çekmeye çalışmışlardır. "Şeker-kamçı" denilen politikayı NATO sistemi, bu dönemde PKK'ye karşı çok yoğun bir biçimde uygulamıştır. TC'ye verilen destekle PKK ve Kürt halkı şiddetle kamçılanmak istenmiş, el altından da PKK'ye sürekli teslim ol çağrıları yapılmıştır. Kendi politikaları kabul edilirse mevcut ulus devlet sisteminin bir parçası olunursa, bu temelde küresel kapitalist modernite sisteminin çıkarları doğrultusunda Ortadoğu'da çeşitli devlet ve halklarla çatışan, dolayısıyla küresel kapitalist modernite sistemine hizmet eden bir Kürt gücü ve siyaseti haline gelirse, tıpkı KDP gibi, PKK'yi kabul edeceklerini söylemişlerdir.

KDP denen güç, aslında bir Kürt hareketi değildir. Küresel kapitalist modernite sisteminin, Kürtleri Ortadoğu'daki diğer siyasi güçlerle çatıştırarak bu çatışmadan çıkar sağlayarak bu çatışmadan çıkar sağlamak üzere kullandığı bir güç konumundadır. PKK'den istenen de böyle bir çizginin kabul edilmesi olmuştur. Başta ABD, İsrail olmak üzere herkesin yaklaşımı böyle olmuştur. Ama böyle bir durumu Önder Apo ve PKK hareketi her zaman reddetmiştir. Küresel kapitalist modernite sisteminin bazı sömürgeci-soykırımcı emperyalist devletleri için bölgedeki bazı devletlerle ya da halklarla çatışan bir güç olmayı PKK ve Önder Apo her zaman reddetmiş, tersine komşu halklarla kardeşlik içinde demokratik birlik yönetimi temelinde bir arada yaşamayı, bu te-

melde Kürtlerin ve Kürdistan'ın özgürlüğünü sağlamayı temel bir çizgi olarak esas almıştır. Dolayısıyla KDP gibi olmayı reddetmiştir. Her türlü katliam, saldırı, baskı karşısında bedel ödeyerek yığıtçe, kahramanca direnmeyi öngörmüş ama asla sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasete teslim olmamış, asla onların teslimiyet ve işbirlikçi dayatmalarını kabul etmemiştir. İşte PKK'yle küresel kapitalist modernite sistemi arasındaki çatışmanın düzeyi böyledir.

Tabii böyle bir çatışmaya önderlik eden, siyasi ve askeri süreci yürüten Önder Apo olduğu için küresel kapitalist modernite sistemi, Önder Apo gerçeğini tanımak, anlamak, çözmek için de özel bir çaba yürütmüştür. Bir yandan 1993-98 arasında gerillayı ezip PKK'nin iradesini kırmayı hedefleyen bir saldırıyı yürüten Türk devletine gereken desteği verirken diğer yandan da Önder Apo gerçeğini anlamaya, çözmeye çalışmışlardır. Eğitim sahalarına çeşitli ajanlarını göndererek Önder Apo'yla görüşmeler yapmışlardır. Aslında Önder Apo'nun düşünce sistemini, kişilik özelliklerini, bütün bu devrimci gelişmeleri neye dayanarak gerçekleştirdiğini anlamaya çalışmışlardır. Nitekim dönemin Fransa yönetimi, 1993'ten itibaren Önder Apo kişiliğini anlamak ve çözümlemek için çok yoğun ve özel bir çalışma yürüttüklerini kamuoyuna açıklayarak itiraf etmiştir.

TC Devleti'ne verilen destek

Önder Apo kişiliğini çözümlemek için böyle bir çalışma yürütülse de dönemin esas stratejisi TC Devleti'ne verilen her türlü siyasi ve askeri destekle PKK gerillasını ezmek ve PKK'nin siyasi iradesini kırıp onu teslim almaya dönük olmuştur. Böylece gerillayı ezerek, örgütü zayıflatarak Önder Apo'yu gerillasız ve örgütsüz bırakıp ya da gerilla ve örgüt gücünü zayıflatarak teslim olmak istemişlerdir.

Fakat 1998 yılına gelindiğinde bunun mümkün olmadığını yürüttükleri çok yönlü ve uzun süreli çalışmaya dayanarak kendileri de görmüşlerdir. Önder Apo var oldukça PKK'nin tasfiye edilemeyeceğini, Kürt gerillasının ezilmeyeceğini, ne kadar vururlarsa vursunlar, sonunda Önder Apo'nun gerillayı geliştirecek, PKK'yi büyütecek çalışmaları yapacağını görmüşlerdir. Dolayısıyla gerillayı ezip PKK'yi yok ederek Önderliği yenilgiye uğratmanın mümkün olmadığı so-

nucuna ulaşmışlardır. O halde PKK'yi tasfiye etmek, gerillayı ezmek için önce Önder Apo'nun imhasını, yok edilmesini gerekli gören bir düşünceye ve stratejiye ulaşmışlardır.

Bu konuda PKK'den kaçan bazı hainlerin de benzer düşüncenin gelişmesinde etkilerinin olduğunu belirtilebilir. Örneğin 1980-82 Diyarbakır Zindanı'nın itirafçısı, baş ajanı Şahin Dönmez de daha o zamandan TC Devleti'ne ve onun istihbarat örgütü olan MİT'e şunu söylemiştir: "Apo'yu yok etmezseniz PKK'yi 40 sefer de yok etseniz, Apo 41'inci sefer yeni bir PKK örgütler ve karşınıza çıkarır" demiştir. Böyle bir görüşle saldırılarının tümünün Önder Apo'yu hedeflemesi gerektiğini ifade etmiştir. Benzer görüşleri 1998 başında kaçarak özel savaş sistemine sığınan Şemdin Sakık da aynı biçimde ifade etmiştir. Gerillanın ve Parti'nin değil, öncelikle Önder Apo'nun hedeflenmesi gerektiği düşüncesini TC Devleti'ne ve onun aracılığıyla küresel kapitalist modernite sistemine, PKK'ye karşı savaş yürüten küresel özel savaş merkezine ulaştırmıştır.

Hem kendi pratik deneyimleri; PKK'ye ve Önder Apo'ya karşı yürüttükleri mücadele, Önder Apo üzerinde yaptıkları incelemelerin sonuçları hem de bu hainlerin görüşleri birlikte değerlendirildiğinde sonuç olarak Önder Apo'yu hedeflemeyi öngören bir strateji öne çıkmış ve oluşmuştur. Uluslararası komplo dediğimiz imha ve tasfiye saldırısının stratejik planlaması bu olmuştur.

Uluslararası komplo'nun startı Washington Antlaşması'yla verildi

Daha önceki süreçte strateji şöyle işliyordu: Gerillayı ez, PKK'yi tasfiye et ve bu temelde Önder Apo'yu yenilgiye uğrat. Uluslararası komplo planlaması ise bu stratejiyi tersine çevirmiştir. Önce Önder Apo'yu imha et, ardından ona dayanarak PKK'yi tasfiye et, gerillayı ez, yok et. Böylece küresel kapitalist modernite sistemi, daha doğrusu Kürtlere karşı saldırı yürüten sömürgeci-soykırımcı sistemin saldırı stratejisi bu biçimde değişiklik yaşamıştır. Uluslararası komplo dediğimiz saldırının stratejisi bu temelde daha önceki saldırılardan farklıdır. Bunun çok iyi görülmesi, anlaşılması gerekiyor. Uzun bir mücadele sonucunda küresel kapitalist modernite sistemi böyle bir stratejiye ulaşmıştır. Buna dayalı olarak ABD, İngiltere ve İsrail ittifakı, ABD öncülüğünde söz konusu saldırı planlamasını yapmış ve bu saldırının yürütülmesi için de 17 Eylül Washington Antlaşması'yla KDP ve YNK liderleri tarafından düğmeye basılması sağlanmıştır.

9 Ekim 1998 komplo saldırısının hedefi Önder Apo'dur. Askeri hedefi, komplocu yöntemlerle Önder Apo'nun imha edilmesidir. Aslında planlaması bir gündüktür. 9 Ekim 1998'de böyle bir saldırının başarılmaması öngörülmüştür. Tabii o zamana kadar gelen uzun bir süreç var; 1 Eylül 1998'de Önder Apo ve PKK'yi ateşkese çekme aslında böyle bir komplo saldırısını başarıyla geliştirebilmek için uygun siyasi-askeri zemini yaratma olarak öngörülmüş ve

değerlendirilmiştir. 17 Eylül 1998 Washington Anlaşması'yla KDP ve YNK, PKK'ye karşı yeniden birlik oluşturma ve "PKK terör örgütüdür, Güney Kürdistan'ı terk etmelidir" kararını alma temelinde PKK'ye karşı Kürt işbirlikçiliğinin saldırısını başlatmıştır. Komplo aslında kendisini KDP ve YNK'nin yasallığına sığın-dırması ve kararı onlara verdirmiştir. Ondan sonra da Hafız Esad yönetimi üzerinde bir yandan dönemin Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek, diğer yandan TC Devleti üzerinden baskı oluşturarak Önder Apo'nun Suriye'den çıkmaya zorlanması durumu geliştirilmiştir. Nitekim bu süreç bizzat ABD Başkanı Bill Clinton'un baskısı ve diğer yandan Mısır ve Türkiye yönetimleri üzerinden uyguladığı baskıyla derinleştirilmiştir. Sonuç olarak Hafız Esad yönetimi bu baskılara daha fazla direneme-yerek Önder Apo'dan Suriye'yi terk etmesini istemiştir.

Terk etmenin belirginleşmesi üze-rine eskiden kurulan ilişkilere de da-yanılarak Yunanistan Önder Apo'yla ilişkilendirilip Suriye'yi terk edip Yunanistan'a çıkışı yapmasını istemiştir. Güya devlette görevli olan bazı siyasi ve askeri çevreler Önder Apo'yu Yunanistan'a davet etmişlerdir. Millet-vekilleri adına her türlü vaatte bu-lunmuşlardır. Önder Apo, bunları dikkate alarak 9 Ekim günü özel bir uçakla Şam'dan havalanıp Atina'ya gitmiştir. Böylece mevcut davete karşılık vermek istemiştir.

Fakat karşılaştığı durum farklı ol-muştur. Önder Apo'yu davet eden-lerin, söz verenlerin hiçbirisi hava alanına gelmemiştir. Önder Apo'yu Yunanistan'ın istihbarat şefi hava alanı kapısında karşılamış ve derhal Yunanistan'ı terk etmesini, Yunanistan topraklarına giremeyeceğini açık ve net bir biçimde ifade edip Önder Apo'yu tehdit etmiştir. Bu şe-kilde Önder Apo'nun Yunanistan'a girişini engellemiştir. Böylece Önder Apo tekrar çıkışı yaptığı Suriye'ye dönüşe zorlanmıştır.

Aslında komplo bunun üzerine kurulmuştur. Eğer Önder Apo ger-çekten öyle bir geri dönüş yapmak isteseydi o zaman Akdeniz üzerinde vurulacak ve hiç kimsenin bilmediği bir biçimde yok edilecekti. Bizzat ABD tarafından Önder Apo'ya yönelik saldırı böyle planlanmıştır. Bu gerçeği artık ABD yönetiminin itiraf etmesi gerekiyor. Bunu gizlemenin, sakla-manın bir gereği yoktur. Onunla bir sonuca gidilemez. Bir hata yapılmışsa, suç işlenmişse, o gizlenerek bir yere varılamaz. Tersine bu ger-çeklik itiraf edilir, özür dilenirse bir insan ya da bir siyasi güç kendisini işlediği suçtan kurtarabilir. Ama diğer türlü bir kurtuluş getirmiyor. Tam tersine karşıtlığı ve dolayısıyla çelişki ve çatışmayı daha da süreklileştirip derinleştiriyor.

O bakımdan ABD yönetimi artık gizli belgeleri açık etmeli, Önder Apo'ya dönük saldırı planını açıkla-malı, bunu herkes böyle biliyor. Bu tarihe bizim belirttiğimiz gibi geçiyor. Yoksa kendi gizli tutumlarıyla hiçbir şey tarihe geçmiyor. Kürtler onları hiç dinlemiyor. Bunun bilinmesi lazım.

Burada komplo nasıl bozuldu? Komplocu imha nasıl önlendi? Önder Apo Suriye'ye geri dönmek istemedi.

Geriye dönmeyen yanlışı olacağını değerlendirildi. Bütün yönlendirmelere rağmen reddetti. Çünkü Suriye'den çıkması istenmişti. Bir kere daha Suriye'ye gidip yapabileceği bir şey yoktu. Onun için yeni yer aradı. Yeni yer olarak da Rusya'ya gidebileceği imkanı belirince Atina'dan Suriye'ye dönmeyip örgütlenirilen özel bir uçakla Rusya'ya gitti.

Önder Apo'nun Rusya yolculuğu ve iltica talebi

Bu süreç biliniyor. Rusya'da iltica etti. Rusya meclisi ilticasını kabul da etti. Ama ardından komplocu güçler; ABD, İngiltere, İsrail hemen devreye girdiler. Türkiye'yi devreye soktular. Rusya yönetimi üzerinde hem baskı oluşturdular hem de çeşitli vaatler geliştirdiler. O zaman Primakov yönetimi vardı. Yeltsin yönetimdeydi. Onlarla TC yönetimini uzlaştırdılar. Türkiye'nin daha önce başka şirketlere verdiği "Mavi Akım" enerji projesini Rus şirketlerine verdiler. Böylece maddi rüşvetle Önder Apo'nun Rusya'daki ilticasını engelleyip Rusya'dan çıkartılmasını sağladılar. Bunun üzerine Önder Apo Roma'ya gitti. İtalya'daki sol eğilimli Massimo D'Alema hükümetinin onayıyla Roma'ya gitti. İtalya'nın Zeytin Dalı hükümeti bu biçimde Avrupa merkezli olarak Kürt sorununa çözüm geliştirebileceğini sandı. Avrupa Birliği çerçevesinde Almanya ve Fransa'yla bir Kürt Konferansı düzenleme girişiminde bulundu. Fakat Fransa ve Almanya tümüyle kapıları kapattı. Reddettiler. Önder Apo'nun 8 maddelik Kürt sorununa demokratik siyasi çözüm açıklamasını kabul etmediler. Tersine kapıları Önder Apo'ya kapattılar. İtalya hükümeti üzerinde de Önder Apo'nun sınır dışı edilmesi için ABD ve TC baskısı gelişti. Aynı zamanda İtalya'da faşistlerin de D'Alema hükümeti üzerinde baskısı gelişti. Bunun sonucunda Önder Apo İtalya'dan çıkmak zorunda kaldı. Böyle bir durum gelişince bu sefer komplocu güçler Rusya üzerinden bazı ajanları örgütleyip Rusya'da taleplerinin kabul edildiğini ve karşılanacağı yönünde Önder Apo'ya mesaj gönderdiler.

Roma'dan çıkışın Rusya'ya yapılmasını sağladılar. Rusya'ya geri dönüş olunca da yaptıkları hazırlıklarla Önderliği CIA denetimine aldılar. Oradan Yunanistan'a götürdüler. Yunanistan'da uçak benzeri komplolarla imha etmek istediler ama yapamadılar. Hollanda'ya göndereceğiz diye Beyaz Rusya'ya, Minsk'e gönderdiler. Orada kış ortasında uçaktan indirip imha etmek istediler. Başarısız kalınca, Yunanistan hükümetinin verdiği güvence temelinde Yunanistan'dan Kenya'daki Yunanistan Büyükelçiliğine götürdüler. Aslında Yunanistan hükümeti oradan Güney Afrika'ya götürme ve orada iltica etmesini sağlama sözü vermişti. Önder Apo bu söz temelinde Kenya'ya gidişi kabul etti. Fakat Kenya'ya verdikleri söz temelinde değil de imha etmek için götürmüşlerdi. Yunanistan hükümeti eliyle Kenya'da imha etmek istediler. Önder Apo o girişimleri de boşa çıkartıp bütün imhacı yöntemleri bu şekilde başa-

rısız kılınca CIA, MİT ile ilişki kurup imha edemediği. Önder Apo'yu idam edilmesi için Türkiye'ye vermeyi planladı. Türkiye yönetimi de bu durumu kabul edince 15 Şubat 1999'da Önder Apo'ya "Kenya'dan Hollanda'ya götürülüyorsunuz" denmesi ve kaçırılarak Türkiye'ye teslim edilmesi süreci gelişti. Dolayısıyla 9 Ekim Komplosu imha amacını başaramayınca 15 Şubat Komplosu olarak Önder Apo'nun Türkiye'ye verilmesi ve idam edilmesi biçimini aldı. Komplo bu temelde devam ettirilmek ve sonuca götürülmek istendi.

Bütün bunlar tarihsel olarak biliniyor. Yapan güçler de biliniyor. Anlamı ve hedefi de biliniyor. Önder Apo'nun neden hedeflendiği çok açıktır. Küresel kapitalist modernite sistemi, onun ABD öncülüğü, Önder Apo var oldukça PKK'yi tasfiye, gerillayı ezme, dolayısıyla Kürt soykırımını gerçekleştiremeyeceğini gördüğü için Önder Apo'yu imha ve tasfiye etmek üzere böyle bir uluslararası komplo planlandı.

Aslında Önder Apo'nun hedeflenmesi Kürt sorununun devam ettirilmesiyle Kürt sorununa çözüm arayışlarının boşa çıkartılmasıydı. Dolayısıyla çözüme, barışa, demokrasiye karşı bir saldırıydı. Kürt özgürlüğü olmasın, Kürt soykırımı devam etsin, dolayısıyla Kürt sorunu var olsun mevcut iktidar ve devlet güçleri de bu sorunun ortaya çıkardığı çelişki ve çatışmalardan ekonomik-siyasi çıkar sağlasınlar yaklaşımı belirleyici oldu. Aslında uluslararası komplocunun hedefi, amacı budur. Bu amacı başarabilmek için Kürt varlık ve özgürlük mücadelesini geliştiren gerillanın ezilip PKK'nin tasfiye edilmesi gerekiyordu. Bunların gerçekleştirilebilmesi için Önder Apo'nun imhasını gerekli gördüler ve Önder Apo'yu imha etme hedefiyle uluslararası komplo planlayıp uygulamaya koydular.

Bunu ABD yaptı. Hem de o zaman yönetimde olan Demokratlar bunu yaptı. Şimdi de demokratlar yönetimde ve o sorumluluğu taşıyorlar. Bu bir bütün olarak ABD'nin bir kararı, stratejisi. Sorumluluk sadece bir partide de değil. ABD'nin kendisindedir. Bunu İngiltere ve İsrail'le birlikte yaptılar. Bu konuda bütün NATO'yu kullandılar. Rusya'yı, Yunanistan'ı kullandılar. Almanya ve Fransa'yı Önder Apo'nun Avrupa'dan çıkartılması temelinde harekete geçirdiler. TC Devleti'ni, Mısır yönetimini, Ortadoğu'daki tüm güçleri kullandılar. Aslında ABD, uluslararası komplo uygulamada ihtiyaç duyduğu tüm devletlerden ve örgütlerden güç ve destek aldı. Hiç kimse ABD'nin destek talebini reddetmedi. İstediklerini verdiler.

Önder Apo'ya kapıları sadece Güney Afrika yönetimi açtı. Gelirse iltica hakkı vereceklerini kabul ettiler. Önder Apo da oraya gitmek istiyordu. Sürecin tam bir süre avı biçiminde geliştirilerek 15 Şubat Komplosu haline nasıl getirildiği son derece net ve açık bir şekilde görülüyor.

Kürt sorununun varlığı ve Önderliksel çıkış

- 9 Ekim 1998'de gelişen komplo saldırısını Önder Apo nasıl karşıladı ve mücadele çizgisi nasıl

bir seyir izledi? Avrupa'ya çıkış tercihi bununla mı bağlantılıydı? Halk, hareket ve dostlar, 9 Ekim'den 15 Şubat 1999'a kadar geçen süreci nasıl bir bilinç ve duyguyla karşıladı? Tam bu gelişmeler yaşanırken ve Kürt kadınları, gençleri "Güneşimizi Kartamazsınız" şiarıyla komplocu güçlere karşı direnirken uluslararası güçlerin ve temsilcilerinin yaklaşımı ne oldu?

Önder Apo tarihsel olarak gerçekleşmiş Kürt gerçeğini, Birinci Dünya Savaşı'yla ortaya çıkartılmış olan Kürt sorununu, bunun Kürtler, bölge ve dünya açısından, devletler ve halklar açısından ne anlama geldiğini, dolayısıyla Kürt sorununu çözüme mücadelesinin nasıl zorluklarla dolu, küresel kapsama ve tarihsel derinliğe sahip bir sorun olduğunu çok iyi biliyordu.

Aslında 1973 Önderliksel çıkışını gerçekleştirirken bu bilinç temelinde gerçekleştirdi. Uzun uzun araştırmalar, incelemeler yaptı. Yüzlerce, hatta binlerce kitap okudu. Tarihsel gerçekliği, küresel sistem gerçekliğini, Kürt ve Ortadoğu tarihini inceledi. Dolayısıyla Kürt sorununun nasıl bir sorun olduğunu bilince çıkardı. Çözüm için umut ve şansın olup olmadığını da araştırdı. Zorlukları gördü. Fakat zorluklar göğüslenirse, engeller aşılsa Kürt sorununun çözümü, Kürt varlığının ve özgürlüğünün sağlanması için bir umut ışığının var olduğunu gördü. Bu umut ışığına sarılarak Önderliksel çıkışı yaptı. Kendisini böyle zorlu bir mücadeleye yöneltti.

Bunu yaparken de şunu kendisi için net olarak belirledi: İnsanca yaşamın başka yolu yok. Kürt halkının insanca var olup özgür yaşama kavuşmasının başka bir yolu yoktu. Dahası dünyada insanca yaşamın, özgür ve eşit yaşamın, demokratik sistemin var olmasının da başka bir yolu, şansı yoktu! Kürt sorunu çözülmeyen hegemonik, sömürücü, köleci, baskıcı beş bin yıllık iktidar ve devlet sistemine dayalı küresel kapitalist modernite sisteminin değiştirilmesi, aşılması, bunun tersine kadın özgürlüğü temelinde özgür yaşama ve demokratik sisteme ulaşılması, alternatif bir özgür ve demokratik yaşamın var edilmesi mümkün değildi.

Dünyada insanların özgür ve demokratik yaşama kavuşması için, dünya devrimi, demokratik ve özgürlük devrimi denen, alternatif bir dünya yaratma denen şeyin gerçekleşmesi için de başka bir şans yoktu. Kürt sorununun çözümü bütün bunların gerçekleşmesi için gerekli ve zorunlu bir şeydi. Bütün bunları bilince çıkartarak, zorlukları göğüsleyerek, engelleri aşma temelinde sorunun çözümü için mücadeleye atıldı. O mücadeleyi geliştirme, öncülük etme, böyle bir mücadelenin önderliğini yapma temelinde kendini kararlaştırdı. Böyle bir Önderliği kabul etti ve bu mücadeleye bunlar temelinde girdi.

Bütün bunlar neyi ifade ediyor? Önder Apo'nun mücadelenin engellerle dolu olduğunu, zor geleceğini, büyük cesaret ve fedakârlık istediğini, her adımda önüne bin bir türlü engelin içten ve dıştan çıkarılacağını, her türlü teslimiyetçi-ihanetçi, sö-

mürgeci-emperyalist saldırıyla karşı karşıya geleceğini biliyordu. Mücadele anlayışını buna göre oluşturdu. Mücadele çizgisini bu temelde geliştirdi. Kendi mücadele tarzını bunlara göre oluşturdu.

Şunu hep öngördü: İmkân ve fırsatlar yüzde bir bile olsa oradan tutup geliştirme, iğne ucuyla kuyu kazarcasına bir tarzla devrimci mücadeleyi geliştirme, her zaman bir engel, saldırı, imhayla karşı karşıya kalacakmış gibi günlük işleri yürütme ve ona da açık olma, Önder Apo'nun temel yaklaşımı bu oldu. Zaferi gerçekleştirme hedefiyle Kürt sorununu, görülen umut ışığı temelinde başarıya götürerek çözüme hedefiyle, anlayışı ve inancıyla mücadeleye girdi. Her an bir saldırıyla karşılaşım imha olabileceğini de öngördü. İşlerini zafer çizgisinde yürüttü. Her an bir imhacı saldırıyla karşı karşıya kalmaya da hazır oldu. Önder Apo'nun anlayışı, felsefesi buydu, mücadele tarzı ve yaşamı buna göre oluştu. Bunu her zaman ifade de etti. Kürdistan'da, Kürt sorununu çözmek için mücadele etmek isteyenlerin hangi anlayışta ve tarzda olmaları gerektiğini halka, kadrolara, gerillaya kavratmak için bunu açıkça da söyledi. Bu anlamda her zaman benzer saldırıların olabileceğini değerlendiriyordu ve bu konuda açıktı.

Önder Apo, tarzıyla saldırıları engelledi

Önder Apo çeşitli dönemlerde benzer saldırılara da uğradı. Bunları hep boşa çıkarttı. Öncelikle tarzını bu tür saldırıların kendisine ulaşmasını engelleyecek temelde kurdu. Kişiliğini ona göre örgütledi, eğitti. Yaşamını ona göre düzenledi. Yaşam ve çalışma tarzını ona göre oluşturdu. Öyle ki her an gerçekleşme ihtimali olan saldırılar kendisine ulaşmamalıydı. Bu tür saldırıların ulaşması durumunda da bunların başarılı olmaması için de son derece dikkatli, duyarlı hareket etti. Hep disiplinli, örgütlü bir yaklaşım içinde oldu. Bu temelde "Biz o tür düzen yaşamlarını durdurduk" dedi. Kendisini tümüyle böyle bir yeni yaşama, onun tarzına yöneltti. Kendisini buna göre disipline etti, eğitim örgütledi. Aslında bu yolla uluslararası komploya kadar birçok saldırıyı boşa çıkardı. Pilot ve benzerleri gibi içten sızmaları boşa çıkarttı, çeşitli suikast girişimlerini başarısız kıldı.

Önder Apo her zaman Kürt sorununun çözümünü başarıyla gerçekleştirecek bir çizgide yaşadı ve mücadele etti. Onu planladı. Örgütlenmeyi ona göre yaptı. Mücadelenin strateji ve taktiklerini ona göre geliştirdi. Fakat her zaman da saldırılarla karşılaşılabilirliğini, darbeler yenebileceğini, kendi de dahil her düzeyde imhacı saldırıyla karşı karşıya gelebileceğini öngördü, varsaydı. Onu da bir ihtimal olarak sürekli gündemde tuttu. Eğer bu tür işler bu temelde yapılırsa başarılı olunacağını belirtti. Ama her an da kendini saldırıyla karşı karşıya kalınabilir gördü.

Bunlar temelinde mücadele anlayışını, çizgisini, strateji ve taktiklerini oluşturdu. 1976'dan itibaren Kürdistan'da gençlik hareketini geliştirmeyi, 1977'nin 18 Mayıs'ında Haki Karer yoldaşın katledilmesi ardından partileşme ve öz savunma temelinde ken-

dini savunmayı hedefleyen direnme sürecini gündeme getirdi, geliştirdi. Ajanlaşmış, yapı, kurum ve kişilere karşı devrimci şiddet temelinde mücadele stratejisini öngördü ve partileşme süreci böyle bir strateji temelinde yürütülen mücadeleyle başarılı bir biçimde gerçekleşti. Bunu önlemek, devrimci gelişmeleri ezmek için geliştirilen 12 Eylül faşist-askeri darbesi karşısında Kürdistan'da ve Türkiye'de cephele oluşturarak faşist-askeri saldırıya karşı gerilla temelinde direnmenin gerekli ve zorunlu olduğunu, bütün gelişmelerin ancak bununla sağlanabileceğini öngördü, buna inandı ve kendini bütün gücüyle böyle bir gerilla direnişini geliştirmeye yöneltti. Eksiklikleri, hataları bu temelde giderip 15 Ağustos 1984 gerilla atılımını başlattı ve onun her türlü ezilme, yenilme durumunu önleyerek başarıyla gelişmesini sağlamaya çalıştı.

Düşmanın 1987-'88 küresel düzeyde planlı saldırısını birinci derecede boşa çıkartan Önder Apo'nun tarzı oldu. Daha sonra 1992 Güney Savaşı saldırısını boşa çıkartan, başarısız kılan yine Önder Apo oldu. Bunlar sonucunda dünya ve bölgedeki gelişmeleri de değerlendirerek 1993 Mart'ında birinci tek yanlı ateşkes ilan ederek Kürt sorununun demokratik siyasi çözüm sürecinin önünü açtı. Yeni bir strateji olarak demokratik siyasi mücadele stratejisiyle de çalışılıp başarı kazanılabileceğini değerlendirdi. Savaşın sorunu ortaya çıkardığını, çözümün ise demokratik siyasetle gerçekleşmesi gerektiğini öngördü ve böyle bir mücadele sürecine yöneldi.

Düşman buna karşı topyekûn faşist-soykırımcı imha saldırısıyla karşılık verince buna karşı da gerilla ve halk direnişini geliştirerek amansız bir direnme içinde oldu. Bütün o çeteci yaklaşımları başarısız kıldı. Doğan Güreş'in, Tansu Çiller'in, Mehmet Ağar gibilerinin geliştirdiği, Demirel'in koordine ettiği çeteci soykırımcı saldırıları boşa çıkardı. Başarısız kıldı.

Bütün bunların sonucunda demokratik siyasi çözümün önünü açacak bir ateşkes sürecine ulaşmak için 1995-98 arasında bazı taktik planlamalar geliştirdi. Bunlarla da istediği sonuca ulaşamayınca 1998'deki durumu değerlendirdi ve ateşkesle süreci götürmenin gerektiğine, artık var olan tarzla direnmenin hiçbir sonuç vermeyeceğine kanaat getirdi ve kararlılıkla 1 Eylül 1998 ateşkes sürecine yöneldi. Var olan pata durumunu aşmak, tıkanmayı gidermek,

Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü açmak için bunları yaptı. Yönelimi bu temeldeydi.

Önder Apo komponun ölü doğması için çabalıyordu

17 Eylül Washington Antlaşması'yla karşılaşınca, ardından Mısır ve Türkiye öncülüğünde Hafız Esad yönetimine yapılan baskıyı içeren komplocu saldırılarla karşılaşınca durumu bu yaklaşım temelinde değerlendirdi. Ateşkes komplocu baskı ve saldırılarla karşılık veriyorlardı. Aslında olumlu yaklaşma sözü vermişlerdi. Dolayısıyla onları da boşa çıkartmak üzere 1993'te başlattığı süreci devam ettirme temelinde Avrupa'ya çıkış çağınlarına, girişimlerine olumlu yanıt verdi. Aslında ateşkes ve demokratik siyasi çözüm sürecini geliştirerek söz konusu kompilonun zeminini kurmak, daha harekete geçmeden başarısız kılmak istiyordu. Yani kompilonun ölü doğmasını sağlamak için çabalıyordu. Fakat biraz geç kalınmıştı. Komplocu güçler ateşkes konumundan da yararlanarak hızla kendilerini planlayıp örgütlenerek harekete geçti. Baskı ve saldırı sürecini başlattılar. Önder Apo da 1 Eylül 1998 ateşkesiyle başlattığı süreci amaçları doğrultusunda geliştirebilmek için 1993'te başlattığı ama sürdüremediği siyasi çözüm sürecini derinleştirip başarılı kılmak için Avrupa'ya çıkışı daha doğru buldu. Hazırlıkları da o temeldeydi. Avrupalı çeşitli çevreler bu tür çağrılar hep yapmıştı. Avrupa sözde demokratik görülüyor, Avrupa siyaseti demokratik çözümünden yana olduğunu hep dile getiriyordu.

Diğer yandan Kürt sorununu Avrupa siyaseti yaratmıştı. İngiliz-Alman savaşının sonucunda ortaya çıktı. İngiltere ve Fransa'nın çizdiği Ortadoğu haritasında Kürdistan yok sayıldı. Kürdistan'ı yok sayan, yok edilmesini öngören, onlara kapıları açan Lozan Antlaşması gibi antlaşmaları İngiltere ve Fransa imzaladı. Dolayısıyla Kürt sorununu Avrupa ortaya çıkartmıştı. Çözümün de Avrupa üzerinde gelişmesi daha mantıklı ve doğru olabilirdi. Onlara bir fırsat vermek, tarihi hatalarını düzeltmelerini sağlamak istedi. Ne kadar samimiler ve gerçekten Kürt sorununun demokratik çözümü yönünde neler yapabileceklerini bu çerçevede görmek istedi.

Aslında Önder Apo her zaman iki alternatifli bir değerlendirme içinde oldu. Bunu savunmalarda, sonraki

süreçlerde de uzun uzun ifade etti. Bu, ülkeye gelmek veya Avrupa'ya çıkmaktı. Ülkeye gelmek açısından geç kalmıştı. Aslında o 1990'ların başında olabilecek bir durumdu. Onu savunmada da net olarak ifade etti. Süreç biraz değişmişti. 1998 koşullarında ülkeye gelmesinin 1990 başındaki gibi imkânlar, fırsatlar yaratmayacağını, tersine çatışmayı olumsuz yönde daha fazla derinleştirebileceğini değerlendirdi. 1993'ten itibaren geliştirdiği sürecin sonucu olarak ve verilen mesajları da denemek, sınamak üzere Avrupa'ya çıkma, Kürt sorununun demokratik siyasi çözümünün önünü bu temelde açma ve onun pratiğini Avrupa üzerinden geliştirmek istedi. Dolayısıyla yönünü Avrupa'ya döndü. Ama tabii dikkati, duyarlılığı da hiçbir zaman kaybetmedi. Çünkü durumunun ne olacağı belli değildi. Kürt sorununun çözümü temelinde hareket ediliyordu ve Kürt sorununu bu dünya yaratmıştı. Ondan çıkar sağladıkları için sorunu sürdürüyor, çözümüyorlardı. Dolayısıyla Kürt sorununu çözme temelindeki çabaların engellerle karşılaşacağı, bu yönde atılan adımların önüne engel konacağı, bu yönde çaba harcayanların üzerine gidileceği bilinen bir durumdu. Kolay bir iş değildi. Avrupa'ya çıkmak ve Kürt sorununun siyasi çözümünü aramak en zor olandı. Önder Apo zor olanı tercih etti. Kürdistan'da devrimci bir parti kurmak da zordu, Önderlik bu zoru göğüsledi ve başardı. Yine Kürdistan'da gerillayı örgütlemek, geliştirmek çok zordu. Önderlik, 15 Ağustos 1984 atılımıyla gerillayı geliştirerek zora yönelen ve zoru başaran oldu.

1998'de Avrupa'ya çıkmak da zordu. Kürt sorununun siyasi çözümünü aramak zorluklarla doluydu. Fakat bir umut ışığı yine vardı ve onu değerlendirmek üzere tekrardan zoru göğüsledi ve Avrupa sistemini de sınavan Avrupa'ya çıkış girişimini kararlaştırıp gerçekleştirdi. Belirttiğimiz gibi zor olduğunu bildiği için her zaman dikkatli, duyarlıydı. Olası saldırılara karşı sürekli tedbirliydi. Bu, Önder Apo'nun mücadele tarzı oluyordu. Dolayısıyla Yunanistan'da ilk engelle karşılaşınca hemen geri dönüşü değil, daha ileriye gidişi öngördü. Rusya'ya gidiş aslında 9 Ekim Komplosu'nu boşa çıkardı. 9 Ekim imhasını önledi. Roma'ya gidişle birlikte Avrupa Birliği nezdinde Kürt sorununun demokratik-siyasi çözümünün gerçekleştirilmesi gündeme geldi.

Bunu Avrupa demokrasisine dayatma imkânı buldu. Aslında önemli bir sürecekti. Komployu boşa çıkartma, yenilgiye uğratma imkânları çoktu. Fakat onun üzerine de bütün gerici leş kargaları gibi saldırdı. D'Alema yönetimini adeta boğar hale getirdiler. İtalya'nın faşistleri TC'den aldıkları güç ve destekle her türlü tehditte bulundu. Hem Önder Apo üzerinde baskı çok oldu, hem de İtalya yönetimi üzerinde baskı çok oldu. Bu baskıları bertaraf etmek üzere, dostları da zorlamamak anlayışıyla Önder Apo Roma'dan çıkmayı kabul etti.

Sürecin olumsuz gelişimi Önder Apo'nun Roma'dan çıkışıyla oldu. Çünkü çıkış bir geriye dönüş gibiydi. Tekrar Roma'ya geldi, Rusya'ya dönüyordu. Orada her türlü gerici, komplocu plan yapılmış olabilirdi. Onları çok daha iyi dikkate almak gerekliydi. Önder Apo onu değerlendirdiğini de söyledi ve savunmalarında bu konuda kendisine Rusya Devleti adına güvenceler verildiğini belirtti. Böyle çok net güvenceler olmazsa öyle bir geri dönüşü yapmayacağını ortaya koydu.

15 Şubat Komplosu'na evrilen süreç

Osmanlı'da hile çok derler. İktidar ve devlet sisteminde hile çoktur. Kapitalist modernite sisteminin her şeyi yalan, hile, oyun üzerine kurulmuş. Dolayısıyla hile orada işledi ve Önder Apo'yu Rusya'ya dönüşte denetime almayı başardılar. Bu denetim altında Yunanistan'da, Beyaz Rusya'da, Kenya'da imha etmek istediler. Önder Apo bütün bunları çok dikkatli, duyarlı hareket tarzıyla önledi. Her türlü komplocu imha saldırısını tamamen kendi mücadele tarzıyla boşa çıkardı, başarısız kıldı. 15 Şubat Komplosu'na bu temelde gelindi. 15 Şubat'a giderken de aslında iyice daraltılmıştı. Her tarafla bağlantısı koparılmıştı. Örgütle, halkla bağlantıları kalmamıştı.

Tabii 15 Şubat'ı görme ve önleme Önder Apo'dan çok dışarının, başka güçlerin, hareketin ve halkın işiydi. Süreç 15 Şubat Komplosu'na evrildi. 9 Ekim Komplosu'na karşı mücadeleyi Önder Apo tek başına yürüttü. Rusya'ya çıktıktan sonra komployu deşifre etti. Değerlendirme yaptı, halka duyarlılık çağrısı yaptı. Halk, Önder Apo'yu sahiplenmek üzere sokaklara çıktı. Bu, Kürdistan parçalarında olduğu gibi Avrupa'da da gelişti. Daha önemlisi devrimciler, yurtseverler 9 Ekim'den itibaren Önder Apo'ya dayatılan gerçekliği hemen hissederek Önder Apo'yu sahiplenmek üzere eyleme kalktı.

Güneşimizi Karartamazsınız fedai direnişleri geliyor

Halit Oral ve Aynur Artan yoldaşlarla bu süreç başladı. Bu yoldaşlar zindanlarda "Güneşimizi Karartamazsınız" şiarıyla eyleme geçtiler. Bu, bir fedai duruş, direnişti. Bu, zindanların her tarafına, dışarıya yayıldı. Kürdistan parçalarında, Rusya dahil yurtdışında onlarca fedai eylem geliştirildi. Bu, Zilan çizgisinin uygulanmasıydı.

Aslında Önder Apo'yu sahiplenmeyi ilk başlatan 30 Haziran 1996'da Derim'de yaptığı eylemiyle Zilan'dı. 6

Mayıs 1996'da Önder Apo'ya yöneltilen imha saldırısına cevap veriyordu. Dolayısıyla Önder Apo'yu sahiplenme ve savunma direnişinin fedai olması gerektiğini Zilan ortaya koydu. Onun fedai çizgisini Zilan yarattı, ön açtı. 9 Ekim'le birlikte de Zilan çizgisinde devrimci militanlar, dağda gerilla, sokaklarda gençler, halk, kadınlar "Güneşimizi Karartamazsınız" fedai direnişini geliştirdiler.

Önderlik gerçeğini duyular, hissettiler. Son derece zorlu, gergin bir süreci yaşadılar. Önder Apo her çağrı yaptığında meydanları doldurdular. Fedai eylemlerini geliştirdiler. Önder Apo etrafında ateşten savunma çemberi oluşturdular. Hiçbir harekette, halkta bu görülmemiştir. Hiçbir önderliği savunmada böyle bir yola başvurulmamıştır. Bunlar Kürdistan'da olduğu kadar dünyada da ilk defa oluyordu. Bunlar değişik düzeylerde herkesi etkiledi. Büyük bir direnme oldu ve aslında 9 Ekim'de başarılmak istenen kompilonun 15 Şubat'ta başarısız kılınmasında bu tutum ve direnişler etkili oldu.

Dikkat edilirse dört aydan fazla komplo boşa çıkartıldı, başarısız kılındı. 15 Şubat ya da 9 Ekim gibi imha saldırıları önledi. Kompilonun boşa çıkartılabileceğini doğru bir yaklaşımla ve mücadeleyle engellenebileceği açığa çıktı. Süreç daha iyi yöneltile, Önderlik gerçeği daha iyi anlaşılabilir, Önderliğin halktan ve hareketten kopuşuna izin verilmeseydi kesinlikle 15 Şubat da önlenilebilirdi. Uluslararası komploya karşı mücadele daha farklı biçimlerde, daha başarılı yöntemlerle geliştirilebilirdi. Bu süreç onu kanıtladı.

Burada hatalar ve eksiklikler oldu. Önder Apo'nun örgütten ve halktan kopması engellenemedi. Örgüt tarafından bunun tehlikesi görülemedi. Bunda halkın bir kusuru yoktur. Kusur, eksiklik kesinlikle örgütte, harekette oldu. Örgüt, Önderlikten kopuşun tehlikesini göremedi. Dolayısıyla komplo gerçeğini ve içerdiği tehlikeyi derinliğine anlayıp ona karşı Önderliğin yürüttüğü mücadeleyle bir bütün birleşemedi. Önderlik gerçeğinden kopuk kaldı. Eğer 15 Şubat 1999 önlenemediyse bu nedenle önlenemedi. Aslında kopukluk olmazsa Önder Apo'nun yürüttüğü mücadeleyle tam bir birlik içerisinde örgüt, halk mücadeleye yöneltileseydi, 15 Şubat kaçırma eylemi de deşifre edilebilir, önlenilebilirdi. Burada eksiklik örgütte yaşandı. Önder Apo "Sahte dostluk ve yetersiz yoldaşlık" biçiminde bu eksikliği tanımladı ve bunun kompilonun başarısına, 15 Şubat'ın gerçekleşmesine hizmet ettiğini, komploya karşı mücadeleyi zayıf bıraktığını net olarak belirtti. "Yetersiz Yoldaşlık" denen şey bu temelde yaşandı. Sürecin doğru ve başarı getiren, imhayı önleyen mücadelesini Önder Apo ve "Güneşimizi Karartamazsınız" direnişçileri yürüttüler. Bunlarla yeterince bütünleşemeyen örgüt yapısı ise 15 Şubat Komplosu'nun gelişmesini önleyemedi. O yetersizlik de aşılmış olsaydı, yaşanmasaydı kesinlikle 15 Şubat 1999 önlenilebilir, komploya karşı mücadele daha başarılı bir biçimde farklı yöntemlerle yürütülebilirdi.

Güzelliği ve anlamı savaşıarak yaratan soylu kadınlar

Tabii ki bu büyük kadın soy değerlerine layık olmak, bizim için her zaman en büyük hedef konumundadır. Şehitlerimiz bizim için her zaman ulaşmaya, layık olmaya çalıştığımız hakikati ifade ederler. Her yaşanan şehadet, tüm şehitlerimizi temsil ediyor olmanın onurunu ifade eder. Eylül ayında Mersin’de fedai eylem yapan Sara ve Rûken yoldaşlarımız, bu onurun zirvesidir. Onlardaki cesaret, başı dik duruş, düşmanı hiçe sayan ve kilitlendiği hedefinden başka hiçbir şey görmeyen duruş, şehit Azimelerden, Bêrîtanlardan, Rojîn Gewdalardan bugüne akan kadın özgürlük akışıdır.

Hêvî Nuda

- PKK ve PAJK bir şehitler partisi. Her ay, her gün, her yıl binleri bulan şehitleri var. Neden özellikle Ekim ayı Kadın Şehitleri Ayı olarak adlandırılıyor?

Elli yıllık genel özgürlük mücadelemiz, otuz yıllık kadın hareketi mücadelemiz sürsünce on binlerce şehit verdik. Mücadelemiz aynı zamanda bu şehitlerin intikamlarını alma ve anılarına cevap olma temelinde gelişti. Her bir şehit-

dimiz, mücadelenin en büyük zorluklarını en önde giderek aşan, beyniyle ve yüreğiyle aydınlatan bir kahramanlık örneğidir. Bugün de anı anına yürüyen bu amansız savaşta günlük olarak şehadetler yaşanıyor. Tarihimize ve günümüze anlam katan şehitlerimiz, mücadelemizin soy değerlerini her geçen gün daha da büyüterek ve daha güzelleştirerek büyümekte, geliştirmektedir. Kadın güzelliğinin bir paçavraya, düşkünlüğe dönüştürülmeye çalışıldığı çağımızda, özgür kimliğini direnerek yaratan, yiğitçe mücadele ile toplumsal namus anlayışını ortaya koyan tüm şehitlerimizin anıları önünde eğiliyor, kadın güzelliğinin ve aydınlığının bu soylu kahramanlarını saygıyla selamlıyoruz.

Zilan arkadaş yazdığı mektubunda "gözüm arkada kalmayacak" diyordu. Önderliğimizin şehitler karşısındaki sorumluluk bilinciyle bunu söylüyordu. Her toprağa düşenle bir olmaya çalışma, Onlar'ın amaçları, hayalleri, kişilik özellikleri, özgürlük tutkuları ile daha da bütünleşme ve bunu mutlaka bir başarıya, pratik hamleye dönüştürme tarzında bir diyalektiktir bu. Salt manevi bir yaklaşım değildir, maneviyatın, yoldaşına bağlılığın ve düşmana öfkenin ortaya çıkardığı enerjiyi, özgür ve anlamlı olanın inşasına yönelten bilimsel bir yaklaşımdır. Daha doğrusu maneviyatla bilimin buluştuğu yepyeni bir tarzıdır ve PKK'de başarıyı, kalıcı değerleri ortaya çıkartan temel bir özelliktir.

Her kadın şehadeti karşısında mücadele hırsımız bilendi

Kadın Hareketi olarak da PKK'nin içinde, PKK'nin özüne rengini veren bu tarzla doğduk, büyüdük, bugünlere geldik. Genel mücadelemiz ve şehitlerimize yaklaşımla paralel bir biçimde kadın boyutunda da; her kadın şehadeti karşısında mücadele hırsımız bilendi, onurlu ve direnen kadın olma kimliğimiz güçlendi, nasıl yaşamalı ve nasıl ölmeli sorularına cevaplarımız daha da netleşti, kadın ordulaşmamız ve örgütlenmemiz daha da gelişti, derinleşti.

İşte Ekim Şehitleri de özgün kadın örgütlenmesinin, ordulaşmasının, karargahlaşmasının gelişim sürecinde öncü kadın şehadetleri ile mücadele geleneğimize çok anlamlı boyutlar

kazandırdı. Azime, Bêrîtan, Meryem, Gurbet, Zinarin Dêrsim, Mizgin Türk, Ronahi Alman, Sarya Baran, Leyla Kaplan, Güler Otaç, Rotinda-Kurdê, Erivan, Canda Türk, Hêlin Çerkez arkadaşlar, yine son yıllarda Rojîn Gewda, Rûken Bingöl ve Geliyê Tiyarê şehitleri, Medya Savunma Alanlarında kimyasal ve taktik nükleer silahlarla şehid düşen arkadaşlarımız ve en son bu yıl 4 Ekim'de Süleymaniye'de katledilen Nagihan Akarsel (Zilan) Konya arkadaşımız... Ve daha ismini veremediğimiz yüzlerce soylu kadın

savaşımı verdiğini duyumsayabiliyoruz. Evet, bugün binlere varan bir kadın ordusuyuz, bizler atılan bir temelin üzerine katları inşa etmeye çalışıyoruz ve bu zorlu ama sağlam temeli atarlardan biriydi Azime arkadaş.

Kadınca birliğin nadide çiçekleri

Gurbet arkadaş bir Kürt aydını ve gazeteciydi, ama asla sorumluluktan kaçmadı, mücadeleyle bütünleşmeyen klasik aydınlardan olmadı. O, bilinci ve yüreğiyle mücadeleye etti, üretti, kadın rengiyle yaratmaya koyuldu. Yeni bir aydın kadın çizgisi yarattı Gurbet arkadaş. Onun aydınlığında aydınlanıyoruz.

Meryem arkadaş bir örümcek ağına dönmüş geleneksel Kürt aile gerçekliğini aşan, yaşamını Kürt özgürlük mücadelesine adanmış, kendisine dayatılan analık ve geleneksel kadın ölçülerini kabul etmeyen bir arkadaştı. O'nda ülke özlemi, sevgisi çok derindi, Avrupa'da farklı görevleri olmasına rağmen adeta hiç arkasına bakmadan kaçarcasına yönünü ülkeye, dağlara vermişti. Meryem arkadaş Kürdistan kadınındaki derin yurtseverliğin en güzel sembollerindendir.

Mizgin Türk, Canda Türk, Hêlin Çerkez ve Ronahi Alman arkadaşlar ise hem kadın kimlikleriyle ve hem de farklı halk kimlikleriyle, enternasyonalizmi de aşan bir halklar kardeşliğinin, birliğinin sembolleri ol-

dular. Onlar Türk faşizmini ve kapitalist sistemin yaşam ölçülerini asla kabul etmeyip, kardeş olarak hissettikleri Kürt halkının mücadelesinde yer aldılar. Ne şehir ne küçük burjuva yaşam ölçülerini asla kabul etmediler. Onlar için anlamlı bir yaşam olacaksa eğer, bu, halkların birliğinden, eşitliğinden ve özgürlüğünden geçiyordu. Ve kendi halklarıyla birlikte Kürt halkı da eziliyordu, halkların acısını yüreklerinde duyular ve yönlerini Kürdistan dağlarına vermekte asla tereddüt yaşamadılar. Çünkü Kemal Pir arkadaşın dediği gibi Türkiye halklarının özgürlüğü Kürt halkının özgürlüğünden geçiyordu. Kadınca birliğin, halkların kardeşliğinin nadide çiçeklerindendirler.

Ronahi arkadaş da Batı'nın yüzeysel ve sahte demokrasi anlayışına,

sahte mutluluklar vaat eden yaşam gerçekliğine yüz çevirmiş ve Kürt halkının özgürlük mücadelesini tercih etmiştir. Anılarına bağlılığımız bu topraklarda halkların eşit, özgür birliğinin yaratana dek mücadele etmektir.

Bermal arkadaş Önderliğe yönelik 9 Ekim'le başlayan uluslararası komploya en erkenden tavır koyan arkadaşlardandır. Yüksek duyarlılık, komployu erkenden hissediş ve buna karşı fedaice tavrını ortaya koyuşu çok anlamlıdır. Bu, onun

şahsında kadın militanlık ölçülerini ortaya çıkartır. Yetersiz yoldaşlığı aşma ve Önderlik'le doğru yoldaşlığı kurma gücünü gösterebilmiş bir arkadaşdır. Fedaice bir tavır da zaten ancak böyle bir güçle gelişebilirdi. Önderlik şahsında hareketimize, halkımıza, Ortadoğu halklarına ve kadınlarına yönelik gerçekleştirilen komplo karşısındaki duyarlılığı, örgütlülüğü ve eylemciliği, doğru militanlık ve doğru yoldaşlık örneğidir. Rotında ve Kurdê arkadaşlar da cezaevinde kendilerini yakma eylemi ile bu sürece yanıt olmuşlardır. Her iki arkadaş da birlikte eylem yapma kararına ulaşmış ve eylemlerini bir-

likte gerçekleştirmişlerdir. Komplo karşı onun bilincinin, sevgisinin, yaşamda da ölümden de birlikteliğin adı olmuşlardır. Dağların özgürlüğünü kısa bir zaman da olsa soluyan yürekleri, komployu zindan duvarları içerisinde karşılamayı kaldırmamış ve tavırlarını ateşleşerek, ateşle güneşin aydınlığına ulaşmaya çalışarak ortaya koymuşlardır. Anılarına bağlılığımız, bu komplocu sisteme karşı, Önderlikle doğru ve güçlü yoldaşlık kurarak mücadele etme bilincini kendimizde derinleştirmek olacaktır.

Erivan arkadaş da 2000 yılında YNK savaşında çatışmada şehit dü-

şen bir arkadaşdır. 1999 sürecinin o en zorlu süreçlerinde; tasfiyecilerin direnişi, ordulaşmayı anlamsızlaştırmaya çalıştığı bir süreçte, ölümüne direndi. O sürecin atmosferi içerisinde direniş geleneğini temsil etmek ve demokrasi-barış mücadelesinin diyalektiğini coğrafyamızdaki bu kar-

maşık ortamda anlayabilmek gerçek-ten zordu ve Erivan arkadaş bu zoru aşanlardan ve yaratanlardandı. Onun bu yalın bilinciyle zafer mücadelesini vermek, yoldaşlık borcumuzdur.

Rojîn Gewda arkadaş kadın mücadelemizin en güzel renklerinden biriydi. Sade kişiliği, kadın aklı ile donanmış komuta gücü, içten yoldaşlığı ile kadın ordulaşmasına ve kadın partileşmesine rengini verip damgasını vurmuş yoldaşlarımızdandı. Rukn Bingöl arkadaş da aynı biçimde bozulmamış kadın aklı ve duygusu ile savaşa, yaşama, yoldaşlığa anlam veren; yaşam ve ölçüleri en üst düzeye taşıyan yoldaşlarımızdandı.

Zilan Konya arkadaş da kadın bilincinin zirveleşmesini ifade eden jineoloji doğrultusundaki bilinçlenmenin öncülüğünü yapıyordu. Daha üst düzeyde bilimsel bir karakter taşıyan, kadın bilinçlenme çalışmasında çok büyük bir emeği ve öncülük rolü oldu. Zaten düşman bu nedenle arkadaşını hedefledi. Kadın aklının etki gücünü, insanları direnişe sürükleyen öncü rolünü gördüğü için katletti.

Tüm zamanlar kadın şehitler zamanı olarak değerlendirilebilir

Aslında kadın mücadelemiz öyle bir aşamaya geldi ki her günümüz, her ayımız şehadet gerçeği ile örülüdür. Ancak özellikle de kadın mücadelesinin ilk adımlarında, temelinin atılmasında rol oynayan yoldaşların bu ayda şehit düşmesi nedeniyle Ekim ayı Kadın Şehitleri Ayı olarak ifade edildi. Mücadelemizin alabildiğine genişlediği, yayıldığı bu süreçte aslında tüm zamanlar kadın şehitler zamanı olarak da değerlendirilebilir. Zap'tan Rojava'ya, Şengal'e, Maxmur'a, Süleymaniye'ye kadar Kürdistan'ın her yerinde verilen savaşa müdahil olan, öncülük eden kadın gücü, tüm bu alanlarda da kan dökmüş, özgürlük mücadelesi vermiş ve bedel ödemiştir. Bu mücadele Bazên Zagrosê, Ş. Savaş Maraş ve Cenga Xabûr hamle süreçleri ile büyüyerek sürekliliğini sağlamaktadır.

- Ekim ayında şehit düşen Bêrîtan çizgisi kadın ordulaşmasının yaratılmasında nasıl bir rol oynadı? Şehitler bugüne bu çizgiyi nasıl miras bıraktı?

Dersim'in asi kızı, yaşamıyla da şehadetiyle de destan olan şehit Bêrîtan, kadın ordulaşmasını kesinleştiren bir rol oynamıştır. Bêrîtan'ın uçurum rengindeki özgürlük çığlığı, Güney Kürdistan'dan Türkiye metropollerine kadar her yeri, herkesi, yüzlerce genç kızı, erkeği sarmıştır. Bazı olaylar, kişiler, durumlar vardır ki yaşanan anı ve mekanı aşar, her yeri sarıp sarmalar. Bêrîtan arkadaşın uçurum derinliğindeki direnişi de böyle bir özelliğe sahip olmuş, kendi mekanı ve zamanını aşarak evrenselleşmiş ve damgasını vurmuştur. Onunla ilkel milliyetçi, ihanetçi KDP çizgisine karşı bilincimiz daha derinleşirken, özgürlüğe, asiliğe, teslim olmamaya daha da sarıldık. Önderliği en derinden anlayan ve anladığını inatçı ve ısrarcı kişiliği ile mutlaka yaşamsallaştırmaya çalışanlardandı. Dêrsim isyanında kendini uçurumdan atan Besê'nin hayaliyle Partiyeye katılmıştı ve O Kürt kadının teslim olmayan karakterini

PKK'nin özgürlük karakteri ile birleştirip dokunulmaz kadın onurunu bir kez daha Kürt tarihine, kadın tarihine bahşetmiştir. Özgür bir yürek, uçurumlardan kanatlanabilen bir beyin gücü, kendi zamanını ve mekanını aşan özgür yaşam emriydi O.

Şehit Bêrîtan kadın örgütlülüğünün büyümesinin yolunu açmıştır

Uçurum derinliğindeki kahramanlık, ulusal bilinç, kadın özgürlüğüne duyulan büyük aşk olmasaydı Bêrîtan, Bêrîtan olmazdı. Şehit Beritan'ın özellikle de kadın açısından tarih yaratan kimliği olmazdı. Önderlik bilinciyle buluşma arzusu ve arayışı, Kürdistan'da kadın uyanışı ve görkemli yürüyüşünün, kadının yeni soy değerlerinin yaratılmasında öncü rol oynamış, itici güç olmuştur. Onun bu inatçı ve soylu direnişi, teslim olmayan, ulusal ve kadın soykırımına karşı özgürlüğünü, kimliğini her şeyden üstün tutan kadın çizgisi, kadın örgütlülüğünün büyümesine, ordulaşmasına doğru yol açmıştır. İşte bu mirasın üzerinden özgürlüğünü ve bağımsızlığını her şeyin üstünde gören, bunun için ölümüne mücadele etmeyi onur belleyen yeni bir kadın soyu gelişmiştir. Uçurumların kızı, özgürlüğün rüzgarı Beritan, bu yeni kadın soyunun yaratıcısı büyük öncü yoldaşlarımızdandır. Şehit Bêrîtan, erkek egemenlikli sisteme ve ihanetçi-işbirlikçi milliyetçi çizgiye karşı direnişin bitimsiz hazzında uçurumlarda kanatlanmış, kadın ordusu olmuş, yaşam gücü ve silinmez bir tarih olmuştur.

Şehit Bêrîtan, direnişinin ve savaşının güzelliğinde yeni bir kadın soyu yaratmıştır. Direnerek savaşarak güzelleşen bir kadın soyu. Özgürlüğüne düşkün, asaletini ve güzelliğini anlam ve hakikat gücüne, bu anlamda mücadele gücüne dayalı olarak yaratan bir kadın soyu. Tabii bu salt edebi, soyut, ruhsal bir ifade olarak değil, maneviyatı kadar kendini tepeden tırnağa silahlandırmış soylu savaşçı kadınlar ifadesi olarak yaşam bulmuştur. Bu anlamda Önderliğimiz şehit Bêrîtan'ın bu hakikatini en güçlü biçimde ele alarak onun anısına kadın ordulaşmasını geliştirip büyüterek cevap olma kararlılığı içine girmiştir. Kadın ordulaşması, bir anlamda Önderlik ve şehit Bêrîtan hakikatinin buluşması anlamını taşır. Bu buluşma bugün dünya kadınlarına esin kaynağı olmakta, kadınların çaresiz olmadığını, öz savunması ile özgür yaşamı yaratabileceği duygusunu, bilincini ve gücünü vermektedir. Onun yaşam ve savaş çizgisi, ulusal ve kadınlık onuruna bağlılığı bizler için esastır ve gittiği yol izleyeceğimiz yolumuzdur.

- Özgürlük Hareketinin ağır yükünü omuzlayan ve direnişleriyle destan yazan kadınlar dünya halklarının da çekim merkezi haline nasıl geldi?

Bizim savaşımız salt kaba fiziki savaşın ötesinde anlamlara sahiptir. Önderliğimizin sık sık ifade ettiği gibi bu savaş daha fazla yaşam savaşı, kişilik, yaşamı ve kişiliği özgürleştirerek güzelleştirme savaşı olarak gelişmiştir, böyle gelişmeye de devam etmektedir. Asıl dinamik budur. Özellikle şehit Bêrîtan arkadaşın ısrarla işaret ettiği, odaklandığı savaşarak özgürleşme

özgürleşerek güzelleşme diyalektiği, kadın açısından kendi öz kimliği ile gelişmeyi, var olmayı ortaya çıkarmaktadır. Xwebûn olarak da ifade edebileceğimiz bu gelişim tarzı, erkek egemenliği ile hesaplaşmayı, bu hesaplaşma temelinde kadın öz kimlik değerlerini açığa çıkarmayı ve yine bu temelde savaşçı ve komutan kadın gerçekliğini yaratmayı geliştirir. Bu çok önemlidir. Yani erkek iktidarcılığına bulaşmadan, erkeğe benzeşmeden kadın renginde komuta ve savaşçı hakikatini hedefliyen ve güzelleştiren kadını yaratıyor. Sade, öz gücünü açığa çıkaran ve öz gücüne güvenen, kadın sevgisi ile donanmış, bakışı, ifadesi, duruşu özgür soylu kadının izlerini taşıyan bir gerçeklik oluyor bu.

Özgür yaşam ideolojisine göre yaşayan kadın ilgi merkezi olmuştur

Bunu anlatabilmek gerçekten zor. Savaş ve mücadele içinde pişen, özgür yaşam ideolojisine göre yol yürüyen, her adımında devletlerin, erkeklerin onda yarattığı kirlilerden arınan, eril zihniyetin maskeleri atan ve hakikatinin farkına varan bir gelişim süreci oluyor. İşte bu süreç kadını güzelleştirmektedir. Böyle güzelleşen kadın ise dikkat çekmekte, özgürlük arayışı içindeki kadınlara, hatta erkeklere de çekici gelmektedir. Dağda, Rojava'da, Maxmur'da, Kerkük'te, Şengal'de, öz yönetim sürecinde Kuzey Kürdistan'da DAİŞ'e, Türk faşist devletine ve onun her türlü yüksek savaş teknolojilerine karşı başı dik cesaretle savaşan, zılgıtlarıyla düşmanıyla alay edercesine savaşan bu kadın gerçekliği elbette ki ilgi merkezi olmuştur, olmaktadır. Bu, kapitalist liberal algıların oluşturduğu klasik ucuz ilgilerin, beğenilerin ötesinde bir ilgidir. Toplumsal ahlakın, yaşamın özünün yakalandığı, kişilerin, toplulukların kendilerini bu aynada görerek farkındalık yaşadığı bir ilgidir. Yani özgürlük arayışındaki kişiler, toplumlar bu özgür yaşam ideolojisine göre yaşayan kadın kimliğini bir ayna olarak görüp bakıyor ve orada hakiki insan, hakiki kadın ve hakiki toplum-yaşam gerçekliğini görüyor.

- Bunların yaratılmasında şehitler nasıl bir rol oynadı? Bêrîtan ve şehitler çizgisi bugün anlamına uygun yeterince temsil ediliyor mu?

Halklar için bir çekim merkezi haline gelme süreci elbette ki çok çetrefillî, zorlu bir mücadele süreci ile gelişti. Öyle birkaç cümle ile anlatılabilecek kolaylıkta değildir. İşte sadece Ekim ayı kadın şehitler gerçeğini bile ele aldığımızda ne büyük bedellerle bunun kazanıldığı görülecektir. Binlerce kadın yoldaşın kanı döküldü, bu topraklar binlerce kadın yoldaşın teri ile yıkandı. Kürdistan dağlarının her karış toprağında kadınca adımlar atılarak yaratıldı. Çok ama çok zorlu ancak zor olduğu oranda güzel ve iradeli, xwebûn olan bir gerçeklik ortaya çıktı. Tabii ki bu özgür kadın hakikatinin yaratılması, şehitlerimizin eseridir. Onların yaratımı ve mirasıdır.

Onların mirasını daha da büyütmek, biz yaşayan yoldaşlar için temel bir yaşam gereksidir. Tabii ki bu büyük kadın soy değerlerine layık olmak, bizim için her zaman en büyük hedef

konumundadır. Şehitlerimiz bizim için her zaman ulaşmaya, layık olmaya çalıştığımız hakikati ifade ederler. Her yaşanan şehadet, tüm şehitlerimizi temsil ediyor olmanın onurunu ifade eder. Eylül ayında Mersin'de fedai eylem yapan Sara ve Rûken yoldaşlarımız, bu onurun zirvesidir. Onlardaki cesaret, başı dik duruş, düşmanı hiçe sayan ve kilitlendiği hedefinden başka hiçbir şey görmeyen duruş, Ş. Azimelerden, Bêrîtanlardan, Rojîn Gewdalarından bugüne akan kadın özgürlük akışıdır. Bugün Zap, Avaşin, Tepê Cûdî, Tepê Amediyê, Tepê Hakkari alanlarımızda en kısıtlı imkanlarla düşmanın her türlü vahşi saldırısına

karşı profesyonelliğiyle, bilinciyle, yitiliğiyle tarih yazan YJA Star ve HPG gerillalarımız, bu kesintisiz akışın ifadesidir. Kimyasal silahlardan tutalım taktik nükleer, termobarik silahlara kadar dünyanın tüm yasaklı silahlarına karşı nefesleri ile savaşan, son nefesini bile düşmana karşı savaş için kullanmayı esas alan bu hakikat, özgür kadın savaşçılığının ve direnişinin dün aktığı gibi bugün de aktığını, yarın da akacağını kanıtlamaktadır. Bêrîtanlardan Sara ve Rûkenlere, Helbestlere kadar tarih kadın savaşçılığının anlamında ve güzelliğinde yeniden yazılmaktadır. Bu tarih artık yok sayılamaz ve silinemez, kadınların

dişiyle, tırnağıyla, kanıyla yazdığı bir tarihtir. Yok etmeye kimsenin ama kimsenin gücü yetmeyecektir.

SAÇLARIMIZ İSYAN BAYRAĞIMIZDIR, AHLAKIMIZ ÖZGÜRLÜĞÜMÜZDÜR

Dilzar Dîlok

Önder Apo, 21. yüzyılın kadın özgürlük yüzyılı olacağı tespitini yaptı. Kadın özgürlük hareketi olarak bizler de bu hakikati görünür kılmak için mücadelemizi büyüterek yaygınlaştırmayı esas aldık. Zira her hakikatin gerçekleşmek için hakikat aşklarına ihtiyacı vardır. Kürt düşmanları da saldırılar yaparak, soykırım uygulamalarıyla, insanlık dışı siyaset tarzı ve öldürmeye dayalı erkek egemenlikli zihniyete sonsuz tolerans göstererek 21. yüzyılın kadın özgürlük yüzyılı olmaması uğraşı içindeler. Kadın özgürlüğü, Önderlik paradigmasının omurgasıdır. Çünkü dünyadaki tüm demokratik ve ekolojik hareketlerden en büyük farkı kadın özgürlüğünü, mücadelesinin kök hücresi olarak ortaya koymasidir.

Bilinmektedir ki erkek egemenlikli sistemlerin kendilerini var ettikleri ve yükselttikleri zemin kadın düşmanlığı, doğa düşmanlığı ve özgürlük düşmanlığıdır. Hiçbir doğal, toplumsal, özgürlüksel zeminde erkek egemenliği ve onun yarattığı kölelik yetişmez. Erkek egemenlikli sistemler de, tüm sistemler gibi kendilerini dayandıracak sahte ve yalana dayalı tarihler inşa etmekle birlikte, tüm güçlerini binlerce yıldır kadına yönelik sistemsel düşmanlık yaratmaya adanlar. Beş bin yıllık tarih boyunca yapılan da, kadına darbe vurarak, kadını öldürerek, kadını denetim altına alarak, hapsederek, kadını ikinci cins olarak ele alıp metalaştırarak kendi sistemlerini inşa etmektir. Önder Apo bundan dolayı kadının metaların kraliçesi haline getirildiğini belirtir.

Erkek egemenlikli akıl mitoloji, din ve bilim yöntemlerini kullanarak ev-

rensel hakikati altüst etmeyi ve kendi egemenlik çıkarları için yeni dünya-öte dünyalar inşa etmeyi esas almıştır. Tarih boyunca cinsiyetçilik, dincilik, milliyetçilik ve bilimcilik yöntemlerini kullanarak toplumun zihniyet kodlarına saldırmış ve egemenlikli sistemleri inşa etmişlerdir. Mitolojik insanın bir üst aşamaya çıkarılmasıyla ortaya çıkarılan tek tanrılı dinlerin gelişimi, yükselişi ve yayılışı, tümünden kadın özgürlüğünün yok edilmesi, erkeğin ve erkekliğin yüceltilmesiyle sistemleşmiştir. Tüm tek tanrılı dinlerde erkek kutsaldır, erkeklik kutsaldır, erkeğe ait her zerre tanrısal değerdedir. Bu icatlar kendiliğinden gelişmemiştir. Kadın sisteminin bir grup erkeğin saldırısı sonunda alaşağı edilmesi meselesi değildir. Tüm bunlar doğal toplumda kadının kutsal olması, kadınlık değerlerinin kutsanması, kadına ait tüm değerlerin tanrıçayla bütünlük içinde değer görmesinin tam tersini inşa etme amacıyla icat edilmiş olgulardır. Merkezi uygarlık tarihinde, kadına yönelik saldırılar yapısal ve süreklidir. Kadına yönelik hiçbir saldırı kendiliğinden ortaya çıkmamıştır, doğal bir durumun sonucu değildir ve doğal sonuçlar da yaratmamaktadır.

İslamiyet dahil tüm tek tanrılı dinler kadın karşıtıdır

İslamiyet de son tek tanrılı din olarak erkek egemenliğinin en olunlaşmış, ustalaşmış ve kemikleşmiş sistemini temsil etmektedir. Kuşkusuz İslamiyet içinde demokratik öğeler de ortaya çıkmış, dinsel dogmatizme karşı duran, kendine yeni yol (tarikât) yaratan kesimler, muaviye çizgisine karşı direnen Hüseyini çiz-

giler olmuştur. Ancak özsel olarak tek tanrılı dinlerin dayandığı emperyalist erkek egemenlikli zihniyetin somutlaşması olduğundan, bu din de başka bir şey ortaya çıkarmış değildir. Ve neredeyse hiçbir akım da tek tanrılı bir din olan İslamın kadın karşıtlığından, kadını ikinci sınıf gören, erkeği yücelten maddi zemininden kendini koparamamıştır.

Bugün ulus devletlerde kadın değerlerine yönelik saldırılar üst boyuttadır. Bunu sadece İslama ya da daraltılmış olarak siyasal İslama bağlamak da yeterli değildir, farklı örnekler de mevcuttur. İslami kaidelerin esas alınarak DAİŞ'in, kadınlara yönelik insanlık dışı uygulamalarının, bu yüzyılda bile bin yıl öncesine gidecek düzeyde bir geriliği temsil etmesi de durum hakkında bilgi verecek bir örnektir. Bunu en iyi bilen Ezîdî kadınlardır. Çünkü gizleyemedikleri vahşi egemenlikli yönlerine tanık olan ne yazık ki, kendi kültürleri, inançları için direnen, kaçırılan, insanlık dışı birçok saldırıya maruz kalanlar yine onlardır.

Kadın düşmanı sistemlerden söz ederken DAİŞ örneği verip onun gibi olmayanları aklayıcı yaklaşıma düşmek de girilen başka bir yanılgı olmaktadır. Son haftalarda Ortadoğu'da yaşanan toplumsal serhildan hareketleri de bunu iyi açıklamaktadır.

Rojhilatê Kurdistan ve İran'da Jîna Emîni'nin sistem polislerince katledilmesi ardından yükselen serhildan dalgası ciddi sosyolojik tahlilleri de beraberinde getirmektedir. Toplum kadına, genç kadınlara, kadınların temsil ettiği değerlere, kadın tarihine ve kendi özgürlüğüne sahip çıkmaktadır. Toplum içinde kadınlar tüm kadın değerlerine sahip çıktığından, sonu idam bile olsa sokak-

lara çıkarak seslerini yükseltmişlerdir. Kiminde de yaşadığımız yüzyıla bakarak hala kadınların başının örtülmesinin ölüm sebebi olmasına şaşılmaktadır. Oysa ki kadınların ölüm sebebi salt bu değilken, aynı zamanda bu durum salt İran'da değil birçok İslam ülkesinde, İslami gelenekte böyledir.

Yine bu duruma kendilerini özgürlükçü-laik-gelişmiş gösteren-gören batı ülkelerinin yaklaşımı ise tam bir uzlaşma tarzındadır. Batı dünyası bunun en pragmatist temsilcisidir. Afganistan'da iktidarın Taliban rejiminin eline geçmesi ardından kadınların uğradığı saldırılar, gösterdikleri direniş ve ölümü göze alarak yürüyüş ve eylemler düzenlemeleri büyük bir özgürlüksel duruşu ifade etmektedir. Buna mukabil, özgürlükler ülkesi sanılan kimi ülkelerin kadın temsilcilerinin meşru bile olmayan bu rejimle görüşmeye gitmesi, üstelik giderken türban takması da yalancı ve sahte erkek sisteminin batıda kadını düşürdüğü durumu ve kölelik düzeyini göstermektedir.

Başka bir örnek de Türkiye'den vermek gerekir. Son günlerde Türkiye'de CHP öncülüğünde ortaya atılan türban tartışması da erkek siyasetin ikiyüzlülüğü ve çıkarıcılığı göstermektedir. Zira, moda dahi olsa birçok insanı etkileyen durumlar, -ki modanın kendisi faşizmdir- siyaset adına ortaya atılmakta ve toplum bilinç yetersizliği oranında bu tuzaklara çekilmektedir. Doğaldır ki, demokratik siyasetin gereği, sırf muhalefet etmek ya da AKP'den daha 'duyarlı', daha 'İslami hassasiyetleri gözetin' vesaire görünmek adına bu tarz tekliflere olumlu bakmak değil, doğru siyaset yapma cesaretini göstermektir. Dolayısıyla salt radikal

dinci ya da siyasal İslamcı kesimler değil, tüm erkek eksenli siyaset tarzının kadına yaklaşımı aynıdır.

CHP bir yandan laiklikten dem vurup her türlü batıcı modernist öğelere kucak açarken, bir yandan da oy kazanma amacıyla kendince dini değerlere de sahip çıkarak oy toplamaya çalışmaktadır. Ancak CHP'nin doğu-batı sentezi yapabilecek ne gücü, ne aklı ve ne de iradesi vardır. Bu anlamda siyasetin erkek egemenlikli akıl doğrultusunda yürütüldüğünü ve bunun da kazanımdırmayacağını baştan belirtmek gerekir. Türkiye'de AKP'nin bile artık gündem etmediği bir konuyu, sırf siyasal kazanım adına gündeme getirmek, Türkiye'nin ya İran'a ya da DAİŞ'e doğru bir adım daha yaklaşmasından başka bir durum olamaz. Öyle bir muhalefet ki, toplumsal özgürlükleri değil iktidarı örnek aldığı her adımında ilan ediyor. İran'da kadınlar başörtüsü takmama eylemleriyle rejimi sarsarken CHP başörtüsü yasasını özgürlük diye halka ikram ediyor! Bu yaklaşım, bir anlamda İran ulus devletini koruma girişimidir de. Bir ulus devletçi reflektir, milliyetçi bir adımdır. AKP iktidarı uçaklarla Kürtleri vurarak İran'a desteğini sunarken, CHP de bu tarz gündemlerle desteğini eksik etmediğini göstermektedir. Toplumdan bihaber oluş denemeyecek kadar bilinçli atılan bu adım, İran'da yükselen kadın gücüne karşı TC'de bazı kesimlerin tedbir alması, kadınların önünü alma, başını bağlama olarak okunmalıdır. Bunu desteklemenin de hiçbir siyasal anlamı yoktur.

Kuşkusuz din, islam, kadın ya da özgürlük konusu tarihsel olduğu kadar günceldir de. Günlük, anlık olarak tüm yaşamımızı, geleceği-

mizi, mücadelemizi etkilemektedir. Bu anlamda doğru demokratik tutumu geliştirmekle, yanlış eleştirmek ile muhalefetin tuzaklarına düşmek arasında doğru tercihler yapmak gerekmektedir.

İran'da gelişen serhildanlar köklü bir değişim istendiğini göstermektedir

İran İslam Cumhuriyeti'nin, Jîna Emînî adlı genç Kürt kadınının katledilmesi ardından yükselen Jin, Jiyan, Azadî serhildanlarıyla sarsılması tesadüf değildir. Kadınlar ve tüm toplumsal kesimler bu serhildanlarla Rojhilatê Kurdistan ve İran'da rejimin kendini düzeltmesini ya da kısmi yenilikler yapmasını beklemiyor, istemiyor. Bunca bedeli göze alarak girilen serhildanlar köklü bir değişim istendiğini göstermektedir. İran rejiminin de pervasız saldırıları, bu istemi doğru anladığını göstermektedir. Rejim öyle öfkelenmiştir ki, kadınların adının anıldığı sloganlara tahammül edememektedir. Azerbeycan ve Belucistan halkı bunun büyük ve onurlu bir örneğidir.

Belucistan halkı "Kürdistan'dan Belucistan'a "Jin, Jiyan, Azadî" sloganı atarak hem Kürdistan'daki eylemleri selamladı, hem de Jin, Jiyan, Azadî talebine ortak oldu. Eylemcilerin hemen hepsi erkekti, ancak sloganları kadın özgürlük değerlerini sahiplenme temelindeydi. İlham aldıkları kadın değerlerini inkar etmiyorlardı. Erkek egemenliğinden taviz vermeyi düşünmeyen İran rejiminin öfkesi de bundan dolayı büyük oldu. Bu eyleme İran rejiminin verdiği karşılık soykırım oldu. Nasıl ki, erkek egemenlikli tanrılarda insanlar korkutulduğunda, tanrıların gazap yağdıracağı belirtilir, İran'ın Belucistan'a saldırısı da adeta tanrıların kullarına gazap yağdırması şeklinde oldu.

Bilinmektedir ki erkek egemenlikli hiçbir sistem inşayı, kuruculuğu, yaratıcılığı bilmez. Bu konularda hep acemi, hep yarım, hep eksiktirler. Erkek egemenlikli sistemler yıkmayı, bozmayı ve yoketmeyi bilirler. Belucistan'da İran'ın gösterdiği de bu oldu. 100'e yakın insanın katledildiği, 300 insanın ağır yaralandığı bu saldırılar, insanlık tarihine yazılacaktır. Bu katliam, İran İslam rejiminin kendi varlığında büyük çatlaklar açacak bir saldırı olmuştur. Zira, hiçbir halk, bir anda 100 insanının öldürülmesini, yüzlercesinin de yaralanmasını olağan göremez, kabullenemez, hoş göremez.

İran İslam rejimi giderek yükselen Jin, Jiyan, Azadî serhildanlarının kendi sonunu getirmeye doğru evrildiğini görmektedir. Ülkede bugüne kadar gelişen en kapsamlı protesto eylemlerinin kadın öncülüklü olması, bir Kürt kadınının bu eylemlere vesile olması, tüm erkeklerle birlikte toplumun Jin, Jiyan, Azadî sloganlarını yükseltmesi rejimin tahammülsüzlüğünü artırmıştır. Kadınların ısrarı, öfkeyle eylemlere girişmeleri, ölümü göze almaları, her yerde rejime karşı taleplerini dillendirmeleri, tüm İran eyaletlerinde eylemleri yükselterek öncülük yapmaları, kadınların özgürlükte ısrarlı olduklarını gösteriyor.

Kuşkusuz kadınların istemi yenden Şahlık rejimine dönmek ya da başka bir egemenlikli gücün gölgesine sığınmak değildir. Bundan dolayı İran'da yükselen kadın öncülüklü eylemleri doğru okumak ve doğru değerlendirmek gerekir. Değişim istemi geriye doğru olmaz. İleriye, iyiye, doğruya ve güzele doğru olur. Halkın ve kadınların, İslam rejimini kurarken reddettikleri Şahlığı tekrar istemedikleri açıktır. Ancak bir kesimin çıkarları temelinde bu durumlar gündeme gelmekte, dışa bağımlı bir siyasi çizgiyi de temsil etmektedir. Dolayısıyla, kadınların ve halkın istemlerinin köklü paradigmatik değişim olduğunu görmek ve ona göre yaklaşmak gerekir.

İran İslam rejimi bir Kürt kadınının katletmekten pişman değildir, bunu bir suç olarak da görmemektedir. Halk içinde geliştirdiği ajan sistemiyle halkı birbirine düşman haline getirmek için 40 yıl boyunca uğraştığı halde, böyle bir sonuçla karşılaşmak rejimde bir sarsılma yaratmıştır. Bu serhildanlara bir Kürt kadınının vesile olması da rejimin

açılmıştır. Hiçbiri özgürlük adına da olmamıştır. Ancak bugün kadının geldiği durum tüm olumluluklarına rağmen eleştireceğimiz, özgürlüğe epey mesafesi olan bir durumdur. Dahası, salt kadının değil tüm toplumun geldiği düzey, itildiği tekçilik çıkmazı, sürüklendiği anti demokratik tarz, tam bir erkek aklının inşasının sonucudur. Toplum, tüm kadın değerleriyle, tüm ahlaki politik değerleriyle birlikte, tüm tarihsel hakikat gücüyle birlikte ezilmekte, yok oluşa sürüklenmektedir. Kadınlar belki sistemsiz olarak zorla başını örtmemektedir, ancak her gün kadınlara hakaret edilmektedir, sistem dayatmasıyla kadınlar açlığa, yoksulluğa, baskı ve işkenceye maruz kalmakta, katledilmekte, tecavüze uğramakta, damlardan atılmakta, ölümü dahi reddedilmektedir. Toplamda erkek egemenliğinin her türlü kadın kırım uygulamasıyla karşı karşıya gelmektedir.

Türkiye'de cumhurbaşkanı denilen kişi kadınlara cinsiyetçi, erkek egemenlikli küfürler etmektedir. Genç kızlar tecavüze uğramakta,

Kadınlar öncülüğünde tüm toplum bugün eylemleriyle İran İslam rejiminin "ahlak polisi" dediği sistem kurumlarını reddetmektedir. Çünkü erkek egemenlikli rejimin yaşayacağı, koruyacağı ve de kadına dayatacağı bir "ahlakı" yoktur. Bu rejim zaten erkek egemenlikli olduğu için bir ahlaksızlık ifade etmektedir. Kadınlar bunu bilmekte ve reddetmektedir. Kadınlar rejimin "ahlak" diye dayattığının kölelik kuralı olduğunu, erkek egemenlikli molla rejiminin yasası olduğunu, ahlakın özgürlükle ilgili olduğunu bilmektedir.

Kadınların temel slogan Jin, Jiyan, Azadî oldu

Kadınların bu bilinci, kuşkusuz rejim uygulamalarının sonucu bir refleks olarak da değerlendirilebilir ancak özü, özgürlük bilincinin henüz yitirilmemiş olmasıdır. Bundan dolayı, bu eylemlerin temel sloganı Jin, Jiyan, Azadî oldu. Kadınlar, kendilerine ahlak diye dayatılan başörtülerini fırlatıp attılar. Bayrak yapıp salladılar.

Kürtlere karşı öfkesini artırmıştır. Kendisi inkarcı, soykırımcı ve tekçi bir rejimdir. İran İslam rejimi, 40 yıldır zor ve şiddet ile, kendi sistemini dayayacağı toplum içinde kimi kesimler oluşturmaya rağmen, 40 yılın sonunda temellerini sarsan özgürlük eylemleriyle karşılaşmıştır. Mollalara dayalı erkek egemenlikli bu sistemin hiçbir garantisi yoktur. Serhildanları bastırarak da mevcut rejimin sürdürülebilirliğini sağlayacağını sanmak, rejim açısından büyük yanlış olacaktır.

Ancak baskıcı erkek egemenlikli rejimleri değerlendirirken salt peçeyle, kadınların yüzünü kapatmakla sınırlandırmak, köleliği salt bu şekilde görmek de eksik bir yaklaşımdır. Derinlikli değil şekilsel bir yaklaşım olacaktır. Kuşkusuz kadının başını kapatmak onu metalaştırmak, mülkleştirmek olduğu kadar aklını-yüreğini-gözünü kapatmakla, onun en doğal haklarını ve özelliklerini ortadan kaldırmaya çalışmaktır. Ancak özgürlük-kölelik konusu salt bununla ilgili değildir. Örneğin Türkiye'de türban zorunluluğu yoktur, geçmiş dönem Kemalist uygulamalar AKP döneminde zaten yeterince ele alınmış, içi boşaltılmış, İhvacı uygulamaların kapıları sonuna kadar

katledilmekte, yaşlı analar-neneler zindana konulmakta, adeta her yaştan kadından intikam alınmaktadır. İktidar ortağı yandaş olduğunu açık söyleyen, faşist çete üyeleri kadınlara tecavüz etmekte ve katletmektedir. Tüm bunlar faşist erkeklik uygulamalarıdır. Hepsinin bü-tünde, toplumda yarattığı bir karşılık vardır. Bugün İran'da atılan sloganların azı bile Türkiye'de atılmamaktadır. Kuşkusuz serhildan anları, sistemlerin temellerinin olabildiğince sarsıldığı anlardır. Ancak Türkiye'de tek adamcılık öyle bir oturtulmuştur ki, herkes yanbaşında bir tek adam görmektedir, her erkek kendini bir tek adam olarak konumlandırmakta, her kadının ya da kadınsılaştırdığı erkeğin-çocuğun-olgunun-nesnenin karşısında egemenlik-erkeklik-tecavüzçülük kurgulamakta ve pratikleştirmektedir. Tüm bunlar için kuşkusuz salt İslamcı olmaya gerek yoktur. Çünkü tüm bunlar muhalefetin gözleri önünde ve ortaklığında yapılmış olan uygulamalardır. Bu tür uygulamaları İslama dayandırarak yapan sistemler de, İslama dayandırmayıp farklı yöntemlerle yapan sistemler de özünde erkek egemenlikli, kadın düşmanı, toplum düşmanı sistemlerdir.

Bu kumaşları sallayarak herkesi eyleme kaldırdılar. İlginçtir Raqqa'nın kurtuluşundaki görüntülerin daha kitlesel olanlarına tanık olduk. Yine kadınlar, kendilerine ahlak diye dayatılan saçlarını kesip isyan ve özgürlük bayrağı yaptılar.

Tüm dünyada kadınların saçlarını kesmesi kolay hazmedilecek bir durum da değildir. Kadınların saçları, salt bir beden parçası olmanın ötesinde bir kültürü, estetiği, anlamı kende taşımaktadır. Girê Cûdî direniş alanlarında kadın arkadaşların saçları da böyle bir anlamla tarihe geçmiştir. Girê Cûdî'de kadın yoldaşlarımızın düşmanın yoğun bombardıman ve kimyasal saldırılarından yıpranan, parçalanmış ve saçlarının, yandığını, eridiğini gören erkek yoldaşlar irkilirler. Bu durum kadın arkadaşlarımızı da çok etkiler. Zira kızgın savaş ortamındadırlar. İnançları yüksektir. Hiçbir dinde olmayan ve olamayacak kadar yüksek bir inançla direniştedirler. Böyle bir durumda yol arkadaşlarının etkilenmesini, irkilmesini, üzülmesini istemezler. Oturup tartışırlar ve hepsi saçlarını keser. Tabi bu durum erkek yoldaşları daha fazla etkiler. Ardından erkek yoldaşlar, kadın

yoldaşların saçlarının intikamını almaya yemin ederler.

Kadim Kürt kültüründe "Kezî kur-por kur" demek büyük bir acıyı ifade eder. İçinde büyük öfke barındırır. Büyük bir yas ve acıyı ifade eder. Bir kadının örüğünü kesmesi, felaket işaretidir. İsyen sebebidir. Bugün işte bu isyan ve öfke büyümüş ve tüm dünyaya yayılmıştır. Dolayısıyla bizim için de kadınların saçlarının her bir teli, intikamlarını alma ve özgürlüğü büyütme vesilesidir.

Kadınların tanrıçalar çağından bu yana, bilinçlerinde, ruhlarında, yüreklerinde taşıdıkları Jin, Jiyan, Azadî bilinci uzun dönem bastırıldı, katledildi, yok sayıldı, soykırımlardan geçirildi. Ancak bu bilinç yok olmadı ve Jîna Emînî'nin katledilmesine tepki olarak patladı. Bu bilinci kadınlar canlı tutmaktaydı ve bunu zaten eylemleriyle de ortaya koydular. Ancak bu bilinç salt kadınlarla sınırlı kalmadı, tüm toplum bu bilinci tümünden yitirmediklerini eylemleriyle ortaya koydu. Saqiz'dan başlayan bu slogan adeta fısıltıyla söylenen sihirli bir sözün dalga dalga yayılarak büyümesi, yankılanarak çoğalması, her yere ulaşması, sağır kulakları da açarak onların yüreğine dokunması gibi bir sinerji yarattı. Saqiz'dan başlayan bu sihirli yaşam sözü Kirmaşan, İlam, Urmiye ve Sine'ye yayıldı, ordan ülkenin tüm eyaletlerine yayılarak taa Belucistan'a kadar ulaştı. Herkesin yüreğinde gömülü olan özün üzerindeki toprağı kaldırdı. Herkesin yüreğinde saklı olanı açığa çıkardı, harekete geçirdi, görünür kıldı. Bu eylemlerde birçok insan hayatını kaybetti ama bu eylemler kendisiyle birlikte tüm dünyada kadın değerleriyle örülen bir güzellik yaratma umudunu yarattı.

Bu eylemlere tarihsel bilinç yaratan, cesaret veren tüm Kürdistan kadın özgürlük şehitlerini, Ekim ayında şehit düşerek Ekim ayını kadın şehitler ayı yapan Gurbetelli Ersöz, Andera Wolf ve Gülnaz Karataş şahsında tüm kadın öncülerimizi saygıyla anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyorum. Yine bu eylemlere canlarıyla vesile olan Şilêr Resûlî ve Jîna Emînî'yi saygıyla anıyorum. Rahat uyusunlar. Bilsinler ki, onların özgürlük ahlakı uğruna can vermelerine karşılık, faşist rejimler yıkılacak, kadınların öncülüğünde Kürdistan, Ortadoğu ve dünya devrimi gerçekleşecektir. Bir Kürt kadını için, anısına bir ülke hatta bir dünya devrimi yapmaktan daha onurlu ne olabilir ki!

Ortaya çıkan bu iradeyi, eylemsel gücü ve sinerjiyi doğru değerlendirmek, dönemsel, kısmi, dar ve parçacı ele almamak gerekir. Önder Apo'nun demokratik konfederalizm anlayışı temelinde ele alarak büyütme doğru olanıdır. Çünkü bu sinerjinin ortaya çıkması Önder Apo sayesinde oldu. Önder Apo, Jin, Jiyan, Azadî kutsal yaşam felsefesini gündemimize taşıdığından bu yana, bizler de bu kutsallıkla beslenerek yüreğimizi, ruhumuzu, aklımızı özgürlüğe açarak toplumsal özgürlük mücadelemizi büyütme ve zafere taşıma iddiamızı büyütüyoruz.

SÖMÜRGEÇİ TÜRK DEVLETİNİN EFRÎN'DE DEMOGRAFYA DEĞİŞİMİ

Efrîn'e yerleştirilmek istenen Filistinli kardeşlerimiz şunu bilmelidirler ki, bu tarihsel oyunu ve haksızlığı ortadan kaldırmak için elden gelen tüm çabalar fedaice ortaya konulacaktır. Bu konuda başarıya büyük bir inanç vardır. Bu oyunu bozmak için Filistinli kardeşlerimiz de harekete geçmelidirler. Tarihe dayanan köklü birlikteliğimizden güç ve moral alarak, birlikte hareket etmenin ve bu oyunu bozmanın yöntemi mutlaka bulunmalıdır. Ortadoğu sorunlarının çözümlerinin yegane yolu Kürt ve Filistin halklarının demokratik ulus paradigması temelinde bir statüye kavuşmalarıdır. Soykırımcı sömürgeciler bunun önünde engel olamayacaklardır. İşgalci faşist Türk devleti ve çeteleri mutlaka yenilecek, Efrîn özgürleştirilecektir.

Bozan Tekin

1 990'lara girişle birlikte başını ABD-İngiltere'nin çektiği uluslararası emperyalist koalisyon güçleri, sömürgeci soykırımcı Saddam diktatörlüğüne saldırarak 3. Dünya Savaşı'nı başlatmışlardır. 32. yılına giren bu savaş, günümüzde genişleyip derinlik kazanarak, Ortadoğu'dan dünyanın farklı yerlerine yayılmaktadır. Kapitalist modernitenin var olan sorun ve çıkmazlarına çözüm üretme kapasitesini her bakımdan yitirmesi, reel sosyalizmin çözülmesiyle birlikte gizlenemez ve dayanılmaz sonuçlarıyla açığa çıkmıştır. Giderek derinleşen kapitalist modernite sisteminde ortaya çıkan sorunlar bir kriz ve kaos durumunu da yaratmıştır. Bu kaos durumundan çıkış için sıcak savaş seçeneğini yürürlüğe koymuşlardır. 1990'lı yıllarda başlayan 3. Dünya Paylaşım Savaşı, Kürdistan merkezli olmakla birlikte Ortadoğu'dan Avrupa içlerine kadar yayılmış bulunmaktadır. Savaşın tahribatları tüm sonuçlarıyla insanlığa yansırken, devrimci gelişmenin imkanları da ortaya çıkmaktadır.

Kutsanan ulus devlet gerçeği

3. Dünya Paylaşım Savaşı kendine has özellikleriyle sürmektedir. Kuşkusuz dünya savaşlarının ortak özellikleri bulunmaktadır. Bu özelliklerin başında kapitalist modernitenin kutsadığı ulus devlet sınırları, yaratımları en fazla üzerinde oynanan, ileri-geri çekilen, genişletilen veya daraltılan sınırları olmaktadır. Hiç değişmeyecekmiş gibi ele alınan, dokunulmaz kılınan uluslararası hukuk vb ile de tahkim edilen ulus devlet sınırlarının ne kadar kırılğan, zayıf olduğu en fazla dünya savaşları sürecinde ortaya çıkmıştır. SSCB ve Yugoslavya'nın yanı sıra Ortadoğu'da da bu durum, tüm boyutlarıyla görülmüştür. Örneğin Libya, Irak, Yemen, Etiyopya, İran, Afganistan, Hindistan vb devletler kaç parça olacak, Ukrayna-Rus savaşında hangi devlet veya devletçikler ortaya çıkacak belirsizliğini korumaktadır. Yine İspanya ve İngiltere'nin var olan statülerini ne kadar koruyacağı veya bunların neye dönüşeceği de tartışmalıdır. Güney Amerika'da da durum çok farklı değildir.

Kapitalist modernite esas olarak bir savaş sistemidir. Oluşum sürecindeki ulus-devletlerin azami kar ve endüstriyalizm mayasında zor vardır. Başta Güney Amerika olmak üzere, Afrika ve Asya'da ge-

liştirilen sömürgeciliğin halklara, kültürlere ve inançlara karşı nasıl bir soykırıma dönüştüğü'nün derin ve silinmez izleri insanlık hafızasındaki yerini korumaktadır.

Oluşan ulus devletler farklı ulusal, kültürel ve dinsel farklılıkları, toprakları ile birlikte ele geçirmek temelinde kurumsallaşırlar. Bölgesel veya dünya savaşları kapitalist modernitenin üzerinde yükseldiği ulus-devlet modellerinin oluşturulması için aranıp da bulunamayan büyük fırsatlar sunar. Çokça ittifaklar kurulup dağıtılır. Amaç, var olan güç ilişkilerini kendi lehlerine en azami çıkarlar temelinde kullanmak ve bu temelde kapitalist modernite sisteminin güvence altına almaktır.

Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı başladığında belki savaş planlayanlar gerçeğe yakın bazı öngörülerde bulunabiliyorlardı. Fakat tümüyle bu konuda kesin bir planlamada bulunmak ve bunda direktmek mümkün olmamıştır. Birinci Dünya Savaşı bittiğinde birçok ulus devlet veya manda devlet statüleri oluşmuştur.

Bu konuda sömürgeci Osmanlı İmparatorluğu'nun yaşadığı süreç önemli veriler sunmaktadır. Birinci Dünya Emperyalist Paylaşım Savaşı öncesinde başlayan, savaş ortamında belirginlik kazanan ve savaş sonrası kesinleşen parçalanmalar, birçok ulus devlet veya bunun bir ön aşaması olan manda devletlerin güçlü zeminini oluşturmuştur. Tabi bu oluşumlar sürecinde nüfus tasakları ve çıkarılan iskan kanunları temelinde halkların ve inançların soykırımdan geçirilmesi gibi durumlar da yaşanmıştır. Benzer şeyler Çarlık Rusya'sı, İran gibi yerlerde de yaşanmıştır.

Osmanlı halkların mezarlığı haline gelmiştir

Bu konuyu daha fazla genellemelere boğmadan, somut olarak soykırımcı, sömürgeci Türk devletinin, Kürdistan üzerinde yürüttüğü soykırım stratejisine dayanan savaş politikasını değerlendirmek istiyoruz.

Sömürgeci Osmanlı İmparatorluğu aynı zamanda bir halklar, inançlar hapishanesi ve mezarıdır. Bin yıl öncesine dönerek bugüne doğru bir yolculuk yapacak olursak; Türk ulus devletinin kökenini oluşturan ve Türklerden oluşan topluluklar, başka halkları ve inançları bulundukları topraklardan zorla göçertme, fiziki soykırım veya kendisine benzetme yoluyla bir taraftan Osmanlı zindanına alırken öte yan-

dan kılıçtan geçirerek o toprakları halkların mezarlığı haline getirmiştir. Halklara ve inançlara adeta kendi mezarları kazdırmıştır.

Bugün Anadolu coğrafyası adını verdikleri yarım ada Rumların, Ermenilerin, Kürtlerin ve daha farklı ulusal-kültürel toplulukların, inançların üzerinde yoğunca yaşadıkları bir toprak parçasıydı. Fakat Birinci Dünya Savaşı koşullarında İttihat ve Terakki Cemiyeti'nin soykırımcı yöneticileri, bir tür halklar mozaiği olan bu bölgeyi Türkleştirme temelinde kendileri için anayurt haline getirme stratejisini uygulamışlardır. Bunun için de Alman emperyalistlerinden güç ve perspektif alarak, Türk ulusunun inşası temelinde bu coğrafyada bir Türk devletinin nasıl kurulacağını planlamışlardır. Bu temelde Anadolu ve Kürdistan'da yaşayan halklar, kültürler ve inançlar soykırıma tabi tutulmuşlardır. Bu soykırım uygulamalarını ya Rumlara yaptıkları gibi nüfus mübadelesiyle ya Ermeni, Asuri- Süryani-Keldanilere yaptıkları gibi tehcir ederek yurtlarından sürme ve kılıçtan geçirme ya da Kürtlere yaptıkları gibi fiziksel katliamların yanı sıra ulusal-kültürel kimliklerini inkar edip yok etmeye çalışarak kültürel soykırım sistemine alma olarak geliştirilmiştir. Böylece kapitalist modernite sisteminin bölgedeki güvencesi için böylesi bir ulus devlet ortaya çıkarılmıştır. Sonuç olarak bölge kan gölüne dönüştürülmüştür. Unutulmamalıdır ki, kapitalist modernitenin bir icadı olan her ulus-devletin temelinde bir kan gölü vardır.

Sömürgeci ve soykırımcı Türk devleti, Kürt halkının inkarı ve soykırım sistemi altına alınması, Asuri ve Ermeni halklarının yok edilmesi ile Alevi inancının tasfiye edilerek

Sünnileştirilmeye çalışılması temelinde kurulmuştur. Bunu adeta bir Türk varoluş, kendini yaşatma ve genişleme kanunu olarak uygulamışlardır. Bu toprakların öz sahipleri olmadıklarından her zaman bu toprakların gerçek sahiplerinin bir gün harekete geçerek, Osmanlı-Türk egemenliğine karşı mücadeleyi yükseltip özgürlüklerini kazanacaklarını düşündüler. Bu nedenle her zaman halklara, kültür ve inançlara saldırarak, onları güçsüz düşürüp direnmez ve geleceklerinden umutsuz bırakarak köklü kıyım, yıkım ve ortadan kaldırma politikalarını uygulamışlardır.

Zayıflatılan ve özgürlük umudunu yitiren halklardan geriye kalan kesimler Türk uluslaşmasının ham maddesi, toprakları da Türk-ulus devletinin yayılma alanı haline getirilmiştir. Eğer Wan'daki Lazlar, Muş'taki Türkler, Siirt'teki Araplar vb örnekler göz önüne alınırsa soykırımcı ve sömürgeci Türk devletinin bu konuda ne kadar vahşi, insanlık düşmanı olduğu rahatlıkla görülecek ve amacına ulaşmak için demografya değişimi de dahil olmak üzere hangi yöntemleri saldırdığı daha rahat anlaşılacaktır.

Birey ve topluluklar özünde kendi coğrafyalarının ürünüdürler. Orada yüzlerce, binlerce yıl içinde doğa ve toplum ilişkileri çerçevesinde dil, kültür, inanç, ahlak, ruh, örgütlülük ve benzeri özellikler ile ortak karakterler kazanırlar. Bir halkı üzerinde doğduğu toprak parçasından koparmak demek, henüz ana kucağındaki bir çocuğun anasından alınarak başka bir insana verilmesi gibi bir sonuç ortaya çıkarır ve zamanla yeni aile ilişkileri içerisinde ve coğrafya ile kaynaşma sürecinde geçmişe ait tüm izler,

bellek de silinip gider; ana yurtlarına, ana kültür ve değerlerine yabancılaşırlar. Bu işgal ve sömürge altında yaşanan bir durumdur. Bu açıdan soykırımcı sömürgeci Türk devletini, halkların ve inançların katili, soykırımcısı olarak tanımlamak abartılı bir tanımlama değildir. Aksine belki de gerçeği tam olarak, iyi ve etkili bir şekilde anlatamadığı kuşkusunu yaşama gibi bir durumla karşı karşıyayız.

AKP-MHP faşist hükümetinin Osmanlı hayalleri

Bilindiği gibi AKP-MHP faşist hükümeti 3. Dünya Savaşı koşullarını depremiş Osmanlı hayalleri temelinde karşılamaktadır. Yeniden Kızıl Elma gündemdedir. Yeniden Ortadoğu hakimi olma amacının olduğunu gizleme gereğini dahi duymamaktadır. Geçen birkaç yılda, son olarak da 2022 yılında BM Genel Kurulu'nda yapmış oldukları konuşmalarında bu amaçlarını açıkça dile getirmiş; harita üzerinden işgal ve ilhak edecekleri yerleri de göstererek ne kadar pervasız olduklarını ortaya koymuşlardır. Mevcut uluslararası hukuku çiğneme anlamına gelen bu konuşma ve tutumlara karşı BM Genel Kurulu'nda bulunan diğer ülkelerin temsilcileri ise sanki olağan bir konuşma yapıyormuş gibi sadece dinlemekle yetinmişlerdir.

Belli ki yaşanan 3. Dünya Savaşı temelinde bölgede emperyalist paylaşım koşullarının olgunlaştığını düşünmektedirler. Onun için de ilk elden İskenderun'un güneyinden başlayarak Süleymaniye'ye kadar olan alanı kendi ulus devlet sınırları içerisinde almak istemektedirler. Bu,

Kemalistlerin de Lozan sürecinde dile getirdikleri stratejik bir hedeftir. Kürdistan Özgürlük Hareketi bu stratejinin önünde duran en büyük engel konumunda bulunmaktadır. Kürdistan Özgürlük Hareketi yürüttüğü mücadeleyle bölgede geliştirilmek istenen bu yeni Türk sömürgeci zulmünü de engellemektedir.

Önder Apo öncülüğünde gelişen Kürdistan Özgürlük Hareketi, yarım yüzyıldan beri süren fedai mücadelesiyle sadece Kürtleri uyandırıp bilinçlendirmekle kalmamış, aynı zamanda bölge halklarını, özellikle de kadın özgürlüğü temelinde etkileyerek özgürlükçü halklar, emekçiler, gençler ve kadın gerçeğini açığa çıkarmıştır.

Dolayısıyla sözü edilen bölgede Önder Apo'nun kadın özgürlüğüne dayanan paradigması, AKP-MHP faşist hükümetinin politikalarını istediği gibi uygulamasını önlemektedir. Soykırımcı faşist AKP-MHP iktidarı bu engeli aşabilmek için soykırımın diğer bir ifadesi olan demografya değişikliğini gündemine almıştır. Demografya değişiminin bir soykırım suçu olduğu, BM'nin bunu soykırım olarak tanımladığı bilinmesine rağmen faşist şef Erdoğan'ın BM çatısı altında bunu dillendirmesi ve buna karşı herhangi bir tepkinin ortaya konulmaması, dikkatle değerlendirilmesi gereken bir konudur.

Her ulus devlet ve merkezi hegemonya güçleri de aynı amacı güttüklerinden faşist şef Erdoğan'ın açıklamalarına sessiz kalmaktadırlar. Kuşkusuz Kürtler herhangi bir bölgesel veya uluslararası gücün soykırımcı faşist Türk sömürgecilerinin yaptıklarına karşı çıkacağı beklentisine kapılmamalıdır. Çünkü bu güçler sadece kendi çıkarlarını düşünürler ve yapılanlar eğer kendi çıkarlarıyla çelişirse o zaman itiraz ederler. Bu nedenle Kürtlerin bu güçlerden herhangi bir beklenti içinde olması, kendini kandırmak, dönemin kendini savunma görevlerine sahip çıkmamak ve mücadelesizliği seçmek anlamına gelir. Bu da ölüme yatmak, yok oluşu beklemek demektir.

Efrîn'in demografik yapısı değiştiriliyor

Sömürgeci ve soykırımcı Türk devleti nasıl ki, Bakurê Kurdistan'da Kürtleri soykırıma uğratmak ve Kürdistan'daki demografyayı değiştirmek amacıyla dünyanın çeşitli yerlerinden insanları getirip Serhat vb alanlara yerleştiriyorsa, bugün Efrîn'de de aynı politikayı yürütmektedir.

Efrîn tarihi bir Kürt şehridir ve Kürtlerin ata ve anaları tarafından geliştirilen Hurri ve Mittani uygarlıklarına ev sahipliği yapmış bir Kürdistan parçasıdır. Bu nedenle de zengin bir Kürdistan dil-kültür yapısına ve yurtseverlik duygularına sahiptir. Suriye rejimi tarafından çeşitli tarihlerde oralara yerleştirilen sınırlı bir Arap nüfusu olmakla birlikte esas nüfus Kürtlerden oluşmaktadır. 1921 Ankara Anlaşması ile Rojava Kurdistanı'nın Fransa'nın denetiminde kalması, tarihte ilk kez

Efrîn'i Kürdistan bütünlüğünden koparmıştır. Zengin ovaları, dağları, akarsuları ve üretken, emekçi halkı ile Efrîn, Kürdistan bütünlüğü içerisinde önemli bir yere sahiptir. 12 Eylül 1980 faşist askeri cunta sonrası Kürdistan Özgürlük Mücadelesi kadrolarından Abdurrahman Korkmaz (Selim) yoldaş gibi birçok kadronun ilk giriş yaptığı alanların başında gelmektedir. Tarihsel olarak da soykırımcı sömürgeci İttihat ve Terakki Cemiyeti ile Kemalistlerin saldırıları nedeniyle Bakurê Kurdistan'dan birçok aydın, siyasetçi Kürt kendilerini korumak amacı ile Halep alanına gelmişlerdir. İçlerinde Osman Sabri, Nuri Dersimi gibi değerli yurtsever aydınların olduğu grupların Halep, Şam, Beyrut vb alanlardaki çalışmaları Efrîn üzerinde de önemli bir etki yaratmıştır. Yine Efrîn'li, çeşitli sol, sosyalist Arap partilerinde yer alarak da mücadelelerini sürdürmeye çalışmışlardır. Fakat bu kalıcı bir örgütlülük ve direnişe dönüşmemiştir.

Bu boşluk Önder Apo'nun 1979 Temmuz'unda Rojava'ya adım atmasından sonra ve şehit Abdurrahman Korkmaz (Selim) yoldaşın fedakarca yaptığı bilinçli çalışmalarıyla Efrîn'de düşünsel ve duygusal olarak ciddi gelişmeler yaşanmıştır. Önderliğin bizzat Halep'in Şêx Maq-sud, Eşrefiyê ve diğer mahallelerinde yürüttüğü yoğun halk çalışmaları neticesinde Efrîn halkı da derinden etkilenmiştir. Çünkü Efrîn ve Halep coğrafik olarak adeta iç içedirler. Bu iç içelik kısa süre içerisinde Önderlik ve PKK gerçeğinin halkımıza taşınmasına yol açmıştır. Dil ve kültürel bakımından özlü bir yurtseverliği taşıyan Efrîn halkı, Önderlik ve PKK gerçeği ile karşılaşınca köklü olarak tercihini yapmada gecikmemiştir. Bunun sonucunda Efrîn, Şêx Maq-sud ve Eşrefiyê mahallelerinden yüzlerce Kürt genci kısa bir eğitimden sonra yönlerini Kürdistan dağlarına çevirmişlerdir.

Ortadoğu devriminin yolu Kürdistan devriminden geçer

Bu yıllarda bir ilk gerçekleşir; PKK ve gerilla saflarında Eziz Erebo olarak bilinen Nadir Şêx Hesen yoldaş Önderlik sahasında eğitim gördükten sonra Kürdistan'a geçen ilk Arap genci olur. Eziz Erebo yoldaş, Efrîn'e bağlı Miremin köyündendir. Eziz yoldaş Kürdistan devriminin bölgede halklar ve emekçiler arasında oynayacağı tarihsel rolü gördüğünden o zamana kadar içinde yer aldığı sol örgütlerden ayrılarak yönünü Kürdistan Özgürlük Hareketi'ne dönmüştür. Bizzat yazdığı yazılarda, "Ortadoğu devriminin yolu Kürdistan devriminden geçer" tespitini yapmış, bu temelde PKK saflarında Türk sömürgeciliğine karşı savaşmak üzere Kürdistan dağlarına geçmiştir. Bu aynı zamanda Arap-Kürt halklarının Türk sömürgecilerine karşı eşitlik, özgürlük, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinin ilk direniş halkası ve temeli olmuştur. Efrîn'de kurulan demokratik yönetim bu temelde gelişmiştir.

Bu yıllar aynı zamanda Filistin yurtsever, devrimci öncü güçleri ile enternasyonalizm temelinde yoğun ilişkilerin geliştirildiği yıllardır. 1979'dan itibaren başta Önder Apo olmak üzere, Mahsun Korkmaz, Kemal Pir, Delil Doğan gibi yoldaşların içinde bulunduğu yüzlerce PKK militanı, soykırımcı sömürgeci 12 Eylül faşist diktatörlüğüne karşı mücadele yürütmek amacıyla Filistinli özgürlük gerillalarının yanında eğitim görmüşlerdir. Uzun vadeli devrimci

✓ Türk devletinin Cerablus'tan sonra Bab ve Azez'e girmesine İran ve Rusya izin vermişti. Böylelikle soykırımcı sömürgeci Türk devletinin Efrîn'deki Kürtlerin etrafını kuşatmasının zemini hazırlanmıştır. Şark Islahat Planı'nda belirtildiği gibi Fırat'ın batısını tamamen Kürtsüzleştirmek için çetelerin Gutta ve Halep'ten tahliye edilmesi karşılığında Cerablus'tan başlayarak Efrîn'e kadar olan bölge tümüyle Türk devletinin denetimine verilmiştir. 20 Ocak 2018'de Efrîn'e yönelik faşist Türk devletinin çetelerle birlikte gerçekleştirdiği saldırı aslında bu planın en batı ucunda bulunan Efrîn'in işgal edilmesi ile bir adım daha ilerletilmiştir.

halk savaşı stratejisinin komutan ve savaşçıları burada temel eğitimlerini alarak, yönlerini Bakurê Kurdistan dağlarına vermişlerdir. 1982'de İsrail'in Lübnan'a saldırması sürecinde Şiqeyf Kalesinde bulunan 11 yoldaşımız kanının son damlasına kadar Filistin halkının ve gerillalarının yanında direnmiş, şehit olmuşlardır. Bu yıllar Filistin ve Kürt halklarının özgürlük, eşitlik, demokrasi ve sosyalizm mücadelesinde kanlarının birbirlerine karıştığı, Arap ve Kürdistan halklarının gerçek kardeşliğinin örüldüğü yıllar olmuştur. Bu anlamda PKK hareketi, Filistin gerillalarından gerilla eğitimini almış olmaktan ve Filistin halkıyla kurulan dostluk ilişkisinden her zaman gurur duyacak ve geleceğe taşıyacaktır. Filistin ve Kürt halkları günümüzde bölgemizin sömürgecilik ve soykırımla karşı karşıya bulunan en köklü halklardır. İsrail egemenleri sırtını ABD-Avrupa ve bölge Arap gericiliğine dayayarak Filistin topraklarında Filistin halkını adeta mülteci haline getirmiş ve uluslararası anlaşmalara rağmen, her geçen

gün Filistin halkı aleyhine yeni yerleşim yerleri kurmakta, Filistinlere kendi toprakları üzerinde yaşam hakkı tanımamaktadır. Gerçekleştirdiği katliamlar da işin bir başka yönü olmaktadır. Soykırımcı, sömürgeci Türk devleti de sırtını ABD, Avrupa, İsrail ve Arap gericiliğine dayayarak Osmanlı hayallerini, Kürt halkının soykırımı temelinde gerçekleştirmek istemektedir.

Filistin'de İsrail'in uygulamış olduğu Filistin'i Filistinsizleştirme ve yeni Yahudi yerleşim yerlerini açma girişimleri Filistinlileri bir soykırım ile karşı karşıya bırakmaktadır. Filistin halkı bu yönüyle karşılaştığı sorunlarla Kürt halkıyla birebir olmasa da benzer durumlar yaşamaktadır. Özellikle 1967 savaşıdan sonra İsrail devleti, son derece bilinçli, planlı bir özel savaş yöntemi ile Filistinlileri ana topraklarından kaçırarak yok oluşla karşı karşıya bırakmıştır. Filistinliler Lübnan, Ürdün, Suriye, Mısır, Irak ve diğer Körfez ülkeleri olmak üzere dünyanın birçok yerine yayılmışlardır. Arap gericiliğinin Filistin halkı üzerinden siyaset yapma, yararlanma politikası nedeni ile gittikleri yerlerde de birçok sorun ortaya çıkmış ve Filistinliler hemen hemen her Arap devleti tarafından ağır baskı ve katliamlara uğramışlardır. Şimdi de Katar, Kuveyt başta olmak üzere çeşitli çete örgütlenmelerinin denetiminde, Katar-Kuveyt ve soykırımcı sömürgeci Türk devleti politikalarına kurban edilmek istenmektedirler.

Rusya'nın onayı, ABD ve Avrupa'nın sessiz kalması sonucu Efrîn işgal edildi

Haleb'in Şêx Maq-sud-Eşrefiyê mahalleleri ile Efrîn'deki Kürt ve Arap halkları, Önder Apo'nun paradigması temelinde 2012'de YPG ve YPJ savaşçıları tarafından özgürleştirilmiştir. Özgürleştirilen bu topraklarda demokratik, ekolojik ve kadın özgürlüğüne dayanan bir kanton örgütlenmiştir. Fakat kısa sürede her türlü çete örgütlenmesinin ve bizzat faşist şef Erdoğan ve MİT tarafından örgütlenilen güçler ile kuşatma altına alınarak tasfiye edilmek istenmiştir. Devrim bu biçimi ile henüz gelişip kökleşmeden ortadan kaldırılmak istenmiştir. Hem Halep'teki demokratik yapılanmaya hem de Efrîn'e yönelik birçok saldırının yanı sıra ambargo, göçertme ve benzeri yöntemleri devreye koymuşlardır. Soykırımcı sömürgeci faşist Türk devleti bununla Halep dahil olmak üzere Efrîn'i bir bütünen işgal etmek ve 1938'de Hatay'ı (İskenderun) ilhak ettiği gibi bu alanları da kendi ulus devlet sınırları (Misaki Milli) içine almak istemiştir.

2017 yılında YPG-YPJ ve YBŞ-YJŞ tarafından DAİŞ'in Kobanê, Cizre, Şengal ve Rakka'da tasfiye edilmesinden sonra sıra Deyrazor'daki hamleye gelmişti. Denilebilir ki Deyrazor'da DAİŞ ciddi şekilde darbeleniyordu. Nitekim 2017 Ekim'inde Rakka'nın kurtuluşu YPG-YPJ tarafından ilan edilmişti. Bu durumu kendi sonunun başlangıcı olarak gören AKP-MHP faşist soy-

kırımcı hükümeti, 2018'in ilk ayında Rusya'nın onay vermesi ve ABD-Avrupa'nın da sessiz kalması sonucu çetelerle birlikte Efrîn'e karşı fiziki soykırım saldırıları başlattı.

Ocak 2018'te sömürgeci Türk devleti tarafından düzenlenen işgal saldırısının amacı tümüyle Efrîn'i tıpkı Hatay gibi kendi devlet sınırlarına katmaktır. Rusya ile sömürgeci Türk devleti arasında var olan anlaşma gereğince Gutta'da çetelerin karşı koyuşu ezildikten sonra yüzbinlercesi aileleriyle birlikte İdlib'e göçertilmişti. 2016'nın son aylarında Halep'teki çeteler darbelenmiş ve buradaki güçler de idlib'e taşınmıştı. Buna bağlı olarak sömürgeci Türk devletinin Cerablus'tan sonra Bab ve Azez'e girmesine İran ve Rusya izin vermişti. Böylelikle soykırımcı sömürgeci Türk devletinin Efrîn'deki Kürtlerin etrafını kuşatmasının zemini hazırlanmıştır. Şark Islahat Planı'nda belirtildiği gibi Fırat'ın batısını tamamen Kürtsüzleştirmek için çetelerin Gutta ve Halep'ten tahliye edilmesi karşılığında Cerablus'tan başlayarak Efrîn'e kadar olan bölge tümüyle Türk devletinin denetimine verilmiştir. 20 Ocak 2018'de Efrîn'e yönelik faşist Türk devletinin çetelerle birlikte gerçekleştirdiği saldırı aslında bu planın en batı ucunda bulunan Efrîn'in işgal edilmesi ile bir adım daha ilerletilmiştir.

Türk devleti Efrîn'i sadece askeri anlamda geçici bir köprü başı veya üs biçiminde ele almamaktadır. Yani Efrîn'de yapılan geçici bir işgal veya ilhak değildir. Dolayısıyla nisan ayına kadar süren direniş büyük bedeller ve şehadetler pahasına yürütülse de zamansız ve yanlış bir şekilde Efrîn'den geri çekilmenin yapılması, şehir savaşının yürütülmemesi, sömürgeci Türk devletinin planlamasını erkenden uygulamasını beraberinde getirmiştir.

Yapılan bu geri çekilme ile birlikte askeri işgal tamamlanmıştır. Ardından da arka planda faşist Türk devletinin olduğu ve fakat açıkta ise çetelerden oluşturulan bir yönetimle Efrîn yönetilmiştir. Tümüyle Kürtleri soykırıma uğratmak için oluşturulan bu yönetimin içinde El-Kaide, Nusra, DAİŞ çeteleri ile cihadist çete güçleri yer almaktadır. Kürtçe eğitim yasaklanarak, haftada 2 saat Arapça eğitimin dışında okullarda tümüyle Türkçe eğitim programına geçilmiştir. Buradaki soykırımcı eğitim programı Hatay ve Kilis valiliklerine bağlı milli eğitim müdürlükleri bünyesinde hazırlanmaktadır. Tümüyle İstanbul ve Antep Üniversitesine bağlı işgal altındaki bölgelerde Halep Üniversitesi adı altında bir üniversite kurarak eğitim vermeye başlanmıştır. Gelişmeye açık öğrencilere burs verilip Türkiye tarafına götürülerek ve kendi sistemleri için kadro devşirmektedirler. Ayrıca İmam Hatip liseleri açılmış ve birçok ilçe ve köylerde Diyanet İşleri Başkanlığı'na bağlı Kuran kursları düzenlenmektedir. 2021 yılında yaşları 6-12 arası olan 12.000 çocuk bu kurslarda eğitim görmüştür. Soykırımcı sömürgeci Türk devletine bağlı Diyanet İşleri Başkanlığı bünyesinde El Ewqaf Kurumu 300'e

yakın cami yaptırmıştır. Birçok okul ve belediye binası askeri nokta olarak kullanılmaktadır. Örneğin şehir merkezinde bulunan Şehit Azime Okulu askeri ve güvenlik merkezi olarak kullanılmaktadır.

Efrîn merkezi ve ilçelerinde MİT'e bağlı güvenlik merkezleri bulunmaktadır. Sınır alanlarında ise askeri üs ve karakollar yoğun olarak inşa edilmiştir, her geçen gün bun-

lanmış, sürüklenmiş, diz çöktürülmüş ve işkenceden geçirilmiş; bundan sadistçe zevk alınmıştır. Kadınlar kaçırmış, taciz ve tecavüze uğramış, zorla evlendirilmiş, evlilik adı altında tecavüz yaşamına mahkum edilmişlerdir. Kürt halkının tarih boyunca biriktirdiğı maddi-manevi tüm değerleri yerle bir edilerek, onur adına ne varsa hepsinin kırılması hedeflenmiştir.

yani soykırım uygulamasına Katar ve Kuveyt de mali destekte bulunmuştur. Özellikle de Katar devleti bu soykırım uygulaması için önemli bir kaynak aktarımında bulunmuştur.

Şimdiye kadar 28 kamp yapılmış ve bu sayı giderek artırılmak istenmektedir. Bu projede yer alan ve soykırımcı sömürgeci Türk devletinin denetiminde bulunan İHH ve Şafak Derneği, Kuveyt devletine

Yahudilerin yerleştirilmesinin acılarını yaşayan Filistinlilerin böyle bir siyasete alet edilmesinin bir amacı vardır. Faşist şef Erdoğan'ın her iki mazlum halkı karşı karşıya getirme planı, denilebilir ki tarihin en hain ve alçak planıdır. Bir taraftan Kürtleri soykırıma uğratıp Kürtler öncülüğünde geliştirilen demokratik, ekolojik ve kadın özgürlüğü sistemin kapitalist modernite sistemine alternatif olması engellenmekte, öte yandan Filistinliler ve Araplar Kürt topraklarına yerleştirilerek halklar arasında düşmanlık yaratılmak istenmektedir.

Filistinliler yurtsuzluğun, topraklarından sürülme ve mülteci kamplarında kahr dolu bir yaşama mahkum edilmelerinin ne olduğunu en iyi bilen halklardan biri olarak, topraklarının hasretiyle her gün yanıp kavrulan Efrînîlilerin topraklarına yerleşmeyi, evlerinde oturmayı, onların diş ve tırnakları ile kazıp üretime açtıkları ekim alanlarını kullanmayı nasıl kabul edilebilirler?

Oynan bir oyundur ve bu oyunu AKP-MHP hükümetinin Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanı Derya Yanık, açıkça itiraf etmekte ve şöyle demektedir: "Türkiye'nin sınır ötesi harekâtında bir terör devleti kurulmasına engel olacaksak, bu bedele katlanacağız. Şimdi boşluk bulduca, oraları temizledikçe (Suriyeli göçmenleri) peyderpey gönderiyoruz. Biraz daha dişimizi sıkacağız. 2023'ten sonra bunların hiçbirisi kalmayacak. Mesele sadece Suriyelilerin can güvenliğini korumak değil, bizim sınır ötemizi korumak. Türkiye burada 5 milyon Suriyeli'ye sadece merhametinden dolayı bakmıyor. Bunu iyi bilmek lazım" diyerek işgalci yüzlerini açığa vuruyor.

Dikkat edilirse, soykırımcı sömürgeci Türk devletinin esas derdi ve sorunu, içlerinde Filistinlilerin de olduğu Arap halkından insanları korumak, güvenli bir yere yerleştirmek değildir. Arap halkını, Filistinlileri çok sevdikleri, çok ahlaki, vicdani ve merhametli davrandıkları için bu insanları Efrîn, Serikani ve Girê Spî'ye göndermiyorlar. Esas amaçları Kürt halkının başta Arap halkı olmak üzere diğer halklarla kadın özgürlüğü temelinde eşit-özgür ve demokratik koşullarda yaşamalarını engellemektir. Faşist şef Tayyip Erdoğan, bizzat Suriye halklarına karşı gerçekleştirdikleri komplot ile Suriye'nin gerçek demokratik devrimini engellemiş, büyük bir mültecileşmenin zeminini oluşturmuş ve şimdi de bölgenin demografik yapısını bozup Kürt soykırımını tamamlamak için bu mültecileri kullanmak istemektedir.

Filistin halkının bir kesiminin böyle bir oyunda kullanılması, Filistinlilere yapılabilecek en büyük kötülüktür. Ebu Amar'ların, George Habaş'ların, Ebu Cihad'ların, Senaların anısına, Filistinlileri korumak için Şiqeyf kalesinde direnir

şehit düşen 11 PKK militanının anısına karşı suç işlenmektedir.

Filistinliler bu oyunu bozmak için elinden geleni yapmalı

Kürdistan Özgürlük Mücadelesi'nin Filistinlilerle en küçük bir sorunu yoktur ve olamaz da. Ancak Filistinli kardeşlerimiz de en az bizler kadar bu oyunu bozmak ve Filistin direnişinin şerefini korumak için elinden geleni yapmalıdır. Kürtler, zor duruma düşmüş Filistin halkının kendi ülkelerinde özgürce yaşamaları için dün olduğu gibi bugün de elinden gelen her türlü desteği vermektedir. Bu ezilen halklar arasındaki dayanışmanın, ortak mücadele şehitlerine bağlılığın bir gereğidir. Bu tutum ve yaklaşım ilkeseldir. Unutulmamalıdır ki ezilenlerin ezilenlerden başka dostu yoktur. Bu nedenle soykırımcı sömürgeci faşist Türk devletinin geliştirdiğı bu oyun, ancak Kürt ve Filistinli, Arap halklarının el ele vermesi ve birlik olmasıyla boşa çıkarılabilir. Bugün hiç olmadığı kadar Kürt ve Filistin halkların mücadelesi dayanışma ve birliktelik gerektirmektedir. Kürt halkı soykırımcı rejime karşı en amansız mücadeleyi Bakur, Başûr, Rojhilat ve Rojava Kurdistan'ında verirken yanında ilk önce bu mücadelede Filistin halkını ve onun temsilcisi olduğunu iddia eden örgütleri görmek istiyor. Çünkü bu ihtiyacı Filistinliler hissettiklerinde Kürdistan devrimcileri baş uçlarında bitivermişlerdi. Bu nedenle Filistinli kardeşlerimiz oynanan bu oyunu görmeli, soykırımcı sömürgeci faşist Türk devletinin Katar ve Kuveyt gibi Arap egemenlerinin desteğiyle yürüttüğü politikalara karşı çıkmalıdır. İşgalci Osmanlı İmparatorluğu ve onun devamı olan soykırımcı sömürgeci Türk devleti tarihte hiçbir zaman Arapların dostu olmamıştır. Arap halkı Osmanlı'nın neler yaptığını, hangi katliam ve vahşetleri geliştirdiğini çok iyi bilmektedir.

Mevcut koşullar altında Efrîn'e yerleştirilmek istenen Filistinli kardeşlerimiz şunu bilmelidirler ki, bu tarihsel oyunu ve haksızlığı ortadan kaldırmak için elden gelen tüm çabalar fedaice ortaya konulacaktır. Bu konuda başarıya büyük bir inanç vardır. Bu oyunu bozmak için Filistinli kardeşlerimiz de harekete geçmelidirler. Tarihe dayanan köklü birlikteliğimizden güç ve moral alarak, birlikte hareket etmenin ve bu oyunu bozmanın yöntemi mutlaka bulunmalıdır. Ortadoğu sorunlarının çözülmesinin yegane yolu Kürt ve Filistin halklarının demokratik ulus paradigması temelinde bir statüye kavuşmalarıdır. Ortadoğu halkları demokratik ulus temelinde kendi toprakları üzerinde öz iradeleriyle özgür bir yaşama kavuşmayı hak ettikleri kesindir. Soykırımcı sömürgeciler bunun önünde engel olamayacaklardır. İşgalci faşist Türk devleti ve çeteleri mutlaka yenilecek, Efrîn özgürleştirilecektir.

lara yenileri eklenmektedir. Ayrıca Cindires Tepesi askeri bölge ilan edilerek sivilere kapatılmıştır. Yine Bilbilê kasabasına bağlı Şixoriz köyü askeri bölge ilan edilmiştir. Bölgedeki en büyük askeri üs burada inşa edilmiştir. Yine Raco'ya bağlı Kewrê Ger direniş tepesi olarak bilinen tepe, sömürgeci Türk devleti tarafından ismi değiştirilerek Şehitler Tepesi olarak adlandırılmıştır. Şiye kasabasına bağlı Xelil köyü tepesi, bölgedeki halk tarafından İzahe (istasyon) tepesi olarak bilinmektedir. Orada da bir askeri üs kurulmuştur. Bu üs stratejik bir üstür. Şera ilçesine bağlı Cilbirê köyünden sivililer çıkarılmış ve askeri bir kışla olarak kullanılmaktadır.

Efrîn'de Demirci Kawa heykeli çeteler tarafından yıkıldı

Efrîn kökü bin yıllar öncesine giden bir Kürt yerleşim yeridir. Birçok tarihi yere sahiptir. Türk sömürgecileri Efrîn'i işgal eder etmez şehir merkezindeki Demirci Kawa heykelini yıkmış ve üzerinde tepinmişlerdir. Tarihi yerler ise tümten talan edilmiş, taşınabilecek eserler alınıp götürülmüş, geri kalanları kırılıp parçalanarak bölgenin Kürt kimliğine dair hiçbir iz bırakmak istememişlerdir.

Bir diğer saldırı da Efrîn'i özgürleştirme mücadelesinde şehit düşen YPG ve YPJ savaşıları ile yurtsever Efrîn halkından insanlarımızın bulunduğu şehitliklerimiz olmuş ve bu şehitlikler yerle bir edilmiştir. Mezarlıklar ve şehitlikler bir halkın hafızası, tarihi ve kültürünün ifade eden en temel moral kaynağı ve değerleridir. Bu değerlere saldırılmıştır. Bakurê Kurdistan'da şehitliklerimize ne yapılmışsa Efrîn'de de aynı yapılmıştır. Bununla birlikte şehir tamamen talan edilmiştir.

Şehirde kalan Kürt ve Araplara vahşet uygulanmıştır. İnsanlar sokak ortasında vurulmuş, kırbaça-

Bu halkın bir daha sömürgecilere karşı örgütlenme ve direnme konumuna geçmemesi için elinden gelen her türlü vahşeti uygulayan soykırımcı sömürgeci Türk devleti, tıpkı Dersim'de yaptığı gibi askeri kışlaların yanı başında okullar açmış, Türkçe eğitim ile çocuklarımızı kişiliksizleştirmeye, benliklerini silmeye çalışmıştır. Kürt dili ve kültürüne dair her şey yasaklanmıştır. Efrîn'den çıkmak zorunda bırakılan halkın evlerine girilmiş, topraklarına el konulmuş, bahçeleri talan edilmiş ve halkın yüzlerce yıldır yetiştirdiğı milyonlarca zeytin ağacı kökünden sökülüştür.

Halkın kendisini yeniden örgütlenmesinin önüne geçmek için her türlü etkinlik suç sayılarak yasaklanmıştır. Efrîn'in şehir ve kırsal kesiminin en kritik noktalarında yeni askeri noktalar inşa ederek başladıkları sömürge ve soykırım politikalarını güvence altına almak istemişlerdir. Öte yandan Almanlar ile birlikte ajanlaştırdıkları Kürt işbirlikçi kişilikler ve ENKS gibi Barzani ailesine bağlı ajan-çete örgütlenmeleri, Türk sömürgeciliğinin hizmetine girmiş; Şehba'da direnen halkımızın birliğini, motivasyonunu ve maneviyatını bozmak istemişlerdir.

Türk devleti Efrîn'de demografik değişim için sömürge evleri inşa ediyor

İşgalin tamamlanmasıyla birlikte, sıra demografyanın değiştirilmesine gelmiştir. Çetelere bağlı aileler birçok alandan getirilerek Efrîn'e yerleştirilmiştir. Fakat bunu yeterli görmemiş olacaklar ki en verimli topraklar üzerinde on binlerce insanın yerleşebileceğı, özünde bir toplama kampını andıran sömürge evleri inşa edilmiştir. Bu inşaatların mali finansmanı Avrupa'nın soykırımcı sömürgeci Türk devletine mülteciler için verdiği milyarlarca paradan karşılanmıştır. Demografya değişimine,

bağlı Şêx Abdullah Nuri Yardım Derneği ve Rehmê Derneği, Filistin 48 Derneği, Katar Yardım Derneği, Verenel Derneği, İHR Derneği, USA-Metcy dernekleri vb. bilinen 48 dernek, yardım adı altında Efrîn'in demografyasını değiştirmek için faaliyetlerde bulunmaktadır.

İşin en trajik yönü ise binlerce Filistinlinin Kürtlere uygulanan bu demografya değişiminde yer alarak, alanın Türkleştirilmesinde rol oynamaları ve bu kadar zulüm gördükleri Türklerin yeniden Osmanlı İmparatorluğu'nu kurmaya yardımcı olmalarıdır. Bu insanı gerçekten üzen, kahreden bir durumdur. Bu konuda HAMAS'ın rol oynadığı veya HAMAS'a yakın çevrelerin bulunduğu belirtilmektedir.

Filistinlilerin kullanılmak istenmesi bir trajedidir

Türk devleti Filistinlilere karşı her türlü iki yüzlü, sahtekar, yalan ve çıkara dayalı politika geliştiren devletlerin başında gelmektedir. Basın üzerinden en fazla İsrail karşıtlığı yapılan Necmettin Erbakan ve Erdoğan-Bahçeli dönemidir. Oysa PKK'ye karşı İsrail'den en çok askeri yardım alınan dönem de Necmettin Erbakan dönemidir. Faşist Erdoğan-Bahçeli dönemi ise, ticaret hacminin en fazla yükseldiğı, istihbarat alışverişinin en fazla arttığı bir dönemdir. İlişkilerini büyük elçilik düzeyine çıkarttıkları dönem de bu dönem olmuştur. Filistin halkının mağdur durumunu iç ve dış siyasette en fazla istismar eden, bunun üzerinden adeta şov yapan da faşist soykırımcı Erdoğan'dır. Efrîn'deki demografya değişiminde Filistinlilerin kullanılmak istenmesi hem de Kürt halkı gibi bir halkın sürüldüğü topraklara yerleştirilerek bunun yapılmak istenmesi gerçekten de dünyada eşine ender rastlanan bir trajedidir. Ülkesinden kovulmanın, topraklarına başka yerlerden getirilen

KOLEKTİF OTORİTEDEN VAZGEÇMEMEK GEREKİR

Devrimci Halk Savaşı deneyimimiz de birçok büyük başarının eşiğine gelmişti. Ama sonrasında ne yapacağımızı tam kestiremiyorduk. Birçok bölgede devrimci otoritenin koşulları doğmuştu. Fakat kadro veya komuta adaylarımız devrimci otoritenin ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Hatta bir ara şu halk deyişini bir uyarı olarak dillendirmiştik: Çingeneye paşalık verilmiş, o da önce babasını asmış. Durum biraz bizde de böyleydi.

Rêber Apo'nun "Kültürel Soykırım Kısacasında Kürtler" kitabından derlenmiştir

PKK'nin ideolojik oluşumunda ulus-devlet konusunda yaşadığı muğlaklık, bilimsel sosyalizm olarak ifade ettiğimiz evrensel ideolojik bağlantılarımızın bünyelerindeki sorunlardan kaynaklanmaktaydı. Sıkça vurguladığım gibi, kapitalist modernitenin hegemonik karakter kazanmasıyla başlayan ideolojik hegemonyanın her alanda olduğu gibi sosyal alanla ilgili olarak da kendini yeniden inşa etmesi sosyal bilimin gelişmesini derinden etkilemiştir. Herhangi bir toplumsal sistem yükselişe geçtiğinde kendini bir bütün olarak başat kılmak ister. Uygarlık sistemlerinde bu husus bariz bir biçimde görülebilir. Hegemonya sadece ekonomik ve askeri alanlarla sınırlı kalmaz; tüm toplumsal alanlarda, ideolojik, hukuki, politik, sosyal, kültürel ve ekolojik olarak toplumsal yaşamla ilgili her alanda kendisini tesis etmeye çalışır. Kapitalist uygarlık veya diğer bir deyişle modernite sistemindeki toplumsal alanlarla ilgili hegemonya hem çok yoğunudur, hem de bu hegemonyaya şiddet ögesi damgasını vurur.

Kapitalist modernite Batı Avrupa'da yükselişe geçtiğinde (16. yüzyılda) ve geleneksel toplumun her alanıyla çatışmaya girdiğinde, kendini meşrulaştırmak için güçlü ideolojik araçlar geliştirdi. Özellikle üç büyük tek tanrılı dinle yoğun bir mücadeleye girişti. O dönemde daha çok Avrupa'da egemen olan Hristiyanlığın Katolik mezhebini dönüşüme zorladı. Bilindiği gibi Hristiyanlığın bir nevi millileşmesi demek olan Protestanlık mezhebi bu süreçte resmen ilan edildi. İlk Almanya'da Protestanlığın ilan edilmesi (1517) kapitalizmin ilk ideolojik zaferidir. Daha sonra gelişen Rönesans'la birlikte antikçağ felsefesinin tercüme edilmesi ve İslami kültürün aktarımı, felsefenin yeniden güçlü ideolojik bir tema olarak doğuşuna yol açtı. 17. yüzyıl bir anlamda felsefi devrim

yüzyılıdır. Descartes, Spinoza, Bacon, Bruno, Erasmus gibi değerler bu devrimin yolunu açanların başında gelmektedir. Kapitalizmin gelişmesi geleneksel dinsel ideolojinin gerilemesinde ve kendi çıkarlarını meşrulaştıran felsefi ekollerin gelişmesinde de etkili oldu.

19. yüzyıl sosyal bilimlerde devrim yüzyılı olarak anlam ifade eder

Felsefi devrimle birlikte 18. yüzyılda bilimsel devrim gerçekleşti. Aynı zamanda 'Aydınlanma Yüzyılı' olan 18. yüzyılda, dinden bağımsız laik düşünce büyük gelişme kaydetti. Yüzyılın sonunda gerçekleşen Fransız politik devrimiyle İngiliz sanayi devrimi sosyal bilimlerde de devrime zorladı. 19. yüzyıl bu bakımdan sosyal bilimlerde devrim yüzyılı olarak da anlam ifade eder. Sosyoloji her ne kadar Auguste Comte'un kavramsallaştırmaya çalıştığı sosyal bilimlerin yeni adı olsa da, gerçek sosyolojiyi Karl Marks ve Friedrich Engels 'Bilimsel Sosyalizm' olarak inşa ve ilan ettiler. Tarihsel ve materyalist temeli olan bilimsel sosyalizm düşüncede diyalektik yöntemi esas alıyordu. Ayrıca sınıf temelliydi ve proletaryayı özne olarak değerlendiriyordu. Hem tarih felsefesinin hem de diyalektik düşüncenin yeni peygamberi olarak Hegel tüm sosyal bilimleri, bu arada A. Comte sosyolojisi ile K. Marks ve F. Engels'in bilimsel sosyalizmini derinden etkilemişti. Hegel ulus-devleti en son ve en gelişkin toplumsal kategori olarak ilan etmişti. Ulus-devletle bireyin azami özgürlüğüne kavuşacağını sanıyordu. En gelişmiş toplumsal yapı olarak ulus-devletin bireye azami özgürleşme imkanı sağladığı ideası buydu. K. Marks ve F. Engels'in kendileri de Alman oldukları için, Hegel'i Alman devletinin merkezileşmesi ve ulus-devlet olarak şekillenmesi gerektiği yolundaki görüşlerini ilerlemeci bir gelişme olarak yargılamaktan geri kalmadılar. Başta Ba-

kunin olmak üzere anarşistler bu yargıya karşı çıktılar. Ulus-devletin en gelişmiş birey özgürlüğünü değil modern köleliği ifade ettiğini, komüniteler halinde yaşamının bireysel özgürlüğe daha çok katkı sağlayacağını idea ettiler.

Bilimsel sosyalizm kendisi için çatı olarak merkezi ulus-devleti aldı. Her ülkenin proleter sınıfı öncelikle hem bu çatının gelişmesi için çaba harcamalı, hem de bu çatı altında kendi sınıf örgütlenmesini yaratmalıydı. Enternasyonalizmin yolu milli sınıf devletinden geçecekti. Bilimsel sosyalizm realize oldukça kendini reel sosyalizm olarak ifade etmeye başladı; Sovyetler Birliği'nin inşasıyla kendini resmen reel sosyalist sistem olarak ilan etti. Reel sosyalizmin devleti de proleter öncülükli ulus-devlettir. Hatta proleter ulus-devlet burjuva ulus-devletten çok daha fazla merkezileşmek ve topluma yayılmakla farkını ortaya koymaktan da geri durmadı. Bir nevi proleter 'Firavun Sosyalizmi' doğmuştu. Geri kalmış ve kapitalist hegemonyaya bağlanmış ülkeler ve ulusların kapitalistleşme modeli olan bürokratik kapitalizme sosyalizm adı verildi. Bilimsel sosyalizm reel sosyalizm, reel sosyalizm olarak gerçekleşen bürokratik kapitalizm (kolektif kapitalizm) de sosyalizm olmuştu. Bu sosyalizmin iç nedenlerle çürüye çürüye 1990'ların başlarında gümbürtüyle çözüldüğüne ve çöktüğüne bizzat tanık olduk. Sosyalizmin böylesi çözümlüğüne inanamıyorduk, ama çözülüş ve çöküş gerçektir. Aslında çözülenin sosyalizm değil bürokratik kapitalizm olduğu açıktı; o da ulus-devletin kendisini bizzat kapitalist özne olarak örgütlemesiydi. Yani sınıfsız bir toplum yaratmak isteyen proletaryanın kendisi en vahşi kapitalist sınıfa dönüşmüştü. Diyalektiğin bir cilvesi de böyle gerçekleşmişti.

PKK çok kalın hatlarıyla bir taslağını sunduğumuz reel sosyalizmin bu ulus-

devlet anlayışından etkilenmişti. Hem de sıg ve kaba biçimde bir etkilenme söz konusuydu. Kültürel düzeyimiz bu kadarına elveriyordu. Daha doğrusu, reel sosyalizmin devletin tam olarak ne olduğunu bilmiyorduk. Muğlak, her türlü yoruma açık kapı bırakan bir bilinçten bahsedilebilirdi. Gerek ideolojik ve siyasi görüş olarak doğuştan, yani parti oluşta, gerekse savaşan bir örgüt haline gelişte 'Bağımsız, Birleşik, Demokratik Kürdistan' kavramını sıkça kullandık. Ama doğrusu bu Kürdistan'ın tam olarak ne olduğunu netçe tanımlamıyorduk. Eşit ve özgür bir toplum muydu ya da dönemin sosyalist devletleri gibi bir devlet mi olacaktı? Daha da geri biçimiyle sadece milli bir devlet olabilir miydi? Yoksa demokratik toplumlu bir Kürdistan'ı mı kastediyorduk? Doğrusu, tüm bu sorulara ilişkin net bir cevabımız yoktu.

Kadrosal düzeyde devrimci otoritenin ne olduğu henüz bilinmiyordu

Devrimci Halk Savaşımızın ve militan örgütün hedefi bu sorular kapsamında muğlak; her yöne doğru yorumlanabilirdi. İçinde bulunulan koşullar gereği sapmaya yol açabilecek sorularla karşı karşıyaydık. Bir savaşın ve ordusunun hedefleri net olmadıkça hatalara düşmesi ve hatta yozlaşması daima mümkündü. Zaferin eşiğine de gelinse, ne yapılacağını tam ve net olarak bilmemesi dağılmalara da beraberinde getirebilirdi. Örneğin Spartaküs'ün savaşçıları Roma'yı düşürebilecek durumdaydılar, ama Roma'yı ne yapacaklarını ve nasıl yöneteceklerini bilmiyorlardı. Belki yağmalayabilirlerdi. Yağmalamak ise yenilgiye giden yolun kendisiydi. Devrimci halk savaşı deneyimimiz de birçok büyük başarının eşiğine gelmişti. Ama sonrasında ne yapacağımızı tam

kestiremiyorduk. Birçok bölgede devrimci otoritenin koşulları doğmuştu. Fakat kadro veya komuta adaylarımız devrimci otoritenin ne olduğunu bile bilmiyorlardı. Hatta bir ara şu halk deyişini bir uyarı olarak dillendirmiştim: Çingeneye pašalık verilmiş, o da önce babasını asmış. Durum bizde de biraz böyleydi. Devrimci otoriteyi halkımızın başında patlattık.

Halen hatırımdadır: Hakkârîli üniversite öğrencisi bir genç, Dörtlû Çeteden Hogir'in yanına mücadeleye hizmet etmeye ve her türlü katkıyı sunmaya geliyor. Bu alçağın yaptığı ilk iş ise ajanlıkla suçlayıp öldürmek oluyor. Yine desteği çok kritik olan bir aşiretin reisinin sürekli hizmet eden oğlu her gün en zor koşullarda aşiret üyeleriyle birlikte hizmet sunmaya gidiyor. Aynı gerekçeyle onu da öldürüyor. Çok değer verdiğim ve sonra ailenin tek erkek çocuğu olduğunu öğrendiğim (Babası çok büyük bir trajedi yaşadı. Hiç unutamadığım binlerce trajik olaydan biridir) Cihan kod adlı fedakar militan arkadaşı Dêrsim'e, Hıdır Yalçın (Serhat) ve Aysel Çürükkaya'nın yanına destek amacıyla göndermiştim. Sırf otoritelerine ortak olacak endişesiyle kendisini alçakça katletmekten çekinmemişlerdi

zannediyorlardı. Denilebilir ki, tam da zaferin eşiğine gelmişken bu otorite yozlaşmasını yaşadık. Şüphesiz Gladio-JİTEM'in bu yozlaşmadaki direkt ve dolaylı etkileri göz ardı edilemez. Ama olumsuzlukların büyük çoğunluğu kesinlikle 'otorite ve iktidar hastalığı'ndan kaynaklanıyordu. Halkın desteğinin zirve yaptığı süreçte halka böylesine hor ve hodkam yaklaşılması, bilinçli yapılan en büyük ihanetlerden daha tahripkar sonuçlara yol açtı. Bu yaklaşım kontrgerilla uygulamalarıyla birleşince halkın desteği sadece azalmadı veya kesilmedi, birçok insan kendisini korumak için korucu olmaktan bile çekinmedi. Halktan milyonlarca fedakar insanımız devrimci otoritenin kendilerine sahip çıkmamasından ötürü aç, perişan ve sefil bir biçimde metropollerin varoşlarına yığıldı. Çöplüklerden beslendi. Bu tipten alçak komuta adaylarının ise hiçbir şeyleri eksik değildi. Şüphesiz burada büyük fedakârlık pahasına halkı için her şeyi yapanları, amansız koşullarda aç ve susuz kalanları, karda kışta son nefesine kadar direnerek şehit olanları ve halen yaşıyanları tenzih ediyoruz.

Otorite felsefede en çok tartışılan politik, toplumsal konulardan biridir. Toplamlar geliştikçe otoritenin de

miş otorite anlamına gelir. İktidar otoritesinin tarih boyunca kötülük kaynağı olarak düşünülmesi gaspçı ve köleleştirici karakterinden ötürüdür. Devlet otoritesi olumlu ve olumsuz özellikleri iç içe taşır. Kamusal anlamda otoritenin zorunluluk arz eden yanları vardır. Sıkça iktidar amaçlı kullanılan ve zorunluluk arz etmeyen olumsuz yanları da vardır. Demokratik otorite çok daha değişik bir otorite türüdür. Toplumun günlük olarak kendi ken-

kurumlaşacak olan otoritedir. İlk başlarda kişisel yanı ağır bassa da, kolektif olması hep tercih edilir. Şüphesiz her kişisel otorite kötü değildir. Yerinde ve tarihsel-toplumsal anlamda kullanıldığında kişisel otoriteler büyük değerler üretir. Toplumsal değişim ve dönüşümün daha hızlı ve başarılı olmasını sağlar. Ama bazen tersi de söz konusu olabilir. Olumlu tarihsel kişilikler kadar olumsuz kişilikler de vardır. Dolayısıyla kolektif otoriteden hiç vazgeçmemek gerekir. Kişisel otorite olumlu olduğunda bile, yanından kolektif otoriteyi eksik etmemek büyük önem taşır. İster kolektif ister kişisel olsun, toplumun daha sonraki kurumsallaşmasına yol açacağından, devrimci otorite çok değerli ve hassastır. Doğru ve yerinde kullanılması hayati önem arz etmektedir. Zamanında kullanımı da çok önemlidir. Böylesi koşullarda devrimci otoriteyle oynamak, onu bencil kişisel çıkarlar doğrultusunda kötüye kullanmak topluma, halka ve hatta devlete en büyük kötülük olur.

Uygurlık tarihindeki sorunların temelinde iktidarlaşma hastalığı var

Devlet otoritesini veya herhangi bir otoriteyi temsil etmeleri bir yana, bu tiplerin onu en aşağılık amaçları için kullanmaktan vazgeçmedikleri açığa çıkmıştı. PKK'deki bunalımın temelinde otorite olma ve iktidarlaşmanın çarpık, yoz ve düşürücü biçimlerinin gelişmesi yatar. Yaşanan iktidarlaşma hastalığıdır. Reel sosyalizmde de yoğunca yaşanan bir hastalıktır bu. Uygurlık tarihindeki tüm hastalıkların veya toplumsal sorunların temelinde ağırlıklı olarak iktidar gücünün, özellikle bu gücün toplumu baskı altına alması ve istismar etmesinin yattığını iyi bilmek gerekir. PKK'de bu hastalık daha çok 1990'lar sonrasında olanca ağırlığıyla etkili olmaya başladı. Hiç şüphesiz toplumlarda bu tür anlayışların kültürel temelleri hep vardır. Bu anlayış sahipleri fırsat bulduklarında sorunları çözme adına alevlendirmekten çekinmezler. Kültürel etkinin olumsuz biçimlerinin üstesinden gelmek için ideolojik ve politik partiye gereksinim duyuluyordu. Fakat partinin kendisi reel

sosyalizmde sınırsız otorite ve iktidar kaynağına dönüştü. Ulus-devlet modeli en çok partileşme yoluyla kendini ürettiyordu. Ulus-devletlerde partiler, ulus-devlet iktidarını ele geçirmenin veya aynı iktidarı topluma taşıma ve meşrulaştırmanın aracı olarak rol oynadılar. Reel sosyalizm bu anlayışın en çok uygulandığı ve tekleştirildiği sistem oldu. Tek partili sistem olmak, parti devleti olmak demektir. Reel sosyalizmin sonunu getiren işte bu parti devleti olma anlayışıydı.

TC'nin Kürt inkarına dayalı köreltilici yapısı da PKK'nin otorite sorunlarını ağırlaştırdı

Kürt toplumu gibi yüzyıllarca ezilmiş bir toplumda şekillenen birey, eline geçen her otoriteyi kendine uyguladığı gibi uygulamaktan kolay kolay vazgeçemez. Çünkü bu kültürle yoğrulmuştur. Doğru otorite anlayışı geliştirilmeyince, geriye düşmanından öğrendiğini uygulamak kalır. Bu kısır döngünün reel sosyalizmde kırılması şurada kalsın, daha da geliştirildiğini biliyoruz.

PKK'nin reel sosyalizmden öğrenmeye çalıştığı ve devlet anlayışı dışında yaşadığı muğlaklığı arttıran diğer önemli bir etken olan bu yönlü otorite, Türkiye Cumhuriyeti adı altındaki iktidarın doğasından kaynaklanmaktadır. Ortadoğu ve Bizans iktidar mirası üzerine kurulmuş olan Osmanlı İmparatorluğu, bu mirası olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti'ne devretti. Yeni rejim bu mirasa kapitalist modernitenin ulus-devlet unsurunu aşılayarak, adeta toplumu yutan yeni bir canavara (modern Leviathan'a) dönüştürdü. Cumhuriyet iktidarının kuruluşunda ana unsur rolünde olan Kürtler, kısa bir süre sonra varlık olarak inkar edilmişlerdi. Bu durum sadece Kürt sorununu en acılı ve kanlı bir sorun haline getirmekle kalmıyor, aynı zamanda iktidar sorununu konusunda çok karmaşık ve köreltilici bir işlev görüyor, Kürtlerin iktidardan payını (burjuvazi veya egemen sınıflar için) görünmez kıldığı gibi, toplum olarak da Kürtleri boşta ve hiçlikte bırakıyordu. Bu da doğal olarak yanlış bir iktidar veya otorite anlayışına yol açıyordu. Ayrılcılık denilen tutumu aslında rejimin kendisi sergiliyor, fakat inkar

Şüphesiz her kişisel otorite kötü değildir. Yerinde ve tarihsel-toplumsal anlamda kullanıldığında kişisel otoriteler büyük değerler üretir. Toplumsal değişim ve dönüşümün daha hızlı ve başarılı olmasını sağlar. Ama bazen tersi de söz konusu olabilir. Olumlu tarihsel kişilikler kadar olumsuz kişilikler de vardır. Dolayısıyla kolektif otoriteden hiç vazgeçmemek gerekir.

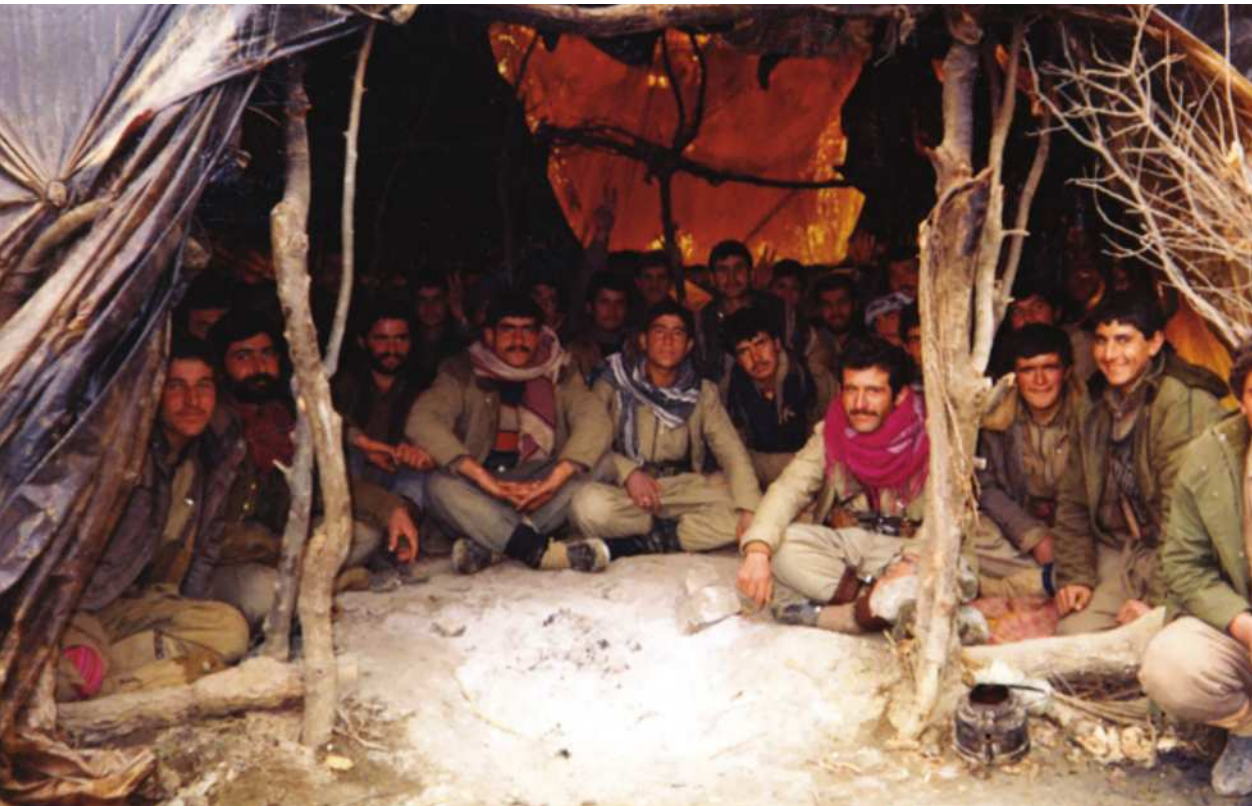
Olumsuzlukların çoğu otorite ve iktidar hastalığından kaynaklanıyor

Şemdin Sakık alçağının da bu tarzda işlediği cinayetlerin haddi hesabı yoktur. 'Çingene pašası' sözünü onun bu özelliği için kullanmıştım. Fakat sadece bunlar değil, komutanın ezici bir çoğunluğu da tarihsel bir zaferin eşiğinde olan devrimci halk otoritesini böyle alçakça, haince ve amansızca kullanmaktan çekinmiyordu. Bu yöntemle otorite olacaklarını, astığı astık kestiği kestik kalacaklarını

gelişmesi kaçınılmaz olur. Klan toplumundan günümüzün hegemonik toplumlarına kadar tüm toplumlarda çok değişik ve farklı otorite türlerine tanıklık edilmiştir. Kural olarak otorite kötülenemez. Otoriteler kendi koşulları ve işlevleri ışığında değerlendirilerek tanımlanmak durumundadır. Anaerk de bir otoritedir ama çok değerli ve üretkendir. Ataerk daha değişik bir otoritedir. Olumlu ve olumsuz yanları iç içe geçmiştir. Hiyerarşik otorite başlangıçta oldukça düzenleyici rol oynasa da, daha sonra giderek yozlaşmıştır. İktidara dönüşen otorite mutlak kötülük sınırına dayan-

dini yönetmesi anlamına gelir. Politik yönetim kolektif tartışmayı ve özellikle tüm halkın hayati çıkarlarını esas almak zorunda olduğundan ötürü çok değerlidir ve ahlaki yaşamın güvencesidir, bu yaşamın köşe taşıdır. Bunların dışında bilimsel, ekonomik, dinsel vb birçok alanda değişik otorite biçimlerine tanık oluyoruz. Tutuculaştırılması, kişisel ve zümresel çıkarlara dönüştürülmemesi kaydıyla tüm bu alanlardaki otoriteler değerli ve vazgeçilmezdir.

Devrimci otorite tüm bu alanlarda olması gereken otoritenin doğuş anını ifade eder. Daha sonra

ettiği ortağını ayrılıkçılık ve bölücülükle suçluyordu. Falsifikasyon böyle yapılıyordu. Şüphesiz ortak örgüt veya iktidar gerçeği için bu belirlemelerde bulunmuyorum; gerçeğin nasıl saptırıcı ve köreltici bir olguya dönüştürüldüğünü ifade etmeye çalışıyorum. Bu gerçeklik yanlış kurgulanmış bir ulus-devlet talebine yol açar. Temel yanlış olunca da, örgütte veya PKK'de ideolojik ve politik muğlaklığın artması söz konusu olur.

Muğlaklığa iki katlı olarak düşmüş bulunuyoruz: **Birincisi**, reel sosyalizmin tek partili ulus-devletçi modelini esas almamız; ikincisi, TC adı altındaki iktidar kurgulanmasının Kürt inkarına dayalı karmaşık ve köreltici yapısı. Ayrıca kendine yabancılaştırılmış ezik Kürt kimliğindeki zaafılar da buna eklenince, PKK'nin iktidar ve otorite konusundaki bünyesel sorunları daha iyi anlaşılabilir olur. 1990'larda iktidar ve otorite sorunları arttıkça, halkın kendini koruyacak bir otoriteye ihtiyacı gündemleştikçe ve bu ihtiyaca doğru yanıtlar verilmedikçe sorunlar bunalıma dönüşecekti. Benim dışımda ne bu sorunları düşünen, düşünmek isteyen, ne de kaba da olsa yanıt üretmeye çalışan kimse vardı. Benim tüm gücümle yerine getirmeye çalıştığım şey örgüt ve eylemliliğin sürekliliği, büyüülerek ortaya çıkarılan sorunların çözülmesiydi. Bu yaklaşım ise sonuçta sorunları daha da büyütüyordu. 1995'ler ilk defa kendimde bıkkınlık hissettiğim dönem oldu. Yöntemi aşırı tekrarladığımın farkındaydım. Bu tarzı bırakmanın, başka bir alanda başka bir tarz geliştirmenin çok daha çözüm-

Suriye'ye taşımıştık. İktidarla bağlarımız daha da gelişmişti. Bu yeni durumun yaşamım üzerindeki etkisinden de kısaca bahsetmem aydınlatıcı olacaktır. Hafız Esat Suriye'sinde yaşamak büyük sorumluluk ve yetenek istiyordu. Kolayca üstesinden gelinecek bir konum değildi. İlişkinin temelinde Türkiye üzerinden gelebilecek tehdide karşı Suriye'nin varlığını bir güvence olarak değerlendirmesi yatıyordu. Suriye'nin tarihsel olarak da kuzey komşusundan endişeleri vardı. Varlığımız kendileri için her bakımdan bir sigorta görevi görüyordu. Suriye

imkanları ve sağlık şartları daha uygundu. Suriye'de eve ve arabaya hapsedilmiştik. Çözümlemelere dayalı eğitim Lübnan'daki eğitimden geri değildi; daha yoğun ve nitelikliydi. Adaylarla tek tek ilgilenemeyi hep bir eksiklik saydım. Benim için o kadar değerli adaylar vardı ki, tüm ömrümü onlarla geçirmek isterdim. Ama çalışmalar beni o kadar dağıtıyordu ki, bu yüzden kendileriyle gönüllüce ilgilenmeye hiç fırsat bulamadım. Büyük kısmı şehit oldu. Bunun acısını yüreğimde hep hissettim. Aslında bu tutumun altında devrimci mücadelenin yü-

Kadınları ayrı bir halk kategorisi gibi değerlendirdim. Koşullar çok elverişsiz olsa da, onlara yer bulmak hep dikkat ettiğim bir husustu. Kaldıkları evleri onların sorumluluğuna vermekten çekinmedim. Bazı alçaklar kadın kimliğini doğru çözümleyip özümsemedikleri için bu yaklaşımı ve çalışmaları yanlış değerlendiriyorlardı. Kadın veya kız deyince akıllarına hep kaba cinsellik ve hafif ilişkiler geliyordu. Halbuki kadın çalışmalarında gerçeği, tarihsel ve toplumsal hakikatin önemini daha çok fark ediyordum. Onlar benim için sosyolojinin özüy-

yolda yürümekle mümkündür. Kadınla ancak bu yücelikte bir yaşam en değerli yaşamdır. Diğer yaşamlar kuş tüyü yataklarda da geçse, bana göre çukurda debelenen yaşamdan farksızdır.

Özcesi, şu sonuca ulaştım: Kadındaki tanrısal güzelliği, iyiliği ve doğruyu yakala ve onunla yaşa! İşte çok az da olsa bu yaşamdan karşılıklı olarak payımızı aldık, bu yaşamı paylaştık, yaşadık. Yaşadık derken, özgür yaşam felsefesinin ancak bu paylaşım temelinde anlam bulabileceğini ve tanımlanabileceğini belirtmek istedim.

Kadınlar benim için sosyolojinin özüydüler. Çok dar da olsa kendi öz sahamda onların üzerine kurulu olan hiyerarşik düzeni yıkmam, yüzlerce kitaptan çok daha eğitici oluyordu. Onlarla kurduğum ilişki platformu erkek egemen karılı-kocalı statüyü paramparça ediyordu. Aslında en çok da bu statünün parçalanmasından mutlu oluyordum. Bir cinsel obje değil, değerli bir insan oldukları açığa çıktıkça gururlanıyorduk. Bu yaklaşım özlü sevgiye giden yolu da açıyordu. Tarihsel ve toplumsal gerçeğin bağrında kurduğumuz sevgi ve saygı dünyasının eşsiz bir gücü vardı. Çoğu şehit düştü. Onlara adsız kahramanlar değil, gerçek kahramanlar diyeceğim.

Aram Tigran'la bu sahada tanışmak büyük tarihsel değerdedir

Birçok sanatçı dostla bu sahada tanıştık. Birbirimizden ilham aldık. Sanatın gerçeği açıklayan bir ifade tarzı olduğu bilgisine ulaşmamı bu dostça ilişkilere borçluyum. Tabii ki benim için bu sanatçılar içinde ilk sırada yer alan Aram Tigran'la bu sahada tanışmanın büyük tarihsel değerinden bahsediyorum.

Benim için O'nun sanatı, dile gelen gerçek Kürt ve Kürdistan'dı. Daha lise sıralarındayken O'na ait bir şarkıyı tesadüfen duyduğumda kendi kendime şunları söylediğimi hiç unutamam: Bu sesin ifade ettiği gerçeklik mutlaka yaşatılmalıdır, hem de özgürce! Suriye'den ayrılmadan bir gün önce beraberdik. Bir daha görüşmeyebileceğimizi hiç aklımdan geçirmemişim. Böylesi bir ayrılışı hiç istemezdim. Diyarbakır konserlerini gerçekleştirmesi O'nun için de mutluluktı. O bizi, biz O'nu takip ediyorduk. Ölüm sessizliğinin geçerli kılınmaya çalışıldığı dönemin bu davudî sesi, özgür gerçeğimizin ses sultanı olarak bizimle birlikte hep yaşayacaktır

leyici ve geliştirici olacağını sadece fark etmiyor, ihtiyacını da duyuyordum. Ama Suriye'deki stratejik konumdan vazgeçmeyi siyasi ve örgütsel nedenlerle doğru bulmuyordum. Dolayısıyla bir tıkanmayı yaşadığım söylenebilir. Ama bu durum çalışmaların verimini asla azaltmıyor, herhangi bir kayba yol açmıyor, çok yönlü kazanmanın yolunu açmaya devam ediyordu. Yine de derinden bir yöntem değiştirme ihtiyacını hep duymaktaydım.

Suriye, bölgeye açılmanın kilit konumundaydı

1997-1998'de yeniden Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'ın Başyardımcısı Abdülhalim Haddam'ın arabuluculuğuyla, dolaylı da olsa gelişen diyalog yeni bir yönetime yol açabilirdi. Suriye bu yöntemin uygulanması için elverişli bir alandı. Dolayısıyla alanı terk etmek bu yönüyle de tercih edilmedi. Ayrıca özellikle 1990'lı yıllar sonrasında büyük evler temelinde kamplarımızı

PKK açısından bölgeye açılmanın kilit ülkesi konumundaydı. Suriye Kürtlerinin konumu önemimizi daha da arttırıyordu. Doğru değerlendirilmesi halinde ilişkiler stratejik bir önem kazanacaktı. Ayrıca Kürtlerin iktidarın iç dengeleri üzerinde de önemli rolleri vardı. Tarihte de Kürt sürgünlerinin ilk durak yerlerindendi; değerli dostlukların alanıydı.

O kadar değerli adaylar vardı ki, gönüllüce ilgilenememenin acısını yüreğimde hep hissettim

Bölgedeki yaklaşık yirmi yıllık yaşamımın ana noktalarına değindim. Suriye'deki son dönem çalışmalarım iktidarın yakın etkisinden sıkıntı duyuyordum. Bu sıkıntı herhangi bir baskıdan ötürü değildi. İktidarın bozucu etkisinden endişeleniyordum. İktidara dayalı diplomasi devrimci çalışmaların doğasına pek uymaz. Lübnan'daki çalışmam bir nevi dağ çalışmasıydı. Orada daha huzurluydum. Hareket

celiğine duyduğum inanç yüzünden kişisel ilişkileri ikincil düzeye düşürmem yatıyordu. Kolektivist yaklaşım bende adeta bir hastalık haline gelmişti. Kişisel ilişkileri özel ilişki kategorisinde görüp horlayıcı yaklaşıyordum. Bu yüzden o yüce insanların özlemlerine tam yanıt vermemiş olmam yüreğimi hep sızlatır. Yine de hepsiyle sembolik de olsa gelişlerinde, gidişlerinde ve derslerde diyalog geliştirmekten geri durmadım. Halk ziyaretlerini de dilediğimce yapamıyordum. Bazı yıldönümü kutlamalarında halka hitap etmek çok genel kalıyordu ve yetersizdi. Resmi ilişkilere, iktidar kokan yaklaşımlara bu nedenle soğuk bakıyordum. Bunlar beni halktan uzaklaştırmanın alternatifi gibi gelirdi. Yanımıza gelen çeşitli dost kişi ve gruplara yeterince ilgi göstermemek hep iktidar olmanın bir sonucuydu sanki. Adeta halkla iktidar arasında gidip geliyordum. İktidar ve demokrasi ikilemi üzerinde derinleşmemde bu ilişkilere çok şey borçluyum.

düler. Çok dar da olsa kendi öz sahamda onların üzerine kurulu olan hiyerarşik düzeni yıkmam, yüzlerce kitaptan çok daha eğitici oluyordu. Onlarla kurduğum ilişki platformu erkek egemen karılı-kocalı statüyü paramparça ediyordu. Aslında en çok da bu statünün parçalanmasından mutlu oluyordum. Bir cinsel obje değil, değerli bir insan oldukları açığa çıktıkça gururlanıyordum. Bu yaklaşım özlü sevgiye giden yolu da açıyordu. Karşılıklı ama mutlaka hiçbir baskı duymadan, tarihsel ve toplumsal gerçeğin bağrında kurduğumuz sevgi ve saygı dünyasının eşsiz bir gücü vardı. Aralarında düşkün kadınlığı aşamamış bazıları çıksa da, dedikodularıyla lekelemeye çalışsalar da, çok sayıda ve çok nitelikli kadınlar da çıkmıştı. Onların da çoğu şehit düştü. Onlara adsız kahramanlar değil, gerçek kahramanlar diyeceğim. Eğer yaşanacak bir toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak onların ölümsüz anılarına bağlılıkla ve gün gibi aydınlattıkları

MEZİTLİ'DE FEDAI EYLEMİ YAPAN SARA TOLHILDAN VE RÛKEN ZELAL'İN MEKTUPLARI

Dönemin nasıl bir ruh istediğini; Zinar, Doğa, Munzur, Rojhat, Jînda ve ismini saymakla bitiremeyeceğim onlarca can yoldaşım, kahraman halkım ve en büyük fedai olan Önderliğim mücadele duruşları ile bize kavratmıştır. Bana düşen de onların yarattığı büyük değerler üzerinde kendini yaşatmak değil, onlara layık olabilmektir. Bunun dışında kendime başka bir yol tanımıyorum. Bu nedenle en büyük değerlerimiz olan şehitler gerçeğine ve Başkan Apo öğretisine bağlılığın gereği olarak ona cevap olma isteğim ve iddiam her zamankinden daha güçlüdür.

Şehit Zilan Ölümsüzler Taburu'na Fedai Eylem Raporumdur

Adım-soyadım: Dilara Ürper
Kod Adım: Sara Tolhıldan.
4 Nisan 1992 doğumluyum.
Şırnak'ın Uludere ilçesine bağlı
İçeman köyündenim.

Yurtseverlik duygularının baskın olduğu Önderlik ve partiye duygu boyutunda bağlı kalındığı ancak, parti kültürü ile feodal yaşam ölçüleri arasında sıkışmış ve buna sonradan metropol yaşam tarzının eklenmesi sonucunda ortaya çıkan kozmopolitik bir aile yapılanmasından geliyorum. Ailemin partiye olan bağı, b.....'ın örgüte milislik yaptığı dönemlere, benim dünyaya gözümü açışmdan önceki yıllara denk düşmektedir.

1993-94 yıllarında TC tarafından uygulanan köyleri boşaltma, halkı toprağından, kültüründen, varlığa dair tüm yaşam değerlerinden kopartıp göçe zorlama politikaları sonucunda dünyanın dört bir yanına savrulan Kuzey Kürdistan'lı birçok aile gibi ailem de, Güney Kürdistan'a göç etmiştir. Bu temelde çocukluk yıllarım, yaşamı öğrenmeye çalıştığım anlarım Güney Kürdistan'daki zorlu koşullar altında geçmiştir. Bu zorlu koşullar kişiliğim üzerinde olumlu olumsuz birçok yönüyle etki yapmıştır. Kamp koşullarında yaşamamın; düşman gerçekliği ile çocuk yaşlarımda tanışmam, sömürgeci TC'ye uşaklık yapan KDP-YNK somutunda tanık olduğum vahşi, insanlığa sığmayan, pervasız saldırıları, hiçbir günahı olmayan, masum 70 yaşındaki insanımızın kafasını kesmeleri bende tarifini anlatamayacağım derin bir acı yaşattırdığı kadar, büyüdüğümde mutlaka intikamımızı almam gerektiği hissiyatını güçlendirmişti. Diğer yandan KDP ve YNK'nin yürüttüğü çirkef, ahlaktan nasibini almamış politikalarının yanı sıra, o zorlu koşullara rağmen Özgürlük Hareketinin kamp-lardaki halkı korumaya çalışması, Önderlik öğretisinin halka mal edilmeye çalışıldığı o anlar, partiye katılımımdaki temel gerekçemdir. Bu nedenle daha 7-8 yaşlarımdayken, büyüdüğümde bende gerilla olacağım sözünü verdim.

Aradan yıllar geçti ve yaşamımızda çok büyük değişiklikler oldu. Bazı ailevi sorunlardan kaynaklı 2000 yılı başlarında, beraber aynı zorlukları yaşadığımız, aynı sevinci, aynı hüznü paylaştığımız kampta ki değerli insanlardan ayrılıp yönümüzü Türkiye metropollerine çevirdik. Ancak Türkiye'ye gidişimizi hiçbir

zaman hazmetmedim. Her zaman bir gün tekrar ya kampa ya da köyümüze geri döneriz hayali ile yaşadım. Bunun için ailem kaydımı sistem okullarına yaptıklarında büyük bir nefretle reddettim. Çünkü ben temelimi kendi kültürüm ile almıştım. Kendi okullarımızda tüm imkansızlıklara rağmen kendi dilim ile okuma şerefini yakalamıştım. Kendi marşlarımızı haykırıp söylemiştim. Kendi Önderim ile tanıştırmıştım. Kendi tarih bilincim ile aydınlatılmaya çalışılmıştım. Böylesi duygulardan sonra mümkün müydü o yaşama adapte olmak! Tabi bunları belirtirken kişiliğim hiç o yaşam tarzından etkilenmedi değil. Birçok yönüyle yaşanan tahribatlar da vardır. Ancak her zaman için baskın olan; geçmişime sahip çıkmam ve verdiğim sözün takipçisi olmamdı. Bu temelde 7 Temmuz 2009 yılında İstanbul'dan parti saflarına katıldım.

PKK'ye katıldığımda yük olan değil, yük kaldıran olacağım demiştim

Örgütteki yol alışım, katılım tarzıma değinecek olursam; daha sistemdeyken 'PKK'ye katıldığımda yük olan değil, yük kaldıran olacağım' demiştim. İçeriğini çok dolduramamış olsam da, hep bu anlayışla yol almak istedim. Ancak PKK yaşamının ideolojisinden, kültür ve ölçülerinden uzak olduğum için, özellikle verili yaşamın bireyde yarattığı yanılgılı kişilik gerçeklerinden bihaber olduğum için tüm iyi niyetlerime rağmen, çoğunlukla hem kendisi zorlanan hem de örgütü ve yoldaşları zorlayan katılım tarzını, daha doğrusu tarzsızlığını uzun süre aşamadım. Tabi PKK yaşam diyalektiğinin biz militan adaylarına kazandırdığı anlayıştan ötürü mücadele etmek isteyen birey, her ne kadar yetersizlikler yaşasa da, eğer baş koyduğu yolda yürümeye iddialı ve kararlıysa; yaşamış olduğu zorlanmaların taşımak istediği sorumlulukların önünde hiçbir şekilde engel olmayacağını ve olmaması gerektiğini bilir. Belki ilk başlarda bunun farkındalığı zayıftır, ancak zaman geçtikçe bu yönlü farkına varma ve bilinç gelişmektedir. Bundan kaynaklı kendimde, ilk süreçlerde yaşam gerçekliğinin yakıcılığını, ciddiyetini derinden anlayıp o temelde kendine misyon biçen yoğunlaşmadan uzak olsam da, duyguda yaşadığım karmaşanın özünde; PKK'nin birçok ahlak ölçülerinden uzak olduğumun yansımasıydı. Bu uzaklığı ortadan kaldırmak için bilince ihtiyacım

vardı. Bu bilinci, Önderlikten ve şehit yoldaşların miras olarak bıraktıkları günlüklerinden edinmeye çalışıyordum.

Bu öğrenme sürecinde okuduğum; 'Fedai Yaşamlarıyla Üç Ölüm-süz' kitabından sonra Hêzên Taybet Kurumunun varlığından haberdar oldum. Mutlaka benim de böylesi bir ortamdaki geçmem gerektiği kararına vardım. Aldığım bu karar sonucunda Hêzên Taybet'e yaptığım önerinin kabul edilmesi temelinde 2010 yılının son aylarında kurum çalışmalarına geçtim. Kuruma geçmemle beraber PKK'nin yaşayan özü olarak tanımlanan fedailik gerçeği ile tanıştım. Sonuç olarak elde ettiklerim ise, beni sarsıyordu. Çünkü o ana kadar hissiyat olarak yaşadıklarım somut olarak beni bana tanıtıyordu. Ne kadar kendimden uzaklaştırdığımı ne kadar benliğimi yitirdiğimi, ne kadar düşmanın olduğumu kavratıyordu. Ancak bu kendini fark edişlerin büyük mücadeleye duruşuyla, düşmana büyük nefret beslemeyle ve yaşamda bunların gereğinin güçlü yerine getirilmesiyle sonuçlanması gerekirken, bende yaşanan; kolayca kaçan, duruma objektif değil de duygusal yaklaşan, bu nedenle de geriye adım atan duruşlar oluyordu. Fakat özünde bu bir kaçıştı ve bunun çok iyi farkındaydım. Yani sorun mekânda değil bendeydi, düşmanın darmadağın ettiği kişilik gerçekliğimdedi. Bunun için kaçamazdım. Kalıp, kendimle, düşmana ait olmuş benliğim ile mücadele edip **ruhumu özgürleştirmeliydim**. Yine bağlı olduğumu iddia ettiğim değerlerim; Önderliğim, hareketim ve halkım için savaşmak istiyorduksam eğer önce kendimin olmalıydım. Kendimin olmadan, yani xwebûnu yaşamadan nasıl kendimden çıkıp milyonlara mal olabilme iddiasında bulunabilirdim ki?

Kendimde bu hususları fark ettikten sonra, yaşama daha güçlü katılmaya başladım. Bu katılım tarzı yaşamdan zevk almamı sağlıyordu, ancak zaman geçtikçe var olan katılımımın sürece cevap olmadığını, güncel görevleri aşıp, tarihsel görevleri üstlenmede yavaş kaldığını, bunun için daha derin bir anlayış dünyasına sahip olmam gerektiği hissiyatını ve yoğunlaşmasını da yaşatıyordu. Bu yoğunlaşmalarım temelinde kendimi Şehit Zilan Ölümsüzler Taburu'na önerdim. Önerimin kabul edilmesi için 3 yıl boyunca bekledim. 3 yıldan sonra Tabur'a gelebilme şansını yakaladım. Tabur

ortamında çok değerli, anlamlı eğitimlerden geçtim. Bu eğitimler gerçekten anlayış kazanmamı sağladı. Tabi edindiğim ahlaki, güzel ölçülerin yanında özellikle bir kadın olarak Şehit Zilan Tabur kimliğini, misyonunu temsil etmekten uzak olan, Şehit Zilan gerçeğinin iradeli, ona cevap olan çizgi militanlığının özünü kendimde hâkim kılmamı engelleyen verili yaşamın kuşatması halen birçok yönüyle devam ediyordu ve halen devam etmektedir. Bunun için bu kuşatmayı bir bütünen ortadan kaldırmadan Zilan'lara, Zinar'lara, Doğa, Munzur, Rojhat ve Jînda'lara cevap olamam. Bunun bilincindeyim. Bu nedenle hiçbir gerekçenin arkasına sığınmam. Çünkü dönemin nasıl bir ruh istediğini; Zinar, Doğa, Munzur, Rojhat, Jînda ve ismini saymakla bitiremeyeceğim onlarca can yoldaşım, kahraman halkım ve en büyük fedai olan Önderliğim mücadele duruşları ile bize kavratmıştır. Bana düşen de onların yarattığı büyük değerler üzerinde kendini yaşatmak değil, onlara layık olabilmektir. Bunun dışında kendime başka bir yol tanıımıyorum. Bu nedenle en büyük değerlerimiz olan şehitler gerçeğine ve Başkan Apo öğretisine bağlılığın gereği olarak ona cevap olma isteğim ve iddiam her zamankinden daha güçlüdür.

Yoldaşlık hakikatine sığmayan ilişkilennmeler ihanet ile eş değerdir

YÜREĞİ APOCU HAKİKAT İLE ÇARPAN TÜM YOLDAŞLARA

PKK'yi PKK yapan gerçeklik, yoldaşlık ilişkilerindeki hakikat değeridir. Partimiz PKK, Önderliğimiz öncülüğünde yoldaşlık hakikatini derinden yaşayarak partileşmiş, ordulaşmış ve günümüzde tüm ezilenlerin sesi olmayı başarmıştır. PKK tarihinde sembolleşen; Haki'lere, Kemal'lere, Ferhat'lara, Mazlum'lara, Bêrtan'lara, Zilan'lara ve Sara'lara verilen cevap yoldaşlığı her zaman büyütme, yüceltme olmuştur. Bunun için bu gelenekten etkilenmiş ve bu geleneğin ardılı olmak isteyen bizler açısından, yoldaşlık ilişkileri her şeyden önce gelir. Bir insanın PKK çizgisinde doğru ilerleyip ilerlemediğini öğrenmek için, onun yoldaşlık ilişkilerine

bakmak yeterli olacaktır. Çünkü Önderliğimizin: "Yoldaşlık ilişkileri, toplumsal ilişkilerin özünü yansıtır. Tarihsel toplumu olduğu kadar geleceğin toplumunu da yansıtır. Esas olarak ideolojik ilişkilerdir. İdeolojinin açığa vurduğu ve ortaya çıkmasına yol açtığı hakikat ilişkileridir" değerlendirmesinde belirttiği gibi yoldaşlık ilişkilerimiz; temsil etmek istediğimiz demokratik komünal değerler sisteminin özünü yansıtmak zorundadır. Bu temelde yoldaşlık hakikatine sığmayan katılım tarzları, ilişkilennmeler ihanet ile eş değerdir. Bu temelde kendi gerçekliğini sorguladığımda ve PKK'deki yol alışımına baktığımda çoğu zaman yoldaşlık hakikati ile bağdaşmayan yönlerimi görebiliyorum. Bu gördüğüme inandığım yönlerim, kişiliğimde yaşam bulan ege-men aklın kendisini dışavurumunun bir biçimi olduğunun farkındayım. Çoğu zaman benliğimde çatışma halinde olan demokratik komünal değerlerin temsilcisi olan **anacıl kültür ile iktidarcı egemen erkek akıl arasındaki mücadelede hangisinin baskın olduğunu öğrenmek iste-diğimde yaşamdaki katılım ve duruşuma bakıyorum**. O zaman anlamış oluyorum ki, güçlü katıldığım anlar; anacıl kültürün yani Önderlik gerçeğinin baskın olduğu anlardır. Yaşama zarar veren, yoldaşlığı zorlayan tüm anlarda ise; verili olanın benliğimi denetleyip, yönlendirdiği anlardır. Niyette, hissiyatta, düşüncede verili olana karşı büyük bir nefret olsa da, var olan nefreti bilinç ile yoğurup örgütleyemediğimden çoğu zaman benliğimde yaşam bulan eril aklın tuzağına düşüyorum. Yani, kendimdeki düşmana yenik düşüyorum. Ancak bu gidişatın böyle devam etmemesi için; duyguda, düşünce, yaşam duruşumda **anacıl zihniyetin baskın olması ve ege-men aklı bir bütünen ortadan kaldırmam için kendime yüklenip, kişiliğimi terbiye etmekten başka bir seçeneğimin olmadığını bilincindeyim**. Yaşama bazı anlarında somut olarak kendisini dışa vuran, parti dışı eğilimlerin de gaflete düşüp, nefis mücadelesini bıraktığım, kendimi, geçmişimi unuttuğum sonuç olarak ihanet ettiğim anlardır. Bu ihanet eğilimini bir bütünen benliğimden söküp atabilmem için; Şehit Sema Yüce gerçeğinde cisimleşmem gerektiğini, kendimle Sema'ca bir savaş vermem gerektiğini,

Sema'ca tüm beşeri zaafı aşıp, tek bir merkeze doğru yol alabilmem gerektiğini ve bu gereklerin mevcut "beni" yıkıp kül etmekten, bu külden ise Sema güzelliğinde yeni bir "beni" yaratmaktan geçtiğini tüm hücrelerimle hissediyorum. Bu kolay olmayacak, olmuyor biliyorum. Ancak beni öz varlığım ile buluşturacak olan, kendimle yürüttüğüm mücadeleden, sürdürüleceğim kararlılık ve iddia olacaktır. Bu iddia ve kararlılıkla siz değerli yoldaşlarımla doğru bir temelde buluşacağımızdan çok mutlu ve heyecanlıyım. Kaldığım ortamlar somutunda yoldaşlık ilişkilerini zedelediğim, zarar verdiğim anlar çoktur. Bu anların acısını hep yaşadım, yaşıyorum. Ancak sadece acısını yaşamakla yetinmeyeceğim. Doğru bir özeleştirici mücadelesini yürüteceğim. Her an ve sahada yaşam eylemim ile vereceğim. Son olarak sizi her zaman çok sevdim ve seveceğim. Bu duygular ile sizi selamlıyorum.

Yoldaşlara cevap olma mücadelesini her zaman daha güçlü yürüteceğim

TÜM KADIN YOLDAŞLARA

PKK'de olup mücadele edebilenin onurunu yaşayan bir yoldaşınız olarak, Önderliğimizin açığa çıkardığı kadın gerçekliğinin nasıl bir durumda olduğu ve nasıl bir düzeye gelmesi gerektiğine daima yoğunlaşıp sonuç çıkartmak istemişimdir. Bu nedenle Önderliğimizin büyük emekleri sonucunda nasıl ki Kürt halkı yok olmanın eşiğinden dönüp, varlık ve irade sahibi olmuş, günümüzde kapitalist moderniteye alternatif olarak kendini Demokratik, Ekolojik ve Kadın Özgürlükçü Paradigma olarak örgütleyip cevap olmak istiyorsa ve bu temelde nesnel konumdan çıkıp öznelliği yakalamışsa bu, kadın sorununu ele almasındaki bakış açısından kopuk olmamaktadır. Bu durum tarihten günümüze kadar böyledir. Kim ki özgürlük mücadelesini vermek istemişse, önce kadına karşı yaklaşımını netleştirmiş ve verili olanın tüm ahlak dışı uygulamalarını reddetmiştir. Buna örnek olarak; Zerdüş, Mani, Babek, Şeyh Bedrettinleri vermek yanlış bir yaklaşım olmasa gerek. Ancak tarihi çatalaşmanın yaşandığı ve kadının oto-

ritesini, bununla birlikte tüm toplumsal değerlerini yitirip her yönüyle egemen erkek sisteminin güdümüne girmesi ve günümüzde kadınlığa dair hiçbir değeri ortada bırakmayan kapitalist sistem koşullarına varana dek toplumsal sorunlara cevap bulmak isteyen tüm hareket ve öğretilerde, Önderliğimizinki gibi kadın sorununu toplumsal temelden ele alıp, kölelikten kurtulmanın yolu olarak gündemlerine alan bir yaklaşım ve eğilime tanık olmak zordur. Belki büyük emekler verilmiştir, bunları inkar etmemek gerekir. Ancak kadının kendisinde bile sorunu bu düzeyde ele alan mücadele öncüleri çıkmamıştır. Çok değerli adımlar atılmış olabilir. Bu yönlü tüm dünyada kadın başkaldırıları yaşanmış da olabilir. Fakat kendimin öğrenip, anlamaya çalıştığı kadar hiçbirisi Önderlik gerçeğinde ki var olan kadını yani verili yaşam ölçülerindeki kadını ve yeniden inşa edilmesi gereken kadın gerçekliğini tanımlayıp mücadele gerekçesi yapmamıştır.

Bu nedenle kendimi çok şanslı görüyorum. Çünkü ben, Önderliğimiz öncülüğünde ve yüzlerce şehit kadın yoldaşımın büyük emekleri sonucunda partileşmiş, ordulaşmış ve tüm kadınların kölelikten kurtulup özgürleşme iddiasını taşıyan, bunun için kendisini günden güne büyütüp, toplumun kurtuluşuna öncülük edebilecek öze ulaştıran PAJK kimliği ile varlığımı koruma, özgürlüğümü sağlama mücadelesi veriyorum. Tabi bu yönlü yoğunlaşmalarımın yanı sıra, Önderliğimiz yapmış olduğu: "Kadın arkadaşlar, kadın devrim konusundaki yaklaşımlarını fazlasıyla abartılı bulduğumu belirtmek durumundayım. Sanki böyle bir devrim gerçekleşmiş gibi konuşuyor ve yazıyorlar" eleştirisinin beni ciddi anlamda sarstığını belirtebilirim. Özellikle kendi gerçekliğimden yola çıkacak olursam; günlük sosyal pratik yaşamdaki mücadele düzeyimin çok aşağılarda olduğunu görüyorum. Önderliğimizin; "**Kendileri kördüğüm olmuş olanların, başkalarının kördüğümünü çözmesi ve başkalarını özgürleştirilmesi mümkün olamaz**" belirlemesi temelinde, ben de yaşanan geri geleneksel, cins bilincinden uzak birçok yönümün olduğunu ve bu yönlü kendimi aşmadan hiçbir başarıyı elde edeme-

yeceğimin yakıcılığını her zamankinden daha fazla yaşamaktayım. Bunun için diyebilirim ki: PAJK kimliğini layıkıyla taşıyabilmem için, egemen erkek aklın inşa ettiği toplumsal gerçekliğinden her yönü ile boşanmalıyım! Önderliğimizin de vurguladığı gibi; "mutlak boşanma" yani "sistemle bağımlılık ilişkisine girmemek ve kölesi olmayı reddetmek." Yani, kendimi her yönüyle eğitip, terbiye etmek ve kimsenin mülkü olmadığımı aynı zamanda kimsenin de benim mülküm olmadığını derinden anlayıp iradeli bir duruşun sahibi olmak. Bunun için çetin bir mücadeleyi göze almak...

Sonuç olarak diyebilirim ki; bugüne kadar birçok yanlışlı yönümle yol aldım. Halen de birçok yanlışlı yönümün olduğunu, ancak açığa çıkaramadığımı, ki bu da; Önderlik hakikatini ne kadar anladığımı ve ne kadar anlamam gereken durumla alakalıdır. Tabi Önderlik'ten aldıklarım okyanusta bir damladır. Bunun için daha çok emek vermem gerekiyor. Bunun farkındayım ve bunun yakıcılığıyla yaşama, büyük değerlerimiz olan şehit gerçeğine; Zilan'lara, Sema'lara, Gulan'lara, Sara'lara, Jında'lara ve ismini saymadığım tüm can yoldaşlara cevap olma mücadelesini her zamandan daha güçlü yürüteceğim ve başarılı olduğum anlarda PAJK militanırım diyeceğim. Hepinizi bu duygularla selamlıyorum.

Tüm değerlerimiz birkaç elit cambazın çıkarlarına kurban edilirken, biz nasıl rahat yaşayabiliriz

İNSANLIK GÖREVİNİ UNUTMAMIŞ TÜM HALKLARA!

Yaşam neyle güzel olur? Genelde tüm dünyamız, özde ise Ortadoğu ve Kürdistan'ımızda yürütülen gasp, sömürü savaşları sonucunda yitip giden, tecavüze, talana, göçe maruz kalan insanlarımız, kadınlarımız, çocuklarımız ve yerle bir edilen yurtlarımız, **elimizden alınan toprağımız, asimilasyona uğratılan kültürümüz yani, bizi biz yapan tüm değerlerimiz birkaç elit cambazın çıkarlarına kurban edilirken, biz nasıl rahat yaşayabiliriz, biz nasıl yaşam güzelliğinden bahsedebiliriz?** Başka insanların çocukları yürütülen savaşa kurban edilirken,

biz nasıl tek kendimizi, çocuklarımızı düşünebiliriz? Bu durumda biz de en az bu yaşamı (tabi adına yaşam denilirse eğer) insanlığa reva görenler kadar suçlu değil miyiz? Neden bizi uyutmalarına izin veriyoruz? Oysa ki biz özel savaşın en büyük aracı olan medya yoluyla ahlak dışı TV programları, futbolun fanatizmi, verilen içi boş partilerle (kapitalist yaşamın eğlence kültürü) uyutulurken, insanlığımızdan nelerin çalındığını bilmiyoruz! İnsanlığa reva görülen bu ahlak dışı uygulamaların bilincinde olan PKK hareketini, onun Önderi olan; Önderliğimizi-Abdullah Öcalan'ı tanımaya yanaşmıyorsunuz. Oysa tüm toplumsal değerler Önderliğimiz öncülüğündeki PKK hareketinde yaşam bulmaktadır. PKK, yeni yaşamın adıdır. Demokratik, Ekolojik, Kadın Özgürlükçü Paradigmasıyla kapitalist, emperyalist sistemin alternatifidir. Tarihten günümüze kadar insanlık savaşını veren; Zerdüş'tün, Hallac-ı Mansur'un, Babek'in, Şeyh Bedrettin'in, Deniz'in, İbrahim'in ve adını saymakla bitiremeyeceğim nice hareket ve öğretinin yaratmış oldukları büyük değerlerin bileşkesidir.

Bunun için size sesleniyorum! Yürütülen kirli savaşın hesabını PKK'den değil, bu yaşamı reva gören iktidarcı, tekeldi beyinlerden sorun. Neden her gün insanlar ölüyor? Neden kimileri bolluk içinde yaşarken kimileri ise açlıktan, sefaletten kırılıp gidiyorlar? Oysa tüm büyük dinlerin özünde birlik, beraberlik, eşitlik, adalet yani vicdan ile ahlak sahibi olma hakikati yatmıyor mu? Özellikle Ortadoğu'da İslamiyet'e inancın ağırlıkta olduğunu göz önünde bulundurursak; İslam'ın kelime anlamının barış olduğunu ve yaşam felsefesinin; "komşusu açken kendisi tok yatmaz" olduğu gerçekliğinden yola çıkıp kendimize şu soruları sormamız gerekiyor: Bu kirli savaşa sebep olan kim? Neden insanlar kendilerini bomba yapıp patlatıyorlar? O zaman öğrenilecektir ki; kendilerini hümanist, insan haklarının savunucuları olarak tanıtan ABD'si, AB'si ve sömürgeci TC'si onları ayakta tutan işbirlikçi devletler ve daha devletleşmemiş kesimler var. Eğer var olan sömürü, gasp, tecavüz, halk iradesinin tanınmadığı savaş gerçekliğine karşı koymak istiyorsak, kendilerini ilahi adalet olarak tanıtanlara şu mesajı vermemiz gerekir: "**Biz Halkız! Yani Hakk'ız, hakikatiz! Ve asıl olan biziz, çünkü devlet olarak siz yokken de biz vardık. Hatta tüm her şey daha anlamlıydı. Halk olarak, toplum olarak, birbirimizle hiçbir sorunumuz yoktu. Ne mezhep çelişkisi vardı ne de ırk çelişkisi. Çünkü biz her şeyden önce insandık.**"

Şimdi denilebilir ki, PKK olarak siz de savaş yürütüyorsunuz ve siz de insan öldürüyorsunuz. Dar anlamda bakıldığında yapılan tespit doğrudur. Ancak PKK'yi biraz da olsa tanısanız göreceksiniz ki; PKK de böyle olmasını hiç istemiyor. Ama sömürü, gasp, kan peşinde olanlar, PKK'ye başka bir yol bırakmıyorlar. Önder Apo'nun muazam çabalarına rağmen özde TC, genelde ise arkasındaki hakim sis-

tem hep savaşta karar kıldılar. Çünkü demokratik, barışçıl yöntemler onların çıkarlarına denk düşmüyor. İşte bunun için PKK savaşıyor! Ve PKK'nin bir militanı olarak, halkımıza reva görülen bu yaşamı hiçbir şekilde kabul etmeyeceğimizi, yapılan tüm ahlaksızca, hunharca saldırılara karşı cevapsız kalmayacağımızı, masum insanların kaniyle beslenenlerin karargahlarında, merkezlerinde bir alev topu gibi hepsini yakacağımızı iyi bilmeliler!

Kürt'lerin gelişmesi demek halkların gelişip özgürleşmesi demektir

YURTSEVET HALKIMA!

Tarih boyunca hep acı çektik. Hep ölüme, tecavüze, katliama, sömürüye, talana maruz kaldık. Bunun nedeni; birlik ve beraberliğimizi koruyamadığımızdan daha doğrusu birliğe, beraberliğe, örgütlü duruşa gelemememizden kaynaklıydı. Ve tabi bize öncülük edenlerin her şeyi bireysel çıkarlarına kurban edişleri de acı çekmemize neden oldu. Ancak şimdi, yaşadığımız tüm acıların sevince, kendi toprağımızda özgürce yaşayıp, kendi kendimizi yöneteceğimiz, kendi kültürümüzle yaşayacağımız koşullar her zamandan daha yakın. Belki şimdi de çok acı çekiyor, talan edilen köylerimizin, kasabalarımızın, şehirlerimizin düşman tarafından harabeye çevrildiğine bizzat kendiniz tanık oluyorsunuz. Yani yaşanan savaş gerçekliğinin somut faturası size kesiliyor ve bu çok bilinçlice yapılıyor. Çünkü düşman (somutta TC ve arkasındaki işbirlikçi komprador kesim) Başkan Apo ve PKK öncülüğünde elde ettiğimiz kazanımlara tahammül etmiyor. Yani Önderlik ve hareketten önce güçsüz, iradesiz, örgütsüz olduğumuz için büyük katliamlardan geçirildik. Ancak şimdi Başkan Apo öncülüğünde bir araya gelip örgütlendiğimiz, irade sahibi olduğumuz için ve bu gelişim düzeyimizden korktukları için bize saldırıyorlar. Rojava'da gelişen devrimin nelere yol açacağını bildiklerinden yöneliyorlar. Çünkü Kürt'lerin gelişmesi demek; Ortadoğu'lu halkların gelişip, özgürleşmesi demektir. Ama bu gelişimler düşmanın çıkarlarına hizmet etmiyor. Bunun için pervasızca yürütülen savaş durumu daha da uzun sürebilir ve daha büyük bedeller verebiliriz. Bu açıdan kendimizi hazırlamalı, safımızı netleştirmeliyiz. Mehmet Tunçların, Pakize, Fatma ve Sêvêlerin sergiledikleri direnişçi ruhu yaşatmaya devam etmeliyiz. Bunun dışındaki her yol teslimiyete, ihanete ve kanın daha çok dökülmesine neden olur. Bu nedenle, ben de yaşanan vahşete karşı, canlı canlı yakılan insanlarımızın, şehit düşürülen yoldaşlarımla, kurşuna dizilen **masum insanlarımızın intikamını almaya yeminli bir evladınız olarak kendimi, düşmanın beyninde patlatmaya aday görüyorum**. Sizin de bilmenizi isterim ki bütün yoldaşlarımla gibi **amacım asla masum insanları hedef almak olmayacaktır**. Bu yönlü düş-

manın yaptığı ve yapacağı karalama politikalarına inanmayın!

- Bijî Serok Apo!
- Bê Serok Jiyan Heram Be!
- Yaşasın Halkların Birlik Ve Beraberliği!
- Yaşasın Dört Parça Kürdistan'da Gelişen Kadın Ordulaşması!
- Kahrolsun Her Türden Gasp ve Sömürgecilik!
- Yaşasın Her Koşul Altında Apocu Çizgi!

AİLEME

Sizi her zaman için sevip, saydığımı, size layık bir evlat olarak yaşıyamaya çalıştığımı bilmenizi isterim.

PKK hareketine olan bağlılığımı bildiğinizden, yapacağım eylemi anlayışla karşılayacağınıza inanıyorum. Ancak yine de bazı hususları paylaşmak isterim. Öncelikle şu gerçekliği bilmeniz gerekir: Ben kendi irademle PKK saflarına katıldım ve kendi irademle örgüte yaptığım yoğun öneriler temelinde böylesi bir eylem tarzını yapabilme şansını elde ettim. Bunun için sizden olaya duygusal yaklaşmamanızı, örgüt karşısında farklı bir tutuma girmenizi istiyorum.

Belki çok zorlanacaksınız, ancak bilmelisiniz ki şehadete ulaşan tek sizin kızınız değildir. Bu kutsal dava uğruna, o kadar büyük bedel veren anne ve babalarımız, şehadete ulaşan o kadar erdemli yoldaşlarımız var ki, benim şehadet durumum bu yoldaşlarımızın yanında okyanusta bir damla gibi kalır. **Bu nedenle tek bir damlanın değil, bir bütün okyanusun değerini bilin ve bağlı kalın.** Bu temelde içinde bulunduğumuz sürece herkesin bir şeyler katabileceği bir dönem olduğunun bilinciyle mücadeleye sıkı sıkı sarılın ki zaten b....'ın yıllar önce ki bir tespitiydi: "Bu savaş hep kırsalla, gerillayla sınırlı kalmaz. Yarın bir gün şehirlere de taşınacak. Bunun için, hazırlık yapmamız lazım" demişti. İşte bugün savaş şehirlerde, siz de katılın.

Son olarak, anneme ilişkin şu hususlara vurgu yapmak isterim: Güzel meleşim, seni her zaman çok sevdim ve seviyorum. Bu konuda sanki kalbin kırılmış, bana gönderdiğin mektuptan onu anladım. Ancak benim sana karşı yaşadığım herhangi bir kırılganlık durumu yok, tersine seni her zaman çok sevip, saygıda kusur etmemeye çalıştım. Sana olan bağlılığımı PKK'ye katıldıktan sonra daha da anlaştı. Belki hem seninle hem de ahlama çok fazla kalamadım. Bu konuda, kadın sevgisinden mahrum kaldım. Ancak PKK'ye katılmamla beraber çok değerli kadın yoldaşlarla tanışıp, çok anlamlı paylaşımlarda bulundum. Bunun için belki sizden yana şanslı değildim ancak PAJK'tan yana çok şanslıyım.

Tekrardan hepinizi çok sevdiğimi belirtip sevgi ve selamlarımı iletiriyorum.

Apocu selam ve saygılar
11.06.2016
Sara Tolhıldan

Düşmana ölümcül darbeyi ben vurmalyım

HÊZÊN TAYBET YJA STAR KARARGÂH KOMUTANLIĞINA YOĞUNLAŞMA VE ÖNERİ RAPORUMDUR

İçinde bulunduğumuz mevcut süreç gerçekliğini Ba... arkadaşın bir toplantısında yapmış olduğu belirlemeye değinerek ifade etmek istiyorum. Evet, arkadaşın belirlemesi şöyledi; "Biz de, düşman da bir dövüş ringindeyiz ve birbirimize ölümcül darbeleri vurmak istiyoruz. Biz düşmana tam isteğimiz gibi vuramamış olsak da düşmanı iyi yaralamışız. Ancak şu da bir gerçekliktir ki, düşman da bize ölümcül darbeyi indirmek istiyor. Bunda başarılı olmamış olsalar da sonuç aldığı yönler var." Bu anlamda birey olarak düşmanın geliştirdiği her yeni yönelim durumu karşısında şaşırıyorum. Çünkü çok yüzeysel kalıyor olsam da Önderliği; "TC varlığını, Kürt varlığının inkar ve imhası üzerine kurmuştur." belirlemesi hafızamda hep canlı. Bu nedenle hep şunun bilinci ve özlemi ile yaşadım, yaşıyorum; o ringde düşmana ölümcül darbeyi ben vurmalyım! Bu anlamda özellikle son yıllar açısından başka bir gündemim olmadı, başka bir gündemimin olmadığı gibi kendimi hem içsel hem de taktik yaratıcılık olarak geliştirmek en temel yoğunlaştığım hususlar oldu. Özcesi salt örgüt hazırlasın ben öyle bir şeyler yapayım anlayışına hiçbir zaman kapılmadım, tam tersine son *.... arkadaşla yapmış olduğum bir çok tartışmada hep şunun sorgulamasını yaşadım, neden daha yaratıcı bir tarzı sergileyemiyorum. Bu konuda şu yönümü fark ettim; son yürütmekte olduğumuz harita indirme çalışmasıyla da bağlantılı olarak, kesinlikle salt tek yol ve yöntem ile şehir gerillacılığı yapılmaz. Bunun birçok yolu vardır. Somut son HBDH ve YPS pratiklerinden yola çıkarak düşmana vurmanın, düşman sahasında konumlanmanın birçok yolu vardır. Kuşkusuz bizim çalışmalar biraz daha alt yapısı güçlendirilmiş zemin ve olanaklar istiyor.

Bu anlamda somut yoğunlaştığım çalışmaya dönük eğer arkadaşların *.... ve benzeri sorunları yoksa biz de (kadın arkadaşlar birimi olarak) kırsaldan gidebilir ve ilk eylemleri çıkartabilmek için buradan kendi cephanemizi sırtla götürebiliriz. Tabi bunun için iyi bir kondisyona sahip olmak gerekir. Birey olarak fiziğimin buna yeteceğini söyleyebilirim, ancak ekip olarak hepimizin aynı düzeyde olması gerekir. Bu durumu bu son zamanlarda bazı arkadaşların kuryeliğini yaparken daha iyi anladım, kesinlikle her şeyini ama her şeyini çalışmaya göre örgütlemek gerekiyor, yürümeme, keyfi davranma ciddi sorunlara neden oluyor. Bu anlamda o kadar net ve kararlı olmamız gerekiyor ki, ayaklarımızda takat kalmasa bile sürünerek yol almayı amaç edinmeliyiz.

Diğer bir konu ise; yine Heval *.... ile gelişen bir tartışmamızda ben şöyle bir şey demiştim; "coğrafya coğrafyadır, ne fark eder ki, ha Kürdistan'da, ha Türkiye'de gerillacılık

Şehit Zilan Ölümsüzler Taburu'na Fedai Eylem Raporumdur

yapmışsın." Heval *.... 'nın bana cevabı "yo, kesinlikle aynı değildir ve çok fark var, bireyin ciddi anlamda psikolojisini buna göre hazırlaması gerekir" olmuştur. H. *....'nın tam olarak ne demek istediğini bu süreçte biraz daha iyi anladım. Her arazinin ayrıntısına girişim ve her ilin, insanının, sınıfsal, toplumsal gerçekliği, yine aşırı faşizan duyguların yaşanıyor olması, kesinlikle ciddi bir ruhsal hazırlığı istiyor. Tabi diğer yandan gerillacılığı tam kuralına göre uygularsa insan, var olan zorlu koşulları avantaja da çevirebilir. Çünkü düşman kendi sahasında bizim ön gördüğümüz bir saldırı durumuna karşı bir Kürdistan'daki gibi hazır olmayacaktır. Nasıl ki bizim kendi içimizde bazı güvenlik zafiyetlerimiz varsa düşmanın daha fazla vardır. *..... bizim askeri tecrübemizle birleşirse, faşist TC Devleti felç olur.

Bu yoğunlaşmalarımı neden paylaşmak istediğimi belirtmem gerekirse; bir yıla yakındır görev sahasına geçebilmek için yoğunlaşmaktayım, hem arkadaşların yoğunlaştırmak istediği konular, hem de kendimin yoğunlaştığım hususlarda her zamandan daha olgun, sabırlı ve akıl ile yaklaşma çabası içerisinde oldum. Ben böyle bir hazırlık süreci içerisindeyken düşmanımız hiç boş durmadı, durmayacak da. Bu nedenle salt göreve gideceğim deyip vicdanımı rahatlatmam ve bu konuda vicdanımı beni tarifsiz bir acının içerisinde koymakta, her başımı yastığa koyduğumda, yaşamın her ayrıntısında somut olarak bir şeyler yapamamanın vicdan azabı beni soluksuz bırakmakta... Bu nedenle her tür savaş ihtiyacına (H.....'de gelişen düşman yönelimine karşı takviye güç olarak gitmeye) hazırım. Bu paylaştıklarım da vicdanen yaşadığım zorlanmalara bir arayıştır.

Yine böylesi kızgın bir süreçte partimiz ve Önderliğimizin elini güçlendirecek, taktik önderlik misyonuna denk bir duruş ve katılımı yapamadığım için özeleştirim veriyorum.

Devrimci Selam Ve Saygılar
08.07.2020
Sara Tolhıldan

Kod adım Rûken Zelal, 2012 yılında Rojava alanında gençlik çalışmalarına katıldım. 2014 yılında gerilla alanına katılım sağladım, yeni savaştı eğitiminden sonra kurum çalışmalarına arkadaşların düzenlemesi ile geldim. Temel devre eğitimini tamamladıktan sonra 2015 sonlarında arşiv çalışmalarına düzenlendim, orda 8 ay kaldım. 2016 yılında tekrar kuruma geri geldim. Kurumda temel devrede takım komutanı olarak düzenlendim. 2017 yılında *..... alanına düzenlendim. 2020 yılına kadar da o alandaki çalışmalarda yer aldım.

Her süreçte insan farkına varıyor, yöntemi ne olmalı? Bu sürecin gerçekliğinde, her şeyin gerçekliğinde ve özelde düşman bu süreci nasıl yürüttüğüdür. Bu gerçeklikler karşısında kendimi hangi yöntem ile örgütlemeliyim ve daha çok nasıl sorumluluk alabilirim, ne yapmalıyım noktası her zaman benim için yoğunlaşma konusudur. Özelde İmralı'da Önder Apo'ya karşı yürütülen tecrit, işkence ve halka karşı yürütülen özel savaş ile rahat bir nefes almalarını engelleme gerçekliği karşısında bende AKP, KDP ve hegemonik güçlerin çıkara dayalı politikaları ile iktidarlarını yaşatma çabaları günümüze kadar sürdürmeleri çok rahat KDP TC devleti ile görüşme yapabiliyor. Gerilla ve Kürt halkına karşı imha planları yapıyorlar. Düşmanın istediği bu planları ile özgür Kürdü yaşatmama ve tek yaşatma koşulu da köleliği kabul eden bir Kürde yaşam şansı tanınmasıdır. Bu konuları duymayarak anlama ve hissetme boyutu farklıdır ama birebir görme, yüz yüze kalma ile derinliğini yaşayabiliyor ve yapılmak istenen daha somut ve net oluyor. Önder Apo'nun emek ve direnişi ile halkımızın ve gerilla hareketimizin mücadelesi ile ispatlanan düşmanın mevcut politikalarını tüm imkân ve tekniğine rağmen bir yere kadar yaşatma zemini bulabiliyor. Önder Apo'nun emekleri ile yaratılan iradi duruş her zaman düşmanı büyük bir korku

içinde yaşamasını sağlıyor. Bu gerçeklikler ile yüzleşmek en büyük tekniğin insanın kendisi olduğu farkındalığını güçlendiriyor. Önder Apo, **"fikri bizim olanın eylemi de bizim olur"** diyor.

Özel kuvvetlere gelişim ile kendimi her zaman büyük bir yükün altında olduğunu hissettiriyor. Anda ve mekanda süreci anlayan fedai gerçekliğine ulaşmak ve uygulayıcısı olmak için hangi yol ve yöntem ile kendimi hangi noktalar güçlendirip bunun bilincine ulaşip, kişiliğimde intikam hırsı her damla halkımızın kanının intikamını almak ve halkımızın özgür ülke, Önderlikle yaşama hayalleri ve çocuklarımızın hayallerinin gerçekleşmesi için kişiliğimde vicdanı olarak her zaman sorgulama içerisinde olmayı geliştiriyor. Buna bağlı olarak Önderliği her dinlediğimde ve Örgüt perspektiflerini takip ettiğimde kendime her zaman esas aldığım, **ben nasıl cevap olabiliyim**, verilen emeğe karşılık ve bize inanan yoldaşlarımızın şehadete ulaşmaları beni hep yoğunlaştırıyor. Heval Zilan'ın "canımdan daha fazla bir şey olsaydı onu da feda ederdim" sözlerinin gerçekliği nasıl bir yoğunlaşma ile hedef ve amaçlara ulaşabileceğini göstermektedir. Benim için verilen emeklere cevap olmak, layık olabilmek fedai çizgiyle bir olmayı gerektirir, **ben de bu çizgide yürümek için fedai eylem yapmayı öneriyorum**. Her fedai militan için Zilan çizgisiyle bir olmak için heval Zilan'ın tarzını zenginleştirmeyi bu süreçte birincil görev ve sorumluluğum olarak görmekteyim. Böyle bir öneri büyük bir misyon ve büyük bir irade istemektedir. Hangi zor koşul ve durumla karşılaşsam da yoğunlaşmakta olduğum eylemin başarısını değiştirmeyeceği iddiasındayım. Nerede olursa olsun mekân olarak benim için fark yok, çünkü bu süreçte düşman yönelimleri her yerde gelişmekte. Bu noktada cevap olmak için kendimi hazır görmekteyim. Ne kadar zaman geçse de kendim için aldığım bu kararda daha fazla yoğunlaşıp daha da iddiamı güçlendirmek olacaktır. Örgütte pratikte aldığım tecrübe ve

örgütün bize her zaman eğitimlerle mal ettiği tecrübesini pratiğimle yaşatacağım. **Önderlik gerçekliğinde olmaz mantığı hiçbir zaman olmadı, ben de tüm pratiklerimde kendime esas alacağım** temel perspektif bu olacaktır.

Eylem önerime ilişkin birkaç nokta daha belirtmek istiyorum. Rojava'lı biriyim bu gerçekleştireceğim eylem önerim için bir avantaj sağlamaktadır. Kuzey veya Türkiye metropollerinde hiç kalmadığım için oraya ilişkin yine hareket tarzıma ilişkin somut bir şeyler belirtmem şu an çok gerçekçi gelmiyor bana, var olan zeminleri değerlendirip daha çok o alanda somutlaşabilecek durumlar olacağını düşünüyorum.

Mevcut süreç karşısında cevap olamamanın özeleştirisini vererek, an'a cevap olabilen militan kişiliğini kendim de yaratacağımın sözünü tekrardan yinelemek istiyorum.

Devrimci Selam ve Saygılar
Rûken Zelal
10.09.2020

JI BO FERMANDARIYA BÎRYARGEHA HÊZÊN TAYBET RAPORA MIN A LÊHÛRBÛNÊ YE

Navê min Rûken Zelal. Sala 1996'an li gundê Bîlêçiyê yê girêdayî bajarê Amûdê ji dayîk bûme. Malbata min malbatekî welatparêz e, lê bandora kevneşopiya eşîrtî, hîna bi awayekî diyar li nava malbatê bi bandor e. Naskirina min a tevgera azadiyê di zarokatî de bi çûyîn û hatina hevalan a li mala me û bîranînên bi wan hevalan re di astekê de hebû. Lê bi awayekî çalak ez despêka şoreşa Rojava tevî xebatan bûm. Sala 2014'an min berê xwe da çiyayên azad. Min perwerdeya xwe ya şervanên nû li herêma Garê dît. Piştî perwerdeya şervanên nû ez derbasî Hêzên Taybet bûm. Ez dikarim bêjim ku min xwe di nav Hêzên Taybet de nas kir. Lêgerîna min a pêşniyara çalakiya fedayî bi çalakiyên heval Doğa û heval Zinar dest pê kir. Ji ber herdu heval min di jiyandê de jî nas dikir. Me bi heval Doğa re he-man perwerde dît û bi heval Zinar re jî, em li heman navendê bûn. Kesayeta van hevalan bandoreke mezin li min kir.

Serfirazî Rihê Mirovan
Ronî Dike

Di her pêvajoyê de, rihê ku me her tim ronî dike, dihêle ku destanên pir mezin ên serfiraziyê li nava rûpelên dîrokê werin nivîsandin. Di nava vê rastiye de, cewhera rih û hişmendiya serokatîya me jî me hîn zêdetir êşkere ye. Û pêvajoya heyî niha bi vî rihê birêve diçe. Her roj bi pêşengtiya şehîdên lehneq destan tînin nivîsandin. Îro

em xwedî wê îradeya fedai ne ku li hemberî hêzên endamên NATO rawestin. Ev hêza mezin ku bê çare meye, li hemberî me bi sedan caran gazên jehrî bi kar tîne, serî li her rê û rêbazên dij elxaqî dide. Dema em li rastiya vî şerî binerîn, tê dîtin dewleta Tirk a dagirker, çiqas jî hêz ketiye. Lê ya giring ewe ku mirov van rastiyan baş bibîne û li hemberî vê sekna pêwîst nîşan bide. Di vê pêvajoyê de hevalên me yên ku bi rihê fedayî şer kirin, li ber xwe dan û bi vê helwesta xwe a pîroz bûn şopdarên Egîd û Zîlanan. Rastiya van hevalan ji bo min bûye nexşeya rê. Baweriya min ew e ku em ê tola wan hevalan rakin. Bi taybet hevalên me yên ku bi destê PDK'ê bi rêbazên namerdane hatine şehîdkirin, wê ti carî ji bîra me neçin.

Hevrê Şoreş Beytuşebab
Rêya Fedai Nîşanî Me da

Bi rastî pêvajoya ku em tê re derbas dibin û bi taybet despêka salê, li hember êrîşên dewleta dagirker, bi pêşengtiya hevrê Şoreş Beytuşebab, rê nîşanî me da ku em ê çawa dijmin hilweşînin û bersiva pêwîst bidin Pêngava "Dem dema azadiya Rêber Apo ye!". Hevrê Şoreş li ser vî bingeşî rih û coşek pir mezin da me. Niha jî weke berdewamiya vî rihî, şer û berxwedaniya li Herêmên Parastinê yên Medyayê dewam dike hêvî û coşek pir mezin di dilê gelê Kurd û dostên wî ava kir. Ji bo vê ez dikarim bêjim; wê berê min her tim li van nirxan be! Armanca min a sereke wê ew be ku ez bibim la-yiqê serokatîya xwe, nirxên ku hatine avakirin. Her wiha ji bo karibim tola hevrêyên xwe yên şehîd rabi-kim ez ê li ser piyan bimînim. Wekî ku Rêbertiya me gotî; "ez milîtanê qedera xwe teslîmî mirinê kiriye naxwazim, pêwîstiya min bi milîtanê jiyandê diafirîne heye." Bi rastî dikarim bêjim ku di fêmkirina pir tiştan de, ez dereng mam, bi taybet li hember berxwedaniya Serok Apo ya ku ev 23'ê sal dewam dike, de em tewanbarin. Lê dîsa jî ez bi vê yekê bawerim; ez ê erkên xwe bicih bînim û bi vî awayî, ez ê hesreta dirîna Rêber Apo pêk bînim. Ez ê hemû hêrs û kîna di dilê xwe de veguherînim çeka tolhildanê! Bi kelecana rexnedayîneke bi wate, ez ê erka xwe bi serkeftî bi cih bînim. Li ser vî bingeşî ez careke din li hember rêhevaltiya lewaz, rexnedayîna xwe didim.

BÊ SEROK JIYAN NABE!
AN SERKEFTIN AN SERKEFTIN!
SERKEFTIN YA ME YE!

JI SEROK APO RE

Min her tim dixwest ku bi hestên ku dibim la-yiqê we, ji we re binivîsim. A niha jî ez hêvîdarim ku ez ê bibim la-yiqê ewqas keda ku we li ber me ve dayî. Ez çî qasî bixwazim pê-nase kesayeta we bikim jî, ez dizanim ku ez ê pir û pir kêr bimînim Serokê min. Ji ber tiştê ku we ji bo me kir, li cîhanê ti kesî nekiriye. Bi taybet dema di mijara jinê de em li nirxandinên we dinêrin, mirov li

hemberî nirxdayîn hezkirina we, xwe pir kir kêr dibîne.

Ez Ê Bibim Hevrêya
Rast A Serok Apo

Me kûraniya hezkirina we fêmkir. Raste me hez kir rast e, lê ji xwe dipirsim, gelo min pêwîstiyên vê heskirinê bicih anîne? Dema ez bala xwe didim jiyana xwe a şoreşgerî, baş dibînim ku li hemberî keda we ez pir lewaz mame. Wexta ku ez van rastiyan pê-nase dikim, êşa min zêdetir dibe. Me gelek caran we bi tenê hişt û destê we bihêz nekir. Ji ber vê sedemê ez niha pir xemgînim. Dizanim ku ez pir dereng dimînim. Lê ezê hemû erkên ku dikevin ser milê bin bikim bingeha rexnedayîneke ku bikaribe bibe la-yiqê we. Li ser vî esasî ez di wê baweriyê de me ku ezê ji we re bibim hevrêyeke rast û wê hevaltiye lewaz ji holê rakim. Kêr be jî ez dixwazim ji dil û can rexnedayîna xwe bidim. Ez niha rexnedayîneke di vê nameya xwe de dinivîsînim. Lê nizamim wê çiqasî cihê xwe bigre? Serokê min bi rastî ez bi hezaran hevok jî binivîsînim, ez bawer nakim ku ew ê bikaribe hezkirina min a li hemberî we pê-nase bike.

Serkeftina Çalakiya Min,
Nîşaniya Dilsoziya Min E

Tenê tiştek heye ku dengê hezkirina min û xwesteka rexnedayîna min bigihîne we, ew jî çuyîn û serxistina min a vê çalakiyê ye. Weke ku we jî pê-nase kirî "em mirov in, mirov bi rastî jî hebûneke mezin e û her tim di nava hebûnan de wekî hebûna herî bi rûmet e" Ji ber vê, pêwîste em di wateya rast de bibin mirov û xwe bigihînin asta heqî-qetê. Ji bo ku ez her tim bibim parêzvana heqîqeta ku we nîşanî me dayî, ez vê sozê didim ku ez la-yiqê we bibim. Serkeftin wê ya me be!

BÊ SEROK JIYAN NABE!
BIJÎ HEMLEYA DEM DEMA
AZADIYA RÊBER APO YE!
BIJÎ SEROK APO!

Rêwitiya Di Oxira
Heqîqetê De Bi Nirx E

JI BO HEVRÊYÊN MIN ÊN JIN

Bi qasî rêwitiya di oxira heqîqetê de, tiştek bi nixtir nîne. Di vê rêwitiyê de gelek berdêlên giranbuha hatine dayîn. Serokatîya me ji bo em bibin xwedî hebûn û em xwe nas bikin, xwe feda kir. Ev 23 sal in jî di bin şert û mercên pir zehmet de ji bo me kar dike. Dema ku ez van hestên xwe parve dikim pir diêşim, ji ber dema ez rastiya xwe di ber çavan re derbas dikim, dibînim ku ez ne li gorî asta daxwazên Serokatîyê me. Ji ber Serokatî ev pê-nase piranî caran ji bo me kiriye, "Li hemberî we ti astengî tine ne. Yekane astengî hun bi xwe ne." Hêz û baweriya ku serokatîya me ji bo me jinan afirandî, bê mînak e. Û tiştê ku dihêle ez niha pê-nûsa xwe bigrim destê xwe û vê yekê binivîsînim, ev ked û tê-

koşîna serokatîyê ye. Bi saya van hewldanên serokatîyê, em bûn xwedî kesayet û nasname. Serokatîyê wer kir ku em ji bo xwebûna xwe şer bikin û ji serdestiya 5 hezar salan rizgar bibin. Di nava ewqas zor û zehmetiyan de, tiştek bi hêsanî nayê bidestxistin. Ji xwe yê ku têkoşînê bi wate dike, hewldan, ked û şer e.

Şopdariya Bêrîtan û Zîlanan,
Serbilindî Ye

HEVRÊYÊN MIN EN HÊJA,

Şopdariya xeta Bêrîtan û Zîlanan ji bo min serbilindî ye. Bi çeka PAJK'ê min xwe nas kir. Ji bo ez bibim la-yiqê serokatî û tevgera me ya bîrdozî PAJK'ê, wê yekane dirûşmeya min her serkeftin be. Ji bilî serkeftinê ez ê tiştekî din nas nekim! Cewherê jiyana ku serokatîya me avakirî xwe dispêre serkeftinê. Di oxira vê serkeftinê de lazime mirov canê xwe jî feda bike. Ji ber armanc her tim serkeftin e. Ji bo meşaleya li derdorê Serokatîya me her tim geştir bibe, pêwîste jina bi fikir û felsefeya serokatî mezin bûye, bibe mîna û pêşenga serkeftinê. Heval ez bawerim ku serkeftina vê çalakiyê wê karibe rexnedayîna min bi wate bike. Ji bo vê armancê jî ez ê her tim têkoşîna wê bidim. Ya ji me hemû hevalên jin tê xwastin ev tişt e. Ji ber bi rastî jî tiştek li pêşiya me ne asteng e. Eger em bi vî rihê tevbigerin, wê serkeftin ya me be!

BÊ SEROK JIYAN NABE!
BIJÎ SEROK APO!
JIN JIYAN AZADÎ!
SERKEFTIN A ME YE!

Hevaltiya Rast, Mirovan
Dighîna Asta Fedaiyê

HEVRÊYÊN MIN ÊN HÊJA

Ji bo min pir bi wateye ku ez ê bibim hevêya ji we hez dike. Ji bo hezkirina hevaltiyê hîn bedewtir bibe, bi vê evîne ezê herim çalakiyê. Ti hest wek wê bi rûmet û bi wate tune ye ku mirov di rêya azadiyê de be.

Ji bo min cihê kêyfxweşiyê ye ku ez aniha dikarim hezkirin û bêrîkirîna xwe ji we re pê-nase bikim. Tiştê herî xweş a ez hîs dikim, ez ê di rêya azadiyê de, ji we re bibim rêhevaleke ku her tim ji dil û can ji we hez kir. Ji bo ez bibim la-yiqê nirxên rêhevaltiyê ez soz didim ku ez ê xwe bi serkeftinê re bikim yek. Ez dixwazim vê bêjim ku yê min gihandî wê astê rêhevaltiya me ye. Raste me pir caran hevdu êşand û me pir caran dilê hev hişt, me hevdu rexne kir. Lê ev hemû nîşaneyên hevaltiya rast in. Ji bo hezkirina xwe pêwîste em mekanîzmaya xwe ya rexne û rexnedayîneke jî bîr nekin. Eger em ji bîr bikin wê demê rêhevaltiya me wê lewaz bimîne. Serokatîya me vê dibêje; "piştî ku em bûne hevrêyên rast, ez ê ji bo rêhevaltiyê her cure hewldanê raber bikim, ji bo me têkiliyên rêhevaltiyê pir pêwîst in, dema ku ev têkilî nebin, doza partî pir zêde pêş de naçe." Rêhevalên min ên hêja ev 44 sal in partiya me ji bo rêhevaltiyek la-yiqê Serokatî û la-yiqê gel bibe, di

vê rêyê de pir berdêlên giranbuha hatine dayîn. Serokatîya me ji bo me her tişt kir. Ji bo ku ji îro û pê de jî ev nirx were parastin û hîn bêhtir xurt bibe, pêwîste em xwe di her mijarê de xurt bikin, xwe bigihînin asta ku Serokatîya me digot; "Hûn dil û fikir bikin yek." Jiyana li gorî vê hişmendiye wê bihêle ku kes nikare êrîşî rêhevaltiya me bike û wê kes nikaribe di bin navê rêhevaltiyê de, rastiya me bêwate bike. Wexta ku her hevalek me xwe kûr kir, emê bikaribin rexnedayîna xwe ji Serokatî re bidin, emê bêjin ku kes nikare rêhevaltiya me bêwate bike. Heval ez naxwazim bêjim ku ez ê niha dawî li nameya xwe bînim, ji ber ku ez nikarim gotina "dawî" bi lêv bikim. Ji ber di hevaltiya me de tiştek bi navê "dawî" tune ye. Her tim jiyandê de heye, dibe ku niha hevokên min bi dawî bibin, lê ez her tim bi we re bim. Ji bo jiyana azad, ezê her tim di serkeftinê de bi bîryar bim. Ez soz didim ku wê serkeftina vê çalakiyê bibe nîşaneyê hezkirina min ji bo we. Ji ber hemû kêmasi-yên min ên di mijara hevaltiyê de ez rexnedayîna xwe didim. Hêvîdarim ku hun jî vê rexnedayîna min bipejirînin.

BIJÎ RÊHEVALTIYA RAST!
BIJÎ SEROK APO!

Lehengiya Gelê Kurd
Çavkaniya Min A Hêzê Ye

JI BO GELÊ WELATPARÊZ

Gelê min ê hêja ez pir serbilindim ku ez weke jinek Kurd ji dayîk bûme û niha ji bo we têdikoşim. Di rastiya dîroka gelê Kurd de pir lehengiyên mezin derketine holê. Ji bo gelê Kurd hebûna xwe, çand û zimanê xwe biparêze pir berdêlên giranbuha dane. Niha jî weke berdewamiya vê çandê, keç û xortên Kurd li her deverê dîrokê dinivîsînin. Yê ku hişt dîroka gelê Kurd û dengê gelê Kurd were bihîstin, ê ku gelê Kurd ji xewa giran şiyar kir û hişt bibe xwediyê doza hebûnê, ked û hewldanên Rêber Apo yên bêhempa ne. Ji ber Serokatîya me êrîşên li ser gelê Kurd weke êrîşên li ser giştî mirovahiyê pê-nase kir. Ji bo vê di şexsê gelê Kurd de serxistina têkoşîna azadî û demokrasiyê wê bibe para hemû cîhanê. Wê hemû gelên bindest karibin ji serkeftina me sûd werbigrin. Wexta ku em serbikevin jî em ê ji bo mirovahiyê tiştekî pir bi wate bihêlin. Gelê min ê hêja; qehremantiya ku hûn li her deverî nîşan didin ji bo min çavkaniya hêzeke pir mezin e. Dilsozî û têkoşîna we dihêle ku ez her tim xwe li ser piyan bigrim. Bi coş û kelecana "di şer de serkeftin, di jiyandê de azadî!" em ê her gavê bi Serokatîya xwe re bijîn.

BÊ SEROK JIYAN NABE!
BIJÎ ŞERÊ GEL Ê ŞOREŞGERÎ!
SERKEFTIN WÊ YA ME BE!

Silav û Rêzên Şoreşgerî
05.11.2021
Rûken Zelal

Ankara - Şam İlişkileri

Ankara-Şam ilişkilerinin yeni bir sürece evrilmesinin önündeki en büyük engel ise AKP-MHP iktidarının Suriye muhalefeti adı altında topladığı radikal İslamcı gruplar ile çete gruplarına destek vermesinden kaynaklanıyor. Her ne kadar bu grupların Guta, Kuneytra, Hama, gibi Suriye'nin birçok yerinden İdlib'e toplanmasında Rusya ile anlaşma temelinde hareket etmişse de 2018'deki Soçi görüşmesinde Türkiye'nin bu çete gruplarını adım adım tasfiye etmesi ve İdlib'in de parça parça Suriye rejimine devredilmesi planlanmıştı. Bunun ilk adımı da M4 ve M5 karayollarının güvenliğinin Şam yönetimine devredilmesiydi ki, Türk devleti Soçi anlaşmasının gereklerini yerine getirmedir. Hatta tam tersine İdlib'deki çete gruplarına daha fazla güvenlik sağladı. Türkiye'nin Rusya'ya hala verilip de yerine getirilmemiş birçok sözü var. Bunlar yerine getirilmeden Şam ile normalleşmek hemen mümkün görünmüyor.

Ciwan Murat

Türkiye, İran ve Rusya arasında Astana formatında düzenlenen 7'inci Üçlü Zirve Toplantısı'nda Rusya Devlet Başkanı Vilademir Putin'in Türk mevkidaşı Erdoğan'a Suriye Cumhurbaşkanı Beşar Esad ile görüşme çağrısı yapması birçok çevrede 'Ankara-Şam ilişkilerinde yeni bir evreye mi girecek' sorusunu akıllara getirdi. Ancak sorun o kadar basit değil. Erdoğan'ın 'hadi görüşelim' demesiyle olmaz. Sorun çok daha geniş bir sorunlar yumağının bir parçasıdır. Evet, devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nda Ankara ile Şam'ı birbirine yakın tutan etkenler var, ancak birbirine uzak tutan ve kolay kolay bir araya gelmelerini engelleyen faktörler de var. Öncelikli olarak her iki gücü bir araya getiren etmenlere bakalım.

Üçüncü Dünya Savaşı'nın birçok boyutu ve tarafı bulunmasına rağmen temelde devam eden savaşta en belirgin taraflardan biri bölgenin statükocu güçleri ile bölgeyi yeniden dizayn etme arayışında olan küresel emperyalist güçler arasında yaşanıyor. Tabi savaşın karakteri tarafların diğer dünya savaşlarındaki net cepheleşmeden farklı olarak, ilişki-çelişki esasına göre devam ettiği için ittifaklar dönem dönem değişim emareleri gösterebiliyor. Savaşan aktörler bu savaşta birbiriyle çelişip çatışırken aynı zamanda ilişkilenecek, ittifak da kurabilmektedir. Savaşta neredeyse ilkelerden ziyade pragmatizm temel "siyasal" tutum haline gelmektedir. Bundan kaynaklı bugün dost ya da düşman görünen yarın karşısına her an dönüşebilir. AKP-MHP hükümeti özellikle bu konuda çok başarılı. Ki, 'komşularla sıfır sorun' şiarıyla girdiği 2010 yılından 2021'e gelene kadar 'sıfır dost' noktasına geldi. 2021 sonrası yeni bir 'U' dönüşü yapan AKP-MHP iktidarı gerginlik yaşadığı tüm eski dostlarıyla yeniden yumuşama-ilişkilenecek arayışına girdi. Ancak AKP-MHP hükümeti de dahil tüm taraflar için savaşın tümünden ilkesizlik ve pragmatizm üzerine yürüdüğünü söylemek de doğru değildir.

Ankara ve Şam yönetimi bölge coğrafi haritasında yaşanacak olası bir değişikliğe karşı

Ankara ile Şam yönetimi devam eden dünya savaşında, her ne kadar görünüşte birbirilerine düşman gibi görünseler de özünde statükocu güçler cephesinde onları birleştiren temel nokta, her ikisinin de devam eden dünya savaşında bölgenin siyasi ve coğrafi haritasında bir değişikliğin yaşanmasına karşı olmaları noktasıdır. Irak ve İran rejimleri de bu konuda diğer partnerleriyle aynı

çizgidedir. Bu noktada küresel emperyal güçlerin bölgeye yönelik bu kapsamdaki müdahaleleri karşısında erken birleşmektedirler. Ki, Cenevre ve Astana görüşmeleri ve Suriye Anayasası hazırlık çalışmalarının katılımcıları bu siyasetin açık göstergesidir. Tüm görüşmelerde radikal İslamcı unsurların yanı sıra, hırsızlar, katiller muhatap alınıp davet edilirken, Kürtlerin davet edilmemesi statükocu güçlerin temel yaklaşımı, ortak paydasıdır. Suriye rejimi kendisini yıkmayı ve Suriye'nin tamamını ele geçirmeyi hedefleyen, Türk devletinin örgütlediği ve aralarında radikal İslamcı unsurların yoğunlukta olduğu "Suriye Milli Ordusu" adı altındaki paramiliter çete gruplarını muhatap alırken, Suriye'nin toprak bütünlüğünün korunması ve birlikte yaşamayı her söyleminde ifade eden ve bunun siyasetini yapan Kuzey ve Doğu Suriye yönetiminin görüşmelerin dışında tutulması bölgenin etnik ve siyasi haritasına yönelik değişim konusunda bölge devletlerinin ortak karşıt yaklaşımından kaynaklanıyor.

Bunun en somut örneklerinden biri 2017 yılında Irak'ta yaşandı. Ankara ile Bağdat arasında gerilimin üst perdelere tırmandığı o dönem hatırlanacaktır, Erdoğan, Suriye'de Beşar Esad'a yönelik yaptığı gibi, dönemin Irak Başbakanı Haydar Ebadi'ye yönelik de hakaretler yağdırmış, Bağdat ile Ankara arasında ipler neredeyse kopma noktasına gelmişti. Her ne hikmetse 17 Eylül 2017'de Güney Kürdistan'da yapılan 'bağımsızlık referandumu' sonrası Erdoğan ve Ebadi yeniden 'kardeş' oldu ve silahlı işgal güçleri ortak operasyon hazırlığına girişti. İran da aynı dönemde Türk devleti ve Irak'ın yanında durdu. Gerçi referandumdan büyük ara 'evet' oyu çıkmasına rağmen, referandumu yapan-yaptıran KDP ve Hewlêr yö-

netimi referandumdan sonra Kerkük ve 140. Madde kapsamındaki bölgeleri de Bağdat hükümetine teslim ettikten sonra, referandumun sonuçlarından bir daha hiç bahsetmedi. Irak'taki bu durum bölge devletlerinin bölgenin siyasi ve etnik haritasına yönelik tutumlarının anlaşılması açısından çok önemli bir örnek teşkil etmektedir.

Putin'in Erdoğan'a Esad ile görüşmesi çağrısı yapması da Erdoğan'ın Putin'e olumlu cevap vermesi de bölge devletlerinin bu "ilkesel" dedikleri yaklaşımından kaynağını alıyor. Ankara ve Şam'ın yeniden bir araya gelme ihtimali de bu ortak noktadan, bölgenin siyasi ve etnik haritasının değişmesine karşıtık siyasetinden güç alıyor.

Bir diğer önemli faktör ise; Kürt Özgürlük Hareketi karşısında çok büyük bir zorlanma yaşayan TC. Devleti ve AKP-MHP iktidarı bu savaşta uluslararası bir boyuta taşıma arayışındadır. AKP-MHP iktidarı şimdiye kadar uluslararası güçlerden aldığı siyasi, askeri ve ekonomik destekle gerilla karşısında sonuç alamadı. Hatta sonuç almak bir yana her gün çok sayıda kayıplar vermekte, siyasi olarak hem içeride hem de dışarda zorlanmakta ve savaşın faturasından kaynaklı ortaya çıkan ekonomik krizle artık baş edememektedir. Bundan kaynaklı, Kürt Özgürlük Hareketiyle savaşmayı bırakıp, çözümü tartışmak yerine savaş bir üst aşamaya tırmandırma arayışındadır. Bu evrede, Önder Apo'ya yönelik geliştirilen 9 Ekim Komplosu'nda olduğu gibi, uluslararası güçlerle birlikte Kürt Özgürlük Hareketi'ne ve gerilla güçlerine karşı yeni bir plan kurma çabasıdır. Bu planda AKP-MHP iktidarı bölge ve uluslararası güçlerden Kürt Özgürlük Hareketi'ne ve gerillaya karşı kendisiyle aynı mevzide doğrudan çatışmaya girmelerini istiyor. Bir diplomat gibi yurt-

dışından ülkesine dönmeyen MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın hem en son Bağdat'ta yaptığı görüşmeler hem de Suriye Muhaberatı (istihbarat örgütü) Başkanı Ali Memlûk'le görüşmesi de bu temel esasa dayanmaktadır. Bir taraftan kendisi Efrin'den başlayıp İran sınırına kadar olan bölgeyi (Erdoğan'ın da itiraf ettiği gibi) 30 km derinliğinde işgal ederken, güneyden de bir taraftan Irak, diğer taraftan Suriye rejim güçleriyle Kürt Özgürlük Hareketi, gerilla ve savaşçıları boğmanın planını kurmaya çalışıyor. Irak da bu planı KDP, Sünni partiler ve bir kesim Şii örgütler üzerinden yapmaya çalışırken, Suriye'de de Putin'in aracılığıyla Suriye rejim güçlerine yaptırmak istiyor. Geçmişte bunu "Suriye Milli Ordusu" çatısı altında topladığı çeteler eliyle yapmaya çalışıyordu, ama başaramayınca yeniden Esad güçlerine yönünü döndü. İşte bu arayıştan kaynaklı olarak Erdoğan Putin'in 'Esad ile görüşün' çağrısına hemen olumlu cevap verdi.

Kürt karşıtlığı etrafında ortaklaşmak, sorunlarını çözmeye yetmez

Ancak AKP-MHP iktidarı ile Şam yönetimi arasında o kadar çok gelişli nokta var ki, Kuzey ve Doğu Suriye Özerk statüsüne ya da genel olarak Kürt karşıtlığı etrafında ortaklaşmak, Ankara ile Şam yönetimlerinin tüm sorunlarını çözmeye yetmiyor. Şimdi de bu çelişen ve çatışan noktalara bakmak gerekirse; her şeyden önce Türkiye NATO üyesi bir devlet ve ABD'nin önemli bir müttefikidir. En önemlisi de AKP iktidar dönemi ABD'nin Türkiye'de başlattığı bir "ılımlı İslam" projesinin sonucudur. Her ne kadar sonraki süreçlerde çelişen-çatışan yönler ve projeden uzaklaşmalar olmuşsa da projenin patenti ABD'dir. Paralel

Ankara ile Şam'ın bir anda normalleşmesine ve Türk devletinin işgal bölgelerindeki radikal unsurları bir anda öyle ortada bırakmasına tam da bu yabancı savaşçılar sorunundan dolayı da olsa ne Rusya izin verir ne de Batılı güçler. Çünkü İdlib başta olmak üzere işgal bölgelerinde toplanan bu yabancı savaşçılar, vatandaşı oldukları devletlerin hiçbirisi istemiyorlar. Bu konuda Rusya, Çin, ABD ve Batılı güçlerin tutumları da aynıdır. Yabancı savaşçılar sorununa bir çözüm bulunmadan TC'nin onların hamiliğini bırakması demek sorunun bir anda dünyanın sorunu haline gelmesi demektir, bunu da kimse istemiyor. Bundan dolayı Rusya da dahil, uluslararası güçlerin hepsi TC'nin bölgeden çıkması konusunda fazla ısrarcı olmuyor.

şekilde Ortadoğu genelinde 2011'de "Arap Baharı" adı altında başlayan süreçte, proje kapsamında bölgenin dizaynında "ılımlı İslam" partisi olarak AKP'ye önemli öncülük rolleri verilmişti. AKP kendi içindeki projeden sapmaya ve radikalleşmeye başlayınca ana projeden uzaklaşmaya başladı. Bu duruma bir de ABD, 2014 ve sonrasında DAİŞ karşısında önemli başarılar elde eden Rojava yönetimiyle ilişkilerince TC Devleti ve AKP Türk miliyetçiliği ile birleşti. Bu birleşme Türk Devleti'ni daha fazla saldırganlığa ve yayılcılığa götürdü. TC'yi ABD ve müttefiklerinden uzaklaştıran süreç de bu dönemde başladı. Daha doğrusu bu dönemden sonra AKP hükümeti küresel güçler (ABD ile Rusya) arasında dengeye dayalı, "kazan-kazan" siyaseti izledi. Rusya ile ortaklaşmanın işaretleri olan S-400 füze savunma sistemi, Suriye sorununda Cenevre'ye alternatif Astana ve Soçi görüşmeleri hepsi bu dönemde başladı. Türkiye-Rusya ortaklıklardan bazıları özellikle ABD ve NATO planları doğrultusunda oluyordu: Özellikle Suriye'de, İdlib'de "SMO" çetelerinin toplanması, Libya'da Rusya destekli güçlerin tam hakimiyetinin önüne

geçilmesi, Karabağ'ı Azerbaycan'a teslim ederek İran'ın kuşatılması ve yine Rus enerji hattına alternatif yeni bir enerji hattının oluşturulması gibi konularda AKP, NATO ve ABD adına siyaset yürüttü. Ancak Akdeniz kıta sahanlığı tartışmaları başta olmak üzere, Ukrayna savaşı vb birtakım yerlerde NATO'ya zarar veren siyaset içine de girdi. Hala devam eden Rusya-Ukrayna savaşında Batı'nın Rusya'ya uyguladığı ambargoyu delen, uluslararası piyasada Ruslara ait mal varlıklarını Türkiye'ye taşıyarak koruma altına alan yine AKP-MHP hükümetidir. AKP-MHP yönetimi bir taraftan Ukrayna'ya SİHA satarak kazanıyor, diğer taraftan da Rusya'nın aldığı Ukrayna buğdayını satıyor. Bu şekilde bir savaş ekonomisi oluşturup her iki taraftan kazanmaya çalışıyor.

TC'nin bu durumu müttefiki olduğu ABD ve NATO'yu kaygılandırırken, Türkiye'yi NATO'dan uzaklaştırmak için çabalayan Rusya'yı daha fazla heveslendiriyor. Türkiye bunun sonucudur ki, 21'in yüzyılın Varşova Paktı olarak nitelendirilen Şangay Zirvesi'ne davet edildi. Zirvenin hemen ardından Erdoğan da Türkiye'nin Şangay'a üye olabileceğini söyledi ki, bu ABD ve NATO'ya yönelik tehdit içerikli bir mesajdı. Türkiye'nin Şangay üyeliği NATO için S-400 füze savunma sistemi satın alınmasından daha büyük bir tehdit ve tehlikeydi. Bu tehlikeyi uzun süredir hisseden ABD ve NATO, Türkiye'nin tehditlerine boyun eğmemek için Yunanistan'da İncirlik ve Kürecik askeri üslerine alternatif olabilecek yeni üsler kurmaktadır.

Ankara Şam yakınlaşması en fazla NATO'yu tehdit edecektir

Putin'nin Erdoğan'dan Beşar Esad ile görüşmesini istemesinin en önemli bir nedeni Türkiye'yi Suriye'nin kuzey-batısı da dahil, Suriye'nin tamamında ABD siyasetinden uzaklaştırmaktır. Ki, AKP-MHP iktidarının bir taraftan Şangay ülkeleleriyle flört etmesi, diğer taraftan bölgede Esad rejimi başta olmak üzere Rusya yanlısı güçlerle normalleşme, Türkiye'yi sadece Suriye'de değil, bölge genelinde ABD ve NATO siyasetinden uzaklaştırır. Bundan dolayı AKP-MHP iktidarının Şam hükümetiyle normalleşmesi de Türkiye'nin Şangay'a üye olmasıyla aynı plan çerçevesinde geliştiriliyor. Böylesi bir ortaklık ve yakınlaşma en fazla da NATO'yu tehdit edecektir.

Türkiye'nin Suriye rejimiyle normalleşmesinin önündeki en önemli engellerden bir tanesi de, Türkiye'nin Suriye rejimiyle normalleşmesiyle birlikte Türk askerlerinin Suriye'den çekilmesinin gündeme gelme olasılığıdır. Çünkü normalleşmek demek, uluslararası hukukta tanınan hakların da kabul edilmesi demektir. Türk siyasetçiler ve yorumcular Türk devletinin Suriye'deki işgaline gerekçeler bulmak için Adana Mutabakatı'nı işaret ediyorlar, ancak Mutabakat'ın hem uygulanma zemini kalmamış hem de anlaşmanın maddeleri öyle Türk tarafının yorum-

landığı gibi değildir. Adana Mutabakatı'nda sıcak takip adı altında bir devletin askerlerinin diğer devletin sınırlarını geçebileceği ifade edilmiş, ama bu da koşullandırılmıştır. Bu koşullardan bir tanesi operasyon yapılması her iki tarafın onayına bağlanmış. Öyle taraflardan birinin kendi başına operasyon yapması gibi bir keyfi yaklaşıma bırakılmamıştır. Bir diğer tartışma noktası da askeri hareketin derinliği konusundadır. Özellikle Türk tarafı bunu 30 km derinlik şeklinde ifade ederek mevcut pozisyonuna kısmen meşruluk kazandırmaya çalışırken, farklı çevreler 5 km olarak ifadelendiriyor. Ancak mutabak metninde mesafeye dair bir ifade yoktur. Bu gerçeğe ve tarafların farklı iddiaları bir yana bırakılsa dahi Türk ordusu birçok yerde bu mesafelerin hepsini aşmış, Suriye'nin çok daha derinliklerine girip, bölgeyi işgal etmiş durumdadır.

Türk ordusunun bu bölgelerden çekilmesi demek, Türkiye iç siyasetinde ciddi bir çalkalanmaya neden olacaktır. AKP-MHP iktidarını ayakta tutan Pan-Osmanlılık hayali güden önemli oranda bir kesim var ki, Suriye'den çekilmek bu kesimleri üzecektir. Yeni Osmanlı olmasalar da AKP-MHP iktidarını destekleyen ve Misak-ı Milli hayalleri güden önemli oranda bir milliyetçi kesim de var ki, bir çekilme en çok bu kesimleri gücendirecektir. AKP-MHP iktidarının tabanının önemli bir kesimini oluşturan bu kesimler, AKP iktidarı boyunca hep 'dış tehdit' söylemi ve gerilim siyaseti üzerinden motive edilip, yönlendirildiler. Bu tabanı ve bu realiteyi yok sayıp, 180 derecelik bir dönüş yapmanın faturası AKP-MHP iktidarına pahalıya patlayacaktır. Bundan dolayı Suriye'den çekilmek için hem Rusya ve Suriye'yi ve hem de kendi tabanını memnun edecek tarzda bir görüşme zemini bulma arayışındadır, ki böylesi bir formül yoktur. Yani Suriye'de hem işgalci olup hem de Suriye rejimiyle normalleşmek diye bir seçenek bulunmamaktadır.

Ankara-Şam ilişkilerinin yeni bir sürece evrilmesinin önündeki en büyük engel ise AKP-MHP iktidarının Suriye muhalefeti adı altında topladığı radikal İslamcı gruplar ile çete gruplarına destek vermesinden kaynaklanıyor. Her ne kadar bu grupların Guta, Kuneytra, Hama, gibi Suriye'nin birçok yerinden İdlib'e toplanmasında Rusya ile anlaşma temelinde hareket etmişse de 2018'deki Soçi görüşmesinde Türkiye'nin bu çete gruplarını adım adım tasfiye etmesi ve İdlib'in de parça parça Suriye rejimine devredilmesi planlanmıştı. Bunun ilk adımı da M4 ve M5 karayollarının güvenliğinin Şam yönetimine devredilmesiydi ki, Türk devleti Soçi anlaşmasının gereklerini yerine getirmeyi. Hatta tam tersine İdlib'deki çete gruplarına daha fazla güvenlik sağladı. Türkiye'nin Rusya'ya hala verilip de yerine getirilmemiş birçok sözü var. Bunlar yerine getirilmeden Şam ile normalleşmek hemen mümkün görünmüyor.

Türk devleti, 2018'de Efrîn, 2019'da da Girê Spî ve Serêkanî-

yê'ye yönelik saldırılar ile Suriye'deki işgal bölgelerini genişletti. İşgal bölgelerinde de Türk Lirası'nın kullanımından tutalım, Türkçe eğitim sistemini başlatılması, idari olarak valiliklere bağlanması gibi işgali resmileştiren birtakım adımlar da attı. Bu durum ister istemez çete grupları ile Türk devleti ve ordusunun çok fazla iç içe girmesine neden oldu. Bu saatten sonra Türk devleti bu çete gruplarını yüzüstü bırakabilir mi? Bırakabilir. İşgal bölgelerinde yaptığı konutları ve yatırımları bırakabilir mi? Şam rejiminden Suriye'nin yeniden imarı gibi daha büyük tavizler alması karşılığında onu da terk edebilir. Ancak özellikle AKP tabanı bu dönem boyunca İhvan'cı düşünceyle çok fazla iç içe girdi.

AKP-İhvan içiçeliği, Türk tarafının sık sık vurgu yaptığı Adana Mutabakatı'nın güncellenmesinin önündeki diğer bir engeli oluşturuyor. Çünkü mutabakatta ismi konulmadan, Suriye-PKK ilişkisi ima edilerek, 'tarafların birbirine zarar veren örgütleri desteklememesi' ifade ediliyordu. Ancak 2011'e gelene kadar işler tam tersine döndü. Suriye rejimi Kürt tarafıyla neredeyse düşman pozisyonuna gelirken, Türk tarafı Suriye rejimini yıkılmanın eşğine getiren silahlı çetelere destek oluyordu. Üstelik bu destek askeri, siyasi, ekonomik, lojistik vs her alanda ve açıktan oluyordu. Bu destek hala da devam ediyor. Bundan dolayı mevcut koşullarda Adana Mutabakatı'nın bu haliyle yaşama geçmesi çok zor. Bunu güncellemek demek TC'nin İhvanlılara olan desteğini görmezden gelmek demek ki bu pek mümkün değil.

Türk devletinin çetelerin hamiliğini bırakmasını hiçbir güç istemez

TC'nin Şam yönetimiyle normalleşmesinin önündeki en önemli engel ise TC'nin radikal İslamcı gruplarla ilişkisidir. Bu ilişki zaten açıktan yürütülüyor, uzun uzadıya anlatmaya gerek yok ama birkaç noktayı tekrarlamak gerekirse; DAİŞ, Bahoz yenilgisinden sonra elbise ve isim değiştirip Efrîn ve Serêkanî başta olmak üzere birçok yerde TC koruması altında savaşılmaya devam etti. Hala da savaşıyorlar. DAİŞ lideri Ebubekir Bağdadi ile halefinin TC sınırına yakın, -ordusunun denetimindeki- bölgelerde vurulması bunun en büyük belgesiydi. Bunun yanı sıra Bağdadi'nin yardımcısının Cerablusta öldürülmesi, tüm ailesinin Türkiye'de yakalanması ve daha birçok olay bu ilişkinin somut belgeleridir. TC-DAİŞ ilişkisi bir yana, El Kaide'nin Suriye kolu olduğu resmi kabul edilen Tahrir el Şam (Cephet el Nusra) da Türk ordusunun koruması altında şu an İdlib'i yönetiyor. Üstelik sadece Tahrir el Şam da değil, Hurras al-Din gibi en radikal unsurlar ile çoğu Rusya denetimindeki Dağıstan, Çeçenistan gibi bölgeler ile Doğu Türkistan ve dünyanın birçok ülkesinden gelen yabancı savaşçılar da bu bölgede üstlenmiş durumdadır. Üstelik bu grupların lojistik desteği de Türkiye

üzerinden sağlanıyor. Hatta bu bölgenin ve güçlerin 'insani yardım' adı altında BM başta olmak üzere uluslararası kuruluşlarla ilişkisini de Türk devleti sağlıyor.

Ankara ile Şam'ın bir anda normalleşmesine ve Türk devletinin işgal bölgelerindeki radikal unsurları bir anda öyle ortada bırakmasına tam da bu yabancı savaşçılar sorunundan dolayı da olsa ne Rusya izin verir ne de Batılı güçler. Çünkü İdlib başta olmak üzere işgal bölgelerinde toplanan bu yabancı savaşçılar, vatandaşı oldukları devletlerin hiçbirisi istemiyorlar. Bu konuda Rusya, Çin, ABD ve Batılı güçlerin tutumları da aynıdır. Yabancı savaşçılar sorununa bir çözüm bulunmadan TC'nin onların hamiliğini bırakması demek sorunun bir anda dünyanın sorunu haline gelmesi demektir, bunu da kimse istemiyor. Bundan dolayı Rusya da dahil, uluslararası güçlerin hepsi TC'nin bölgeden çıkması konusunda fazla ısrarcı olmuyor.

İkinci neden ise uyuşu ne olursa olsun Suriye'de toplanan bu radikal gruplar İdlib başta olmak üzere işgal bölgelerinde kısmi bir toprak hakimiyetini de elinde bulunduran bu çeteler kontrol altında tutuluyorlar. Bu gruplar küçük bir toprak parçasına bağlı oldukça, 'eldeki kazanımı kaybetmeme' namına daha temkinli hareket etmekte ve şimdilik dünyanın başka yerlerine dağılma ve tehdit olmaktan uzak duruyorlar.

Diğer önemli bir neden ise işgal bölgesi altında toplanan bu savaşçıların Türk devleti ve Rusya başta olmak üzere farklı güçlerce rahat şekilde paramiliter güç olarak kullanılmaya ve dünyanın farklı yerlerinde savaştırılmaya hazır olmalarıdır. Türk devleti onları Libya'da, Ermenistan'da, Ukrayna'da ve en çok da Kuzey ve Doğu Suriye yönetimi ve Medya Savunma Alanları'nda kullandı. Rusya da benzer şekilde Libya ve Ukrayna'da kullandı. Paramiliter ve ucuza savaşan böylesi bir gücü dünya savaş koşullarında yedekte tutmak, emperyal hayalleri olan her gücün işine gelir. Bundan dolayı da Suriye'de normalleşmeye doğru hızlı adımların atılması emperyal ve yayılcı emelleri olan küresel ve bölgesel güçlerin işine gelmiyor.

Sonuç itibarıyla; devam eden Üçüncü Dünya Savaşı'nda her ne kadar savaşların durması ve normalleşmenin yeniden sağlanması söylem düzeyinde ifade ediliyorsa da hala savaş yeni bir denge oluşturabilmiş değil. İlişki-çelişki diyalektiğinde devam eden dünya savaşında tüm taraflar bir araya gelebildikleri gibi çatışmaya da devam edebilmekteler. Bundan kaynaklı yapılacak her görüşme normalleşme ya da yeni bir döneme evrilme olarak yorumlanamaz. Siyasette pragmatizmin gücü ne kadar ifade edilirse edilsin, özellikle yakın süreçteki yaşanmışlıkların her birinin bir bedeli mutlaka olacaktır. Bu bedel olmadan farklı bir döneme evrilmek mümkün değildir.

KÜRDİSTAN GENÇLİĞİ

KAPİTALİZMDEN SONSUZ BOŞANARAK ÖZGÜRLEŞEBİLİR

Andok Çekdar

Devletçi uygarlığın toplumsal alanda yaratmış olduğu en büyük ve en çetrefilli sorun hiç kuşkusuz özgürlük sorunudur. Toplumsal tabakalaşma ve iktidarcı sistem inşası, özgürlük yitimi üzerine inşa edilmiş, bu şekilde toplumsal eşitsizlik oluşmuştur. Dar anlamda toplumsal ilişkiler bu biçimde alt üst, haklı haksız ikilemleri şeklinde ayrılmış, ezen ezilen, sömüren sömürülen, hükmeden hükmedilen biçiminde ilişkili, eşitsiz toplumsal sorunları yaratmıştır. Devletleşme olarak tüm toplumsal değerlere el koyma organizasyonu uygarlık denilen zorbalık ve hırsızlık düzenini yaratmıştır. Zor ve ideolojik ikna araçlarının birlikte kullanıldığı bu düzen inşa edilirken yeni toplumsal sistem dışında kalan milyonlarca insan katliamlarla düzene dahil edilmiş, sistem içerisinde ise üst sınıf daha ihtişamlı yaşayabilsin diye zalimce köleliğin türlü çeşitleriyle ölene kadar sömürülmüştür. Uygarlık denilen sınıflı devletçi sistem çarkı bu ilişkilere dayanarak toplumdan ve insandan özgürlüğünü gasp etmiştir. Kaybedilen özgürlük ile toplum, dolayısıyla insan çetin bir varlık yokluk mücadelesi içerisinde kendisini bulmuştur. O nedenle ki uygarlık tarihi kadar eski bir tarihe dayanan özgürlük sorunu günümüze kadar uğruna en çok bedel ödenen bir sorun olarak mücadele konusu olmuştur.

Zalimlerin ve zorbaların saltanat düzeni olarak devletçi uygarlık sistemi bütün aşamalarında yaratmış

olduğu bu sorundan dolayı direniş ile karşılaşmıştır. Haksızlık ve eşitsizliklere başkaldırı şeklinde gelişen uyanışlarda, bu eşitsizlerin düzenini değiştirmek için büyük bedeller ödenmiştir. Bu düzenden en fazla muzdarip olan toplumsal kesim hiç kuşkusuz gençlik olmuştur. Sistem tarafından gücü, enerjisi kullanılmak üzere, üzerinde her türlü tasarrufta bulunulan kesim olarak gençlik, sistemin zorbalığından, eşitsizliğinden de en çok etkilenen kesim olmuştur. Bundan dolayıdır ki eşitsizliğe en fazla itiraz eden, başkaldıran, bu uğurda savaşımlar gençler olmuştur. Gençliğin karakter özellikleri olarak yoğun bağımsızlık duygusu, arayışçılığı, verili düzen ve ilişkilerle çelişikliği bu konuda etkili bir güç olmaktadır. Bunlarla birlikte özgürlüğe en yakın kesim olması, ideolojik olarak sistemlere karşı daha esnek bağlarla bağlı olması, bağınazlıklarının az olması, gücü ve enerjisi bakımından kendine güven duyması isyankarlığında etkili birer unsur olmuştur.

Sınıfsal, ulusal aidiyetleri yine ideolojik aidiyetleri, manevi inaçsal aidiyetleri ne olursa olsun gençler her yerde ezilen, cahil görülen toplumsal rol dağılımında yaşlı ve tecrübelilerin enerjilerinden faydalandığı araçsal konumdan çıkmamışlardır. Tarihsel olarak "jerontokrasi" yani yaşlı ve tecrübeli olanın gençlik üzerinde hakimiyet kurmasına dayanan hiyerarşik yapılanma bu rol dağılımından ileri gelmektedir. Buna rağmen tüm toplumsal kesimlerde doğal olarak

yer alan, tüm sınıfların içinde bulunan, inançların ve ideolojilerin her birinin içinde olan gençlik en çok göz ardı edilerek nesneleştirilen kesim olmuştur. Her farklılığın içerisinde yer aldığı gibi tüm toplumsal kesimlerin de yaşadığı sorunların ilk elden parçası veya etkileneni olmuştur. Dolayısıyla bütün toplumsal tarih boyunca hem egemenlerin safında hem de ezilenlerin safında ulusları, kabileleri, aşiretleri, inançları vatanları, sınıfları, şehirleri, aileleri uğruna savaşmışlardır. Yine tüm uygarlık tarihi boyunca her şeyiyle en vahşi şekilde sömürülen, gücünden enerjisinden faydalanılan değersiz bir şekilde köleleştirilip satılan, tarlada çalıştırılan, savaşçı diye cephelere sürülen hep gençler olmuştur. Herkes adına savaşmış ama sorunların ve sistemin ezilen bir kesimi olarak kendi kimliği ile var olmayı bir türlü başaramamıştır.

Sistemler gençlik ile toplumsal inşalarını gerçekleştirir

Gençlik bir kimlik olmasına rağmen diğer sosyal sınıflar için bir geçiş ve hazırlanma, yine yaş aralığı olarak ele alınmış, bu çağda uygarlık sistemine elverişli bireylerin inşa edildiği bir aşama olarak tanımlanmıştır. Bu açıdan sağlıklı toplumların ve inşası tamamlanmamış, toplumsal çarpıklıkların nedeni bir anlamda gençlik denilen olgu olmuştur. Tüm sistemler gençlik ile gelecek toplumsal inşalarını ger-

çekleştirdikleri için genel olarak gençliğe yönelim çok erken yaşlarda ve zamanlarda başlamıştır. Uygarlık sistemi bu gerçeklikten hareket ile inşa edilirken gençlik başat rol oynamıştır. Egemenin ve ezenin elinde ve buyruğu altında eskiyi yıkıp yeniyi inşa eden güç olmuştur.

"Tüm toplumsal gerçeklikler insan eli ile inşa edilmiştir" gerçekliğinden hareketle devletçi uygarlık sistemi ve onun tüm maddi ve manevi yapısalıkları tanrı vergisi olmayıp sonradan inşa edilmişlerdir. En despot sistemlerden, en bağınaz zihniyet yapılarına kadar yine en demokratik oluşum ve kurumlaşmalara kadar hepsi insanlar tarafından inşa edilmişlerdir. Devletçi uygarlık sistemi de doğal toplumdan yaşanan bir sapma olarak gelişmiş, beş bin yıllık tarihiyle insanlığın başına bela olmuştur. Hiyerarşik devletçi bir düzen olarak oluşan bu sistem uzun bir tarih boyunca toplumları boyunduruğu altına almak üzere kanlı bir katliam ve zorbalık döneminden sonra aşamalar kaydederek kapitalist çağa kadar gelmiştir. Zorbalıklar, zulmler, savaşlar, katliamlar gasp ve hırsızlık yoluyla sömürü tekellerini oluşturmak, bunun ideolojik meşruiyet araçlarını inşa etmek, siyasal kurumlaşmalarını sağlamak üzere tüm toplumsal yapılarda hâkimiyet oluşturmayı hedeflemiştir. Bütün bu sistemin inşa edilmesi, savunulması ve devam ettirilmesinde temel güç olarak gençliğin enerjisinden ve gücünden faydalanılmıştır. Kapitalist modernitede ise

bu durum bambaşka bir aşamaya ulaşmıştır. Bir yandan bu sistem için savunma gücü, bir yandan da enerjisinden faydalanılan işçiler ordusu, aynı zamanda bir tüketim nesnesi olarak sistemin devam ettirilmesinde her zaman için sistem tarafından ihtiyaç duyulan bir kitledir. Denetlenip kontrol edilmesi, manipüle edilerek yönlendirilmesi gereken bir kesim olarak değerlendirilmeye, faydalanılmaya çalışılması gençliğin karakterindeki özgürlük arayışçılığı ile ironik bir tezatlık yaratsa da sistemin en çok ihtiyaç duyduğu, onsuz yapmadığı bir olgudur.

Bütün toplumsal sistemler ve yapılanmalar statüsünü koruma ile değişim arasında sürekli bir çelişki ve çatışma halindedirler. Varoluşun doğal akışı içerisinde değişim ve dönüşümler normal iken yerleşik alışkanlıkların teolojikleştirilmesi benzeşmeyi dayatır. Çatışmaların temel sebebi olarak bu tutucululuk ve değişmeme hali doğal akışa aykırı olarak statüko oluşturmaktadır. Kapitalist aşamada toplum liberal tahakküm biçimine, rekabetçi tüketim ilişkilerine, egemen sınıf çıkarlarına hizmet eden devletçi bürokratik kurumlaşmalarına dayanarak örgütlenir ve toplumu işgal eder. Bu durum doğal akışı bozarak sapma yaratır ve toplumsal kriz ve bunalımlar baş gösterir. Siyasal literatürde "düzen" veya "sistem" olarak tanımlanan toplumsal alanın sürekli kriz durumu olan kapitalizm ancak köklü devrimci müdahaleler ile tekrardan ra-

yına oturtularak doğal olana dönüş yapılabilir. Bunu yapabilme cesaretini gösterebilen ve tarihe yön verenler devrimcilerdir. Bu anlamda tarihe yön veren, yeni toplumsal sistemlerin kuruluşunda öncülük yapan, toplum içerisinde birçok yeniliğe damgasını vuran tarihsel kişiliklere baktığımızda, gençlik dönemlerinde mevcut olandan kopup yeni olanı geliştirmeye başladıklarını görürüz. Bu gençliğin temel sosyolojik özelliğidir. Mevcut sınıflı-devletli toplumsal sistemler gençliğin bu özelliğini kendileri açısından bir tehlike olarak görmüş ve gençliğin bu özelliğini köreltmek, denetlemek veya kendi toplumsal sistemine bağlamak için çeşitli tedbirler almışlardır. Gençliğin eğitiminin her toplumsal sistemde en temel çalışma olması bu gerçeklikten kaynaklanır. Çocuklukta verilmeye başlanan "aile terbiyesinden" başlayarak devlet okullarında ezberletilen resmi ideoloji dogmalarına, askerlik kurumunda katı bir disiplinle irade kırıp mevcut sisteme itaat ettirmeye kadar gençliğin bu özelliği köreltilip, gençlik mevcut sistemle uyumlu hale getirilmeye çalışılır. Gençliği kendine bağlayan, kontrol edebilen sistemler kendi geleceklerini, varlıklarını garantiye almış olurlar. Bunun karşısı olarak gençlik arayışı, yeni bir toplumsal sistemin örgütlendirilmesinde de temel dinamiktir. Mevcut toplumsal sistem kalıplarını kırabilen, özgür düşünme gücüne ulaşan, yeni toplum ütopyalarını gerçekleştirmenin yol-yöntemini geliştirebilen gençlik kurulu düzeni, alaşağı edip yenisini kurmanın da öncü gücüdür. Bu yönüyle diyebiliriz ki gençlik özellikle toplumsal değişimlerin kendini dayattığı tarihsel dönemlerde savaşın bir alanıdır. Mevcut sınıflı-devletli toplumsal sistemler gençliğin bu özelliğini kendileri açısından bir tehlike olarak görmüş ve gençliğin bu özelliğini köreltmek, denetlemek veya kendi toplumsal sistemine bağlamak için çeşitli tedbirler almışlardır

Yorum gücü olmayan, sorgulamayan gençlik yaratılmak isteniyor

Kapitalist modernite, bu hedefi gerçekleştirmek için en temel silah olarak hiç kuşkusuz ideolojik ikna gücünü kullanır ve bu biçimde liberal ideoloji yoluyla kafaları bulandırır. Bunun için gayri meşru bir gasp ve hırsızlık organizasyonu olan devlet mekanizması aracılığıyla, ulus ve yönetim maskesini de kullanarak topluma sızması ve toplumun en saf ve en temiz beyinlerini ve yüreklerini işgal etmesini sağlar. Bu şekilde toplumun bütün çocuklarının

ve gençlerinin eğitilmesi işinin ele geçirilmesi ideolojik inşa için büyük bir fırsat olmaktadır. Çağdaş rahipler sınıfı tarafından gençliğin bu yol ile ele geçirilmesi ideolojik olarak ilkokuldan başlayarak dincilik, milliyetçilik, cinsiyetçilik, bilimcilik olgularıyla özgür düşüncenin önu kapatılarak yorum gücü olmayan ezber yoluyla bağnaz bir gençlik yaratılmaktadır.

Kapitalist çağda bilim üretme ve öğretme misyonu ile kurulan üni-

Dünyanın birçok yerinde sömürge halkların asimile edilerek soysuzlaştırılması için yıllarca kullanılmıştır. Çarpıcı bir örnek olarak eğitim kurumları Kürdistan'da on yıllardır faşist soykırımcı TC Devleti tarafından Kürt çocuklarının asimile edilmesi, kimliksizleştirilmesi için çirkin bir biçimde kullanılmaktadır. Çocuklar Kürt kimliğini unutması, ulusal bilincini kaybetmesi için daha küçük yaşlardan başlayarak Türk-

örgütleri dağıtarak kendini yaşatabilecek olmasıdır. Bundan dolayı toplumun karşısına ahlak, düşünce, inanç ve diğer tüm toplumsal değerlerden koparılmış bir birey çıkarılmaktadır. Bununla toplum dağıtılıp savunmasız hale getirilmekte, toplum olmaktan çıkarılıp kalabalık bireyler yığını oluşturulmaktadır. İşte kapitalizmin gençliğe biçtiği temel misyon bu noktada çok çarpıcıdır. Gençlik toplumu dağıtmada koç

lumsal değerlerden koparıp bireycileştirme değil tabii; yaratılmak istenen gençliği sistemin dışı haline getirmek oluyor.

Kapitalist modernitenin toplum ile giriştiği savaşta kısmi de olsa başarı kazanması ve toplum ile yapmış olduğu bu savaşın üzerini örtmesi gençliği denetleyip yönlendirmesi ile ilgili olmaktadır. Liberalizm denilen sahte özgürlük yanılması ile politik alandan uzaklaştırılan ve

Gençlik, yeni bir toplumsal sistemin örgütlendirilmesinde temel bir dinamiktir. Mevcut toplumsal sistem kalıplarını kırabilen, özgür düşünme gücüne ulaşan, yeni toplum ütopyalarını gerçekleştirmenin yol-yöntemini geliştirebilen gençlik kurulu düzeni, alaşağı edip yenisini kurmanın da öncü gücüdür. Bu yönüyle diyebiliriz ki gençlik özellikle toplumsal değişimlerin kendini dayattığı tarihsel dönemlerde savaşın bir alanıdır. Mevcut sınıflı-devletli toplumsal sistemler gençliğin bu özelliğini kendileri açısından bir tehlike olarak görmüş ve gençliğin bu özelliğini köreltmek, denetlemek veya kendi toplumsal sistemine bağlamak için çeşitli tedbirler almışlardır

versiteler dahi, gençliğin kafasını bilimsel gerçekler adına dogmalarla doldurup, düşünmesine, sorgulamasına fırsat vermiyor. Kapitalist modernitenin hakim olduğu çağımızda orta çağdaki kadar bile felsefe, bilim, sanat alanlarında çığır açan filozof, düşünür ve sanatçıların çıkmaması sistemin eğitim kurumlarında gençliğin öğrenme yeteneğinin iğdiş edilmesinden kaynaklıdır. Yoksa iletişim, teknik ve araştırma imkanlarının bu kadar gelişkin olduğu bir yüzyılda sadece belirli insanlar değil herkes özgür düşünce, bilim ve sanat üretebilirdi. Ancak mevcut modernist eğitim sistemi buna yol açmaktan çok, kendi gemisini kurtarmaktan, yanındakini sollamaktan başka amacı olmayan, hakikati bulmaktan çok, yaşamı güzel, iyi yaşamının sistemin dogmalarını en iyi ezberlemekten geçtiğine inanan bir genç tiplemesi yaratıyor. Yani eğitim sistemi ile ilk başta zihin, düşünce tutsak ediliyor. Böylece her türlü yaşam alışkanlığına, yönlendirilmeye açık bir gençlik yaratılıyor. Eğitim, kapitalist modernitenin kendini üretmesinin, yerleşirmesinin sadece bir ayağıdır, toplumsal yaşamın her alanı aynı şekilde işgal edilip, modernist ölçüler temelinde yeniden şekillendiriliyor.

Bu anlamda kapitalist modernite sisteminde eğitim ve bilim tamamen özel ve psikolojik savaş silahıdır. Özellikle sömürge toplumlara karşı ahlaksızca kullanılan bir araçtır.

leştirmek için eğitilmektedirler. Gençliğin Kürt olarak yetişmemesi için tüm devlet imkanları kullanılmakta, Türklük kimliğini benimsemesi için her türlü imkan sağlanmakta, kandırılmakta; kanmayanın ise iradesi kırılarak sindirilerek baş kaldıramaz hale getirilmektedir. Kürdistan'da gençliğin ulusal mücadelelerini, işgal altındaki ülkelerini tanımaması için bunca şarlatanlık yapmaları, türlü hokkabazlıklara başvurmaları bundandır. Dikkat edilirse TC, Kürdistan gençliğinin Kürdistan Özgürlük Gerillasını tanımaması ve bu saflara yönelmemesi için tüm eğitim sistemlerini seferber etmiş durumdadır. Tüm okullar birer ordu kışlası gibi, öğretmenler ise birer başçavuş gibi gençliği değerlerinden uzaklaştırmak, robotlaştırmak, Türklük zihniyetine sokmak ve Türklük yalanlarıyla kandırmak için seferber olmuş durumdadır. Kuşkusuz bu politikaların tümü kapitalist modernist paradigmanın tüm dünyadaki ezilenlere uyguladığı bir politikadır. Bu uygulamalar çağdaşlık, ilerlilik kılıfıyla yapılmakta ve liberalizmin sahte özgürlük, sahte demokrasi ve eşitlik yalanlarıyla maskelenerek saklanmaktadır.

Kapitalizmin dayandığı temel zihniyet bireyciliktir. Bu yüzden birey adına ve toplumu yönetmek, kontrol etmek adına var olan tüm toplumsal değerlere pervasızca saldırır. Bunun temel nedeni kapitalizm gibi gayri meşru bir sistemin ancak toplumsal

başlı olarak kullanılmaktadır. Gençlik üzerinde pervasız bir bireycileştirme projesi uygulanarak bu yapılmaya çalışılıyor. Her taraftan insanın toplum olma, toplumsal bir varlık olma eğilimine karşı saldırılar geliştiriliyor. Bu saldırılar özelden de gençlik üzerinde uygulanıyor ve daha çok sonuç almaya odaklanılıyor.

Gençlik şahsında potansiyel muhalefet boğulmak isteniyor

Medya, eğitim sistemi, sanal ortam denilen internet, eğlence merkezleri, dizi, sinema ve benzer araçlarla bir insan modeli çizilip gençliğin önüne konuyor. Bu insan modeli kapitalizmin evcilleştirilmiş, sisteme muhalefet edemeyecek, itaatkar, tüketici, düşünmeyen insanıdır. Bu yaratılmak istenen toplumun daha doğrusu toplumsuzluğun ideal insan tipidir. Bu tip, gençlik içerisinde yaratılmaya çalışılıyor. Kapitalizm kendi istediği gibi bir gençlik yaratıp bununla kendi geleceğini garantiye almak istiyor. Yine 1968 gençlik kuşağının içinden çıkan devrimci gençlik hareketlerinin şimdiye kadar kapitalizmin karşısına çıkan en büyük direniş olduğunu hatırlarsak gençliğe dönük uygulanan toplumsallıktan uzaklaştırma projesi ve potansiyel, dinamik muhalefet yapma gücüne sahip gençlik hareketini daha doğmadan boğmak oluyor. Sadece top-

hatta politik alanın dışında bırakılan gençlik, lümpenleştirilir. Kapitalist çağda lümpenlik bir moda olarak özenilen bir duruş olarak geliştirilmektedir. Bu duruş, sınıf ve ulus bilincinden yoksun, tüketim alışkanlıklarının esiri olmuş, başkalarının emeğini mirasyedi olarak sömürmeyi, çalmayı marifet sanan, politik bilincinden yoksun bireyci bireylerin duruşudur. Tüm dünyada adaletsizlikler yaşanırken, toplumlar soykırımdan geçirilirken, bunca duyarsızlık ve umursamazlık bundan ileri gelmektedir. Çünkü; lümpenlik liberal ideolojinin birey çıkarlarının tanrılaştığı bir kişilik şekillenmesidir. Liberalizmin bu kadar çıkarıcı, menfaatçi, tüccar, hırsız, paraya tapan birey üretmesi bu ideolojik duruş ile ilgili olmaktadır. Bu ideolojinin yetiştirdiği gençlik toplumsal yabancılaşma yaşadığı gibi tüm tarihsel toplumsal değerlere de kapalıdır. Bütün bu uygulamalar göz önüne alındığında gençliğin kendini kapitalist modernitenin bu çok yönlü kuşatmasından kurtarması öyle kolay olmamaktadır. Çünkü sistem yaşamın her alanını kontrol altına alıyor, her yerden, bir şeyler empoze ederek gençliğin yaşamında hiç boşluk bırakmamaya çalışıyor.

Aileden başlayarak, okula, sokağa, televizyona, sanal ortama, eğlence merkezlerine, reklamlara kadar her yerden gençliğin beynine saldırıp onu adeta işlemez kılıyor, düşüncesizleştiriyor. Sistemin bu

sarmalından çıkma yönünde arayışlar da var hiç kuşkusuz. Anti-kapitalist, sol, sosyalist, anarşist ve diğer sistem muhalifi hareketler ağırlıkta gençlikten oluşuyor. Bunlar hiç kuşkusuz kapitalist sistemin dışında kalmayı amaçlayan hareketler ve gençliğin bu hareketlere yönelimi de bu amaçladır. Ancak bu hareketler içerisinde de kapitalizmin toplumsal bünye üzerindeki saldırıları, bunlara karşı nasıl bir duruşla sistem dışında kalılabileceği çok net tahlil edilebilmiş değildir. Bundan dolayıdır ki sisteme karşı çıkma niyetiyle ortaya çıkan kişiler veya örgütlemeler de kısa sürede düzenin değirmenine su taşımaktan kendilerini kurtarmamaktadırlar. Bunun yanında bu amaç ile ortaya çıkan örgütlemelerin de kısa sürede törpülenerek yedeklendiği veya çarpıtılarak popülist eylemciliğe kaydığı görülecektir.

Tüm ideolojik araçlar gençliğe karşı özel savaş aracı olarak kullanılmakta

Bundan dolayıdır ki kapitalist çağda en büyük savaşlar özelleştirilmiş ve kurlsız savaşlardır. Düşman belenene karşı her türlü gayri meşru yöntem ile kurlsız bir biçimde savaş en çok da sistem için tehlike olarak görülen gençliğe karşı uygulanmaktadır. Bu anlamda gençliğin eğitiminden tutalım da, kültürel eğilimlerine, sanat ve spor ilgilerine, gelecek hayaline kadar tüm ideolojik araçlar birer özel savaş aracı olarak kullanılmakta, her türlü sapıtma bu yolla yapılmaktadır.

Sanat alanı da buna çarpıcı bir örnektir. Toplumsal maneviyatın ve toplumda değer gören duygu ve algıların estetik ifadesi olan sanat alanı, toplumsallığın temel düşmanı haline getirilmeye çalışılıyor. Örneğin modernizmin yerleştiği her alanda yaygın olan pop kültür buna temel örnektir. Pop kültürün, modelleştirdiği insan, toplumdan kopuk, dünyası ikili bir ilişkiyle sınırlı, son çıkan ürünleri tüketme imkanlarına sahip olmayı, yaşamının temel amacı haline getirmiş dar kafalı, düşünme meziyetini yitirmiş insandır. Resim, sinema alanı da aynı durumdadır. Etrafındaki insanlardan, doğasından, anlam arayışından yoksun, günübirlik yaşamın içinde boğulan insan tipi daha çok telkin ediliyor. Toplumsallaşmanın henüz bu kadar yıkıma uğramadığı dönemlerdeki kendini büyük işlere ve herkesi hayran bırakan bir yaşama adayan roman kahramanları yerine, kalkışabildiği en büyük iş eşini aldatmak, karşı cinsten daha çok insanla cinsel ilişkiye girmek olan roman kahramanları öne çıkıyor. Sinema ve dizi filmler, çok paraların harcanarak yapıldığı bir sanat alanı haline geldiğinden, modernitenin en güçlü hakimiyet kurduğu alanlardır. Bir avuç zenginin yaşamı temel konu edilmektedir. Verilmek istenin mesaj şudur; olabilecek en güzel, en anlamlı yaşam budur, sen de tüm yaşamını böyle yaşayabilme imkanlarını elde etmeye göre planla... Bunun yolu da daha çok para kazanmaktır, daha çok para kazanmaktan daha önemli bir

şey yoktur. Tiyatro ve şiir her ne kadar toplumla bağını korumada direnmişse de bunlar da modernist toplum insanı nazarında rağbet görmüyor, yeni bir anlam gücü ve çıkış noktası yaratmadığından silikleşiyor. Gençliğin duygu, hayal dünyasını belirleyen, bunun üzerinde yönlendirici rol oynayan sanat-edebiyat bu durumdadır. Kapitalist modernite, gençliğin özünde saf ve çıkarsız olan duygularını sanat adına yapılan böyle bir ideolojik saldırı dalgası ile kirlitip yüce duygu ve anlamlardan uzaklaştırıyor. Faşist Türk devletinin Kürt toplumsal soykırımını gerçekleştirmek için bu alanın tümünü kültürel soykırım aracına dönüştürmesi kapitalizmin esin verdiği bir yöntem olmaktadır. Yaşadığımız şu günlerde Kürdistan gençliğini onursuzlaştırmak için Amed'in Sur Mahallesi'nde, Cizre'de, Şırnak'ta, Cölemêrg'te öz yönetim direnişlerinde barbarca katlettiği Kürt gençlerinin cenazelerinin üzerinde festivaller yapması ve gençleri oraya çağırması bu yaklaşımın bir sonucudur. Kürt çocuklarının yıllarca kendi anne ve babalarından utanmalarını sağlayan, kendi saf temiz ve nadide kültürlerinden uzaklaşmalarını sağlayan bu devletçi sistem, gençliğin sözde modernleşmesi için yapmadık şey bırakmamıştır. Türk dizileriyle kendi ulusunu geri gören, o yüzden de korkutarak Türk'müş gibi kendisini göstermeye çalışan bireyler yaratmıştır.

Kapitalist modernitenin gençliği istediği gibi şekillendirmede kullandığı temel bir diğer araç, yürüttüğü esaslı bir politika da esas amacından sapıtılmış spordur. Spor, insanın ruhsal ve bedensel sağlığını dengeleyen temel bir insan faaliyeti olmaktan çıkarılıp büyük paraların döndüğü bir sektör, gençliği uyuşturmanın aracı haline getiriliyor. Sporun sektörelleştirilmesi ile spor elitleştirilip, spor yapmaktan çok seyirlik spor esaslı bir şey olarak gençliğin önüne konuluyor. Hangi spor kulübüne taraftar olunduğu neredeyse esaslı bir kimlik, aidiyet ögesi haline getirilmiştir. Bilinçli bir politika olarak geliştirilen holiganlık ile adeta kulüp-takım milliyetçiliği yaratılıp bunun üzerinden bir taraftan kulüplerin kasaları daha çok dolururken bir taraftan da gençliğin düşünsel, duygusal potansiyeli hadımlaştırılıyor.

Kapitalist modernitenin yozlaştırma araçları (S)'ler spor, sanat, seks, sanal dünya

Kapitalizmin toplumu kontrol etmede esas politikası olan 3-S (spor, sanat, seks) modernitenin Ortadoğu ve Kürdistan'da giderek kendisini örgütlediği günümüzde daha derinleştirilerek uygulanıyor. Spor ve sanatla birlikte, cinsellik de sınıflı toplumun başından beri bir uyuşturma, düşürme ögesi olarak kullanılmıştır. İnceltilmiş politikalarla erkek egemen zihniyetini uygulayan kapitalist modernite, kadını tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar cinsel meta haline getirmiş, toplumun zihniyetini çarpıtarak toplumun da kadını böyle algılamasını, ta-

nımlamasını körüklemiştir. Bir diş macunu reklamından tutalım, yapılan filmlere kadar kadının cinselliği öne çıkarılıp metalaştırılıyor. Bu yönüyle ele aldığımızda fuhuş genel evlerinden çıkarılıp televizyon reklamlarına, mağaza vitrinlerine, ürün etiketlerine kadar yaygınlaştırılmıştır. Bununla gençliğin güdülere körüklenip, duygu, akıl ve toplumsal ahlaktan kopup cinsel güdülerine esir edilmiş bir gençlik kuşağı yaratılmak isteniyor. Cinsel güdülerinin esiri olmuş bireyler bu zaaflarından dolayı kendine ve topluma karşı her türlü suçu işler hale gelebiliyorlar. Basit bir cinsel zaaf üzerinden onlarca Kürt gencinin TC işgalci devleti tarafından kandırılarak ulusal Özgürlük Mücadelesi'ne düşman hale getirilmesi, düşmanın elinde birer ihanetçiye dönüştürülmesi bununla ilgilidir. Toplumsal yozlaşmanın fuhuş aracılığıyla geliştirilmesi aynen uyuşturucu kullanımının devlet tarafından geliştirilmesi gibi bir politik yaklaşım olmaktadır.

Kapitalist modernitenin 3-S politikasına aslında bugün dördüncü bir S daha eklemek gerekmektedir. Gerçek yaşamın sanal yaşam ile yer değiştirmesi olarak dijitalleşme ve sanallaşma giderek yaygın bir yaşam modeli haline gelmektedir. Sürekli kriz ve bunalım üreten kapitalist modernite sistemi bireyde maneviyattan kopuşu getirdiği gibi tekniğe bağımlılık ile gerçek yaşamdan kopuş ile yaşamın sanal haline hücum etmeye yol açmaktadır. Birey, gerçek yaşamı yaşamaya takat ve cesaret gösterememenin sonucu olarak sahte yaşam ve ilişki yaşayarak tatmini sağlamaktadır. Gençliğin çok büyük bir bölümünün esir hale geldiği gerçek yaşamdan kaçış alanı olarak sanal arkadaşlık, sanal oyunlar, sanal ve sahte insanlar ortamı daha cazip hale gelmiş durumdadır. Herkesin olduğu kişi değil olmayı hayal ettiği kişi olduğu bir ortam olmaktadır. Modernitenin tüketici ve sanala hapsolmuş gençlik olarak pasifize ettiği, kendisine yönelme riski olan enerji ve öfkesini bertaraf ettiği, politik alandan uzaklaştırdığı kısacası kandırdığı, sömürdüğü gençlik olmaktadır. Kısa süre önce izlenen oyun-

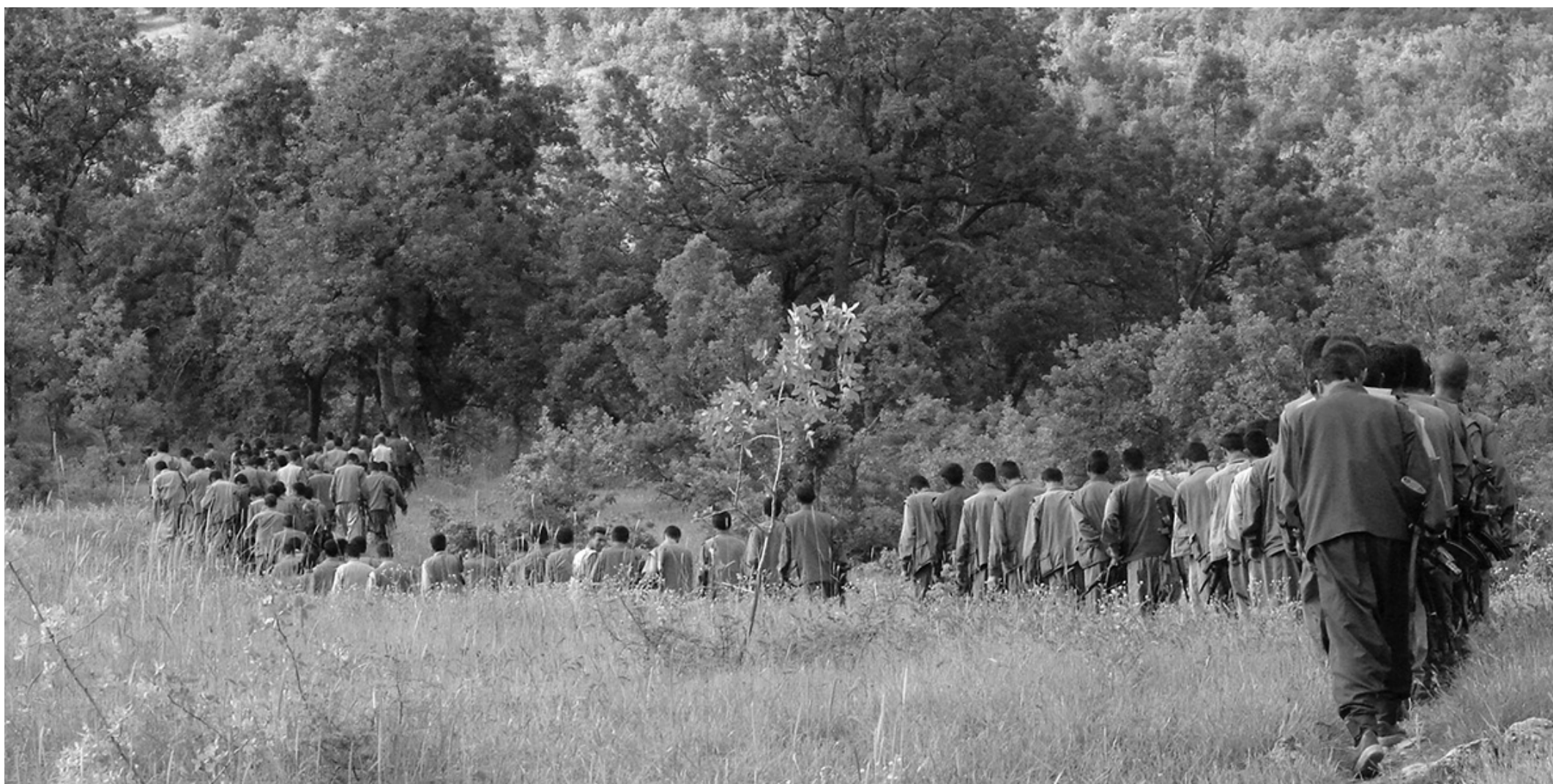
lardan aldıkları talimatlar ile onlarca gencin intihar etmesi hala akıllardaki tazeliğini korumaktadır. Buna benzer olarak bir beğeni almak veya takipçi sayısını artırmak için türlü şaklabanlıklara giren binlerce genç insan her gün bu mecrada kapışmaktadır. Bunların en kötüsü de sistemin bu barbar saldırılarına ve Kürtlerin soykırımdan geçirilme saldırılarına karşı sanal medyadan birkaç **twitt atarak mücadele edildiği yanılgısıdır**. Sahte yaşam algısı gibi sahte mücadele algısı da bu şekilde yaratılarak enerji ve öfke yönlendirilir, bu şekilde öfkeli kitleleri deşarj ederek gerçek yaşamda reflekslerin önünü alır. Halbuki Cûdî'de, Besta ve Derşim'de Kürdistan'ın ormanlarını talan eden, coğrafyasını çoraklaştıran, Kürt'ün nefes damarı olan havasını gasp eden sömürgeci talancıların ümüğünü sıkarak onları Kürdistan topraklarından kovmak gerçek bir eylem olmaktadır. Kürdistan topraklarını barajlar ile sulara gömen, tarihini talan eden, ülkesini işgal edene karşı twitter, facebookta mesaj atmak yetmez sokakta öz savunma oluşturularak işgalciler kovularak eylem yapılabilir. Bütün bu reflekssizlik ve sanallaşma; özgürlük uzaklaşırken elden giderken arkasında bağırımdan başka bir anlam ifade etmemektedir.

Bütün bunlar bir araya getirildiğinde açığa çıkmaktadır ki kapitalist modernitede temel amaç gençliğin gözünün bağlanması, öfkesinin ve tepkisinin bertaraf edilmesidir. Gençlik düşmanı ve sürekli gençlik ile savaş halinde olan bir sistem olmasına rağmen, usta bir münafıklık ile gençliğe hiçbir şey vaat etmeden kendisini de kabul ettirmektedir. Kapitalist modernitenin bütün bu politikalarla yapmak istediği, toplumu sürülemiş, bir arada bulunan ancak hiçbir ortak değeri kalmamış bireyler yığını haline getirmektir. Robot bireyler olarak yetiştirilen gençler maneviyattan kopuk ve maddiyata esir birey olmaktadır. Çevrede olup bitenden bi haber veya etrafına tamamen duyursız bireyler olmaktadır. Kürdistan'da ulusal kimliği vatani işgal altında olmasına rağmen işgale karşı Kürt gençliğinin duyarsızlığı, isyana kalk-

maması bu yoğun özel savaş çarpıtmalarından kaynaklıdır. Kürdistan coğrafyasında her gün çocuklar katledilmekte, infazlar gerçekleşmekte, anne ve babalara torbalar ve kutular içinde çocukların kemikleri teslim edilmektedir. Kürdistan'ın en güzel, en değerli, en temiz oğullarının ve kızlarının üzerine bombalar atılmakta, onlarcası onları savaşarak yenemeyen faşist düşman tarafından kimyasal silahlar ile katledilmektedir. Her biri birer serhıldan, her biri isyan edip dağlara çıkmak için ya da delirip çöllere düşmek için birer gerekçe olan bu saldırılara karşı yürekleri tenekeleşmiş, beyinleri paslanmış insan müsveddelerini bu kapitalist modernite sistemi yaratmıştır.

Sonuç olarak özgürlük gençlik açısından başkalarından talep edilecek veya dilenecek bir şey değildir. Mücadele edilerek uğruna savaşarak alınacak bir şeydir. Kapitalist modernite ve onun tüm yapısallıklarını yıkarak köhnemiş zihniyetini yerle bir ederek alınacak, inşa edilecek bir durumdur. Bin yıllardır başka kimlikler ve sahte yapıların iktidarları ve çıkarları için verilen bedeller kadar büyük bedelleri de göze alarak hakikate sadakat göstererek sistemden boşanmayı ve kopuşu sağlayarak gerçekleştirilecektir. Kapitalizmin tüm zincirlerini kırarak kapitalist sisteme rağmen ona karşı bir yaşam inşa edilmeden ve bunu gençlik yapmadan geleceği kurtarmanın mümkün olmadığı yeterince ispatlanmıştır. Bu nedenle de kapitalizmden koparak dağlara çıkmanın ve özgür yaşamı dağlardan başlayarak tüm dünyaya yaymanın zamanı gelmiştir. Her biri birer ciwan mert olan özgür dağların asi ve asil ruhlu özgürlük savaşçılarının yaşamını hakiki yaşam, cesaretini ve fedakarlığını yaşamın temeli, savaşımını özgür yaşamın ibadeti yapmak gerek. Onurlu olmanın bir gereği olarak bu çağda Kürdistan dağlarında başlayan bu yolculuk özgür gelecek için umut olmaya devam ediyor.

Di rêbaza şehîd Dr. Sîrwan de kûrbûn teminata serkeftinê ye

Birader

Têkoşîna Azadiya Kurdistanê ya bi pêşengiya Rêber Apo ev nîv sed sal in di nava têkoşîneke bênavber de ye. Di encamê de nêzî 50 hezar şehîd, bi deh hezaran girtî, bi milyonan koçberî hene û bi hezaran gund hatin wêrankirin. Pirsgirêka Kurd li Kurdistanê ku bi dagirkeriya çar netewe-dewletan ve girêdayî ye, di esasê xwe de pirsgirêkek Rojhilata Navîn û cîhanî ye. Kurdistan ji aliyê hêzên cîhanê yên weke Fransa û Brîtanyayê ve hat parçekirin û piştî wan jî sistema nû ya cîhanê ya bi pêşengiya Amerîka û Ewropayê heman pêvajoyê berdewam kir. Lewma gotina ku Kurdistan koloniyêke navneteweyî ye, ji vê rastiyê derdikeve.

Bidawîhatina Şerê Cîhanê yê Yekem re parçekirina Kurdistanê bû hedefa emperyalîzma cîhanê û di encamê de tu derfet ji gelê Kurd re nehat hiştin ku xwe îfade bike. Piştî Konferansa Qahîreyê ya sala 1921'ê û paşê jî di Konferansa Lozanê ya di 24'ê Tirmeha 1923'an de, wan bizmara dawî li tabûta miletekî ku di dîroka mirovahiyê de li ser vê axê hebûye, di parastin û pêşdebirina jiyana hevbeş û dewlemendiya çandî, berdewamiya jiyaneke aram û birûmet de xwedî roleke herî mezin e dan.

Li hember zordestiya dewlet-neteweyên serdest ên Kurdistanê ku Tirk, Ereb û Farisan pêk tê, têkoşîna ji bo jiyana û bidestxistina mafên netewî û demokratîk bû erkeke ku nayê dest jê berdan. Li hemberî tûnekirin, wêrankirin û asîmîlasyonê, diviyabû bigotana 'Kurd heye û hûn nikarin bi hêsanî wan tune bikin.'

Her çiqas bi biryarên herêmî û navdewletî gelê Kurd hatibe parçekirin û tune hatibe hesibandin jî,

gelê Kurd tu carî vê rastiya ferzkirî qebûl nekir. Ji ber vê yekê her tim xwepêşandan û pevçûn derketin. Li beramberî vê têkoşînê de gelek berdêl jî hatine dayîn. Lê belê ji ber ku tekoşîna hatiye dayîn heta niha heremî, yek alî, durî siyaseta bûye û ji nêzîkatiyên rewşenbîrî û birdozî dûr bûne, ev têkoşîn demkurt bûne. Vê yekê jî nehiştiye ku têkoşîna Kurdan gerdunî bibe û yekîtiya Kurdan pêk were. Vê jî di xwezaya xwe de bi awayekî trajîk têkçûn bi xwe re aniyê.

Di sedsala 20'an de gelê Kurd û Kurdistan hatin parçekirin û serhildanên weke Şêx Seîd û Seyîd Riza, Pêşawa Qazî, Qasimlo û Şerefkendî hatin têkbirin û pêşengên van serhildanan jî hatine darvekirin. Ji komkujîya Dêrsîm û Zilanê heta kîmyabarana Helebce û Enfalê, dewletên dagirker li Kurdistanê herî zêde karesat û qirkirin pêk anîne. Dema tê gotin 'di sedsala bîstan de nêzî mîlyonek Kurd hatin qetilkirin' îşaret bi vê rastiyê dike.

Di encama ew hemû komkujî û karesatên ku hatine serê gelê Kurd, êdî gelê Kurd jî hebûna xwe ya netewî înkâr kiriye û li Tirkîyê bûye Tirk, li Îranê bûye Fars û li Iraq û Suriyê jî bûye Ereb. Bi vê jî hat armanckirin ku nasname, ziman, çand û rêûresma Kurdan ji holê rakin. Ger Kurd xwediyê vê çanda dewlemend, zimanê xomalî û kevneşopiyên kûr nebûya, wê jî gelên din ên mîna Ermenî, Asûrî û Suryaniyan xerabtir bibûya.

Piştî têkçûn û wêraniyê vejinek bihêz

Derketina Rêber Apo û Tevergera PKK'ê rastî demeke wisa hat ku li Başûr û Rojhilatê Kurdistanê Kurd bûna klasîk a Kurdistanê di nava

bêhêvîti û hilweşînê de bû. Ji ber vê yekê ne mimkûn bû ku bi navê Kurd û Kurdistanê tiştek bê kirin. Rêber Apo vê mînakê dide û dibêje, "dema min bi hin kesan re li ser pirsgirêka Kurd û Kurdistanê diaxiffî, wana digotin, em weke dareke hişk in û ji me tiştek şîn nabe. Di berdewama axaftina xwe de Rêber Apo dibêje, li Kurdistanê xebat meşandin dişibe gûleke ku li ser kevir hatibe çandin. Ya ku ciyê bexteweriyê bû li salên destpêk û naverasta salên heftêyan bandora xwendekarên Ewropa yê 1968'an hebû, dîsa berxwedana gelê Filîstîn û tevgerên çep û sosyalîst pêş diketin. Li Tirkîyê jî bi taybet kesayetên weke Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakaya û Mahîr Çayan bûn sedema dîtina mifteya destpêkê ku tije naverok û bawerî bû.

Di Newroza 1973'an de bi pêşengiya ciwan û xwendekaran têkoşîn hat destpêkirin. Li Kurdistanê nîfşek nû derketibû ku kesek nekarî texmîn bike ku wê ew nîfş ewqas bandor bike. Ew lawên kedkaran bû ku hê di destpêka têkoşîna xwe de ji alîkî ve ji aliyê neteweya serdest û dagirker, ji aliyê din ve jî ji aliyê giregirên Kurd, şêx, axa û derebegên noker ve rastî êrişan hatin. Ev xayîn û noker weke kûrmikan ketibûn nav canê gel. Tiştên ku dagirker nekarî bikin wana ji wê zêdetir kirin. Lewma rûbirûbûna axa, eşîr û derebegan, bi gotineke din, rûbirûbûna xizmetkar, noker û xwefiroşên Kurd bû ku li Kurdistanê bûbûn dardestên dagirkeriyê. Ji ber vê yekê şoreşgeran navekî nû dane xwe. Ji xwe re dibêjin ciwanên xwendevan û ciwanên Kurd. Ev kes mirovên sade ne, kedkar û gundî ne, jin û mêr jî di nav de, pêşengiya tevgerêke nûjen dikin. Sedema bingeîn a ku tevgera Apocî li seranserê bakurê Kurdis-

tanê bêyî cudahî deriyê mal, dil û mêjiyê xwe ji hemû mirovên dilpak, sade û welatparêz re vekir ev e.

Di sala 1978'an de PKK hat damezrandin. Piştî wê du sal yanî di sala 1980'an de jî li Tirkîyê darbeya leşkerî hat kirin û rejîmeke milîtarîst, neteweperest û şovenîst ku NATO'yê piştigiriya wê dike hat serdesthilatdariyê. Lê şovenîzma darbekaran nekarî agirê fikrên Apociyan hem li girtîgehê hem jî li derve sar bike. Ji ber vê yekê di şexsê Mazlûm Dogan, Kemal Pîr, Xeyrî Durmuş, Sakîne Cansiz û rêhevalên wan de, li zindana Amedê rejîma darbeya 12'ê Îlonê li dijî vîna pola ya şoreşgerên Apocî tîk çû. Her wiha hatina Rêber Apo ya Rojhilata Navîn û tevlibûna tevgerên şoreşger ên Lubnan û Filîstînê jî derfet da ku ji nû ve xwe amade bike û di zûtirîn dem de vegere welatê xwe.

Kurê Şarbajêr pêşengiya şoreşê dike

Rêheval Kawa Elî Salih bi nasnav Dr. Sîrwan di sala 1961'an de li gundê Çemî Yala ya Şarbajêr a Silêmaniyê ji dayîk bû, di dawîya salên 1970'an de li bajarê Silêmaniyê xwend û xwendina xwe ya seretayî, navîn û amadeyî bi serkeftî bi dawî tîne. Rêheval Dr. Sîrwan di salên 1970 û heta destpêka salên 1980'ê li bajarê Silêmaniyê ku weke dergûşa welatparêzî û fedekariyê tê naskirin, dijî.

Di destpêka salên 1970'an de tevgera PDK'ê ya bi serokatiya M. Barzanî di 11'ê Adara 1970'an de lihevkiyê pêk anî û ev yek jî weke serkeftinekê tê tomarkirin. Li ser destkeftiyên ku di encama peymanê de hatin bidestxistin, razan. Aliyê duyemîn, neteweperestên ereb ên şovenîst, bi serokatiya Partiya

Baas, ji bo tunekirina wan çêtir amade bû. Ji aliyekê ve peymanên girîng ên siyasî û dîplomatîk tîk birin, ji aliyê din ve dest bi kampanya çaksazî û bextewariya civakî li navxwe kirin, di heman demê de bi peymanên duyem a bi Partiya Komunîst a Iraqê re opozîsyona navxweyî bi temamî kontrol kirin. Ji ber vê yekê rejîma Baas bi serokatiya Ehmed Hesen Bekir û Sedam Husên tevgera Kurd paşguh kir û di nava salekê de rastî şikesteke neçaverêkirî hat. Lewma peymanê 6'ê Adara 1975'an a di navbera Iraq û Îranê de, di bin sîwana Amerîkayê de, tevgera PDK'ê bi dawî kir. Di şexsê PDK'ê de dawî li hemû fikrên netewî yên klasîk ku ji kaniya Peymana Lozanê vedixwarin û li dora dirûşma otonomîxwaz kom bibûn.

Her çiqas têkçûna Tevergera Îlonê ji aliyekî ve wek karesatek bû, li aliyê din ve jî rê li ber nîfşêke nû ku siyasatmedar, ciwan û xwendekaran bûn vekir. Ev nîfş piştî xwe wek Yekîtiya Nîştîmanîya Kurdistanê (YNK) da nasîn û di sala 1976'an de têkoşîna çekdarî ragihand. Lê ew welatparêz û tekoşerên ku ji şikestê hez nedikirin, di nav partiyên wek Partiya Sosyalîst, PASOK û Komîteya Navendî ya PDK'ê de dest bi tevgerên nû kirin, lê ji aliyê fikrî û stratejî ve ne diyar bû ka çî dikin û çî dixwazin?

Kurdayetiya klasîk, bê bername, bê fikir û îdeolojiya nûjen, di heman demê de polîtîkaya girêdayî welatên derve, tenê dikare bi yek banga komplogerên navdewletî re bibêje "Karê min qediya." Ev rewşa nû ji bo kesên ku di dawîya salên 1960'î de dîtibûn û xwendibûn derfeteke zêrîn bû. Şert û mercên nû ciwan û xwendekaran li başûrê Kurdistanê teşfîkî di bin raman û felsefeya Marksîst-Lenînîst a tevgera nû ya

têkoşînê ku bikaribe xwe bi rêkû-pêktir rêxistin bike kir.

Tevgera nû ya ku bi navê Komeleya Rencderanî Kurdistanê tê nas-kirin, ji ber ku li wir derketiye, di demeke kurt de bandora xwe li ser tevahiya başûrê Kurdistanê bi taybetî jî li Silêmaniyê kir. Silêmanî weke taybetmendiyeke mayînde her tim jî nûbûnê re vekirî ye.

Heval Dr. Sîrwan weke hemû ciwanên Silêmanî diviyabû xwe li gel karwanê bi rêxistin bikira. Ji ber vê yekê di demeke kin de tevli rêxistinên Komala Rencdaran dibe û di encama xebatên xwe yên rêxistinî yên li Bexdayê tê naskirin û sala duyemîn a zanîngehê diterikîne û tevli hêzên çekdarî yê Komala Rencdaran dibe.

Dr. Sîrwan Komeleya Rencderanî Kurdistan weke tevgerê çep-sosyalîst ku li ser bingeha rastî, prensîb û pîvanên şoreşgerî nas dike û beşdar dibe, lê tiştê ku li çiya dibîne cuda ye. Ev cudahî çine? Ya yekem; Komeleya Rencdaran ne ji aliyê kadroyên xwe yên pêşeng ve, ji aliyê kadroyên PDK'ê ve tê birêvebirin. Ji ber vê yekê xeta bûrjûwaziya biçûk li ser xeta şoreşgerî ya Komala Rencdaran da zêdetir serdest e. Ya duyemîn, xetên cuda hene ku tevgerê xurt nakin, dibe ku jê qut dikin, lewra ger bi xeta burjuwaziya biçûk re rûbirû were hatin, weke cihêxwaz û derveyî xetên pênasekirin û di nav rêxistinên de tîrî teşhîrkirin. Sêyemîn; her çiqas bingeh û girseyên Komele hem li zîndanê hem jî li çiya ji bo her fedekariyê amade ne, lê yên ku serokatiya Tevgerê dikin kêmtir tîrî, yên ku tîrî dîtin jî weke ji çîna jor û serdest xuya dikin. Yanî ew kesên ku ji rêxistinê re fedakarî dikin û yên serokatiya wê rêxistinê dikin ji hev cûda ne. Ev jî bi xwe re nakokiyên tîne. Weke çaremîn sedem jî; di propagandayê de behsa azadiya jinê û rola jinê tê kirin, lê di pratîk de heman rêbaza berê dubare dibe. Wê demê di nav beşek kadroyên jor de dihat gotin ku em li hemû tiştêkî de sosyalîst in lê di mijara jin de sosyalîst nînin. Xala pêncemîn jî mijara navxweyî bû. Wê demê ji bo li Kurdistanê tu tevgerê din dernekeve PDK bi destê dewleta Tirk û çeteyên wî bi şewazeke derveyî mirovahi û dîr ji hemû prensîbên netewî û exlaqî li Colemêrgê ku dikeve sînorê Bakur û Başûrê Kurdistanê zêdetir 700 endam û kadroyên YNK'ê xistin dahîfîkê û piraniya wan şehîd xistin. Di nav wan kesên ku hatin şehîd xistin kesayetên wek Elî Eskerî û Dr. Xalid hebûn û ev şehadet sîncê PDK'ê hîn girantir kir. Li hember vê yekê YNK'ê bi her awayî bertek nîşan da û karî PDK û hevalbendên wê yên li eniya Cûdî tengav bike û nehêle ji aliyê Rojhilat vegehin Başûr.

Lê ya ecêb ew bû ku bê ku jin û mêr, çekdar û bêçekdar werin cudakirin qetlîama rêxistinên Partiya Komunîst a Iraqê bû. Ji bo vê qetlîamê tu hincet nebû. Her di wan çaxan de Serokatiya PKK'ê bi erka navbeynkar rabû û bi serokatiya heval Xalid bi nasnav

Mehmed Karasungur şandeyek hat şandin ji bo ku her du alî dev ji şer berdin. Lê êriş birin ser wan hevalan jî û li 2'ê Gulana 1983'an de ew heval şehîd xistin. Di heman salê de YNK'ê bi awayekî yekalî bi rejîma Baas re ket nava danûstandinan û agirbestê. Piştî salekê ev pêvajoyê bi encam bi dawî bû. Ev hemû bûn sedemên sereke

ku Dr. Sîrwan dest ji Komeleyên Rencdaran berde, ji ber ku li gel rastiya wî nedibû yek.

Lêgerîna domdar ji bo gihîştina heqîqetê

Piştî demekê li Îranê ma, riya sirgûnê girt û li Danîmarkayê bi cih bû. Dema di sala 1980'an de li Ewropayê dima, rewşa pergala kapîtalîst û nêzîkatiya wan a ji pirsgerê Kurd û Kurdistanê re dît, di heman demê de hegemonyaya dewletên Ewropa û Emerîka bi çavên xwe dît. Ji ber vê yekê efsûna sîstema kapîtalîst a Ewropayê nekari Dr. Sîrwan bixapîne. Ya rast ew dilê serhildêrê Rojhilatî li Rojava kedî nebû û serhildana xwe domand. Em vê rastiye di axaftinên rêheval Dr. Sîrwan ên di rojnameya Welat de baştir dibînin. Dr. Sîrwan van rastiyan di hemû konferans û civînan de kiribû yek ji mijarên perwerdeyê. Wî rastiya pergala modernîteya kapitalîst a civaka Ewropa baş nas kiribû.

Ji ber ku Dr. Sîrwan bi rexne, tîbînî û serincên xwe yên li ser rêxistin, pêşengî, pîvan û prensîbên Komeleya Rencderanî Kurdistanê pabend bû, lewma lêkolînên xwe didomîne. Piştî lêkolîneke zanistî

û pêbawer, bi rêxistina Eniya Rizgariya Neteweyî ya Kurdistanê (ERNK) ku weke baskê rêxistinî yê civakî yê Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK) dihat naskirin, nas kir. Di sala 1987'an de ligel peywendî û dostayeti kirin, xwe perwerdekirin û avakirina kesayeta xwe, dest bi xebatên rêxistinbûnê jî kir. Heval Murad Karayilan (Ce-

Apo re ket nava diyalogê û hat wê astê ku Akademiya Kadro Masûm Korkmaz a li Bekayê birêve bir. Yanî bi qasî ku heval Dr. Sîrwan jî wate û rêbaza Rêber Apo fêm dikir, Rêber Apo jî ji kesayeta Dr. Sîrwan fêm dikir. Rêber Apo ji Dr. Sîrwan pir bawer bû û Heval Dr. Sîrwan li her cihê ku lê bû, Serok mîna kadroyekî pêşeng ê kevin ê tîkoşîna îdeolojîk nêzî wî dibû. Rêber Apo ku her tim hemû hest, mejî, ruh û şîretên xwe ji lêkolîn, şopandin û lêgerînên nû bi dest xistiye.

Di destpêka salên 1990'î de tîkiliyên Rêber Apo bi Celal Talabanî re pêşdikeve û Celal Talabanî zêdetir li Lubnanê dima. Li gorî wêne û belgeyan pîraniya wêneyên Rêber Apo û Celal Talabanî di sala 1990'î de hatine kişandin. Di heman demê de di sala 1991'ê de dema serhildana Başûr pêk tê, Celal Talabanî li ser Zaxo ve ji Sûriyê vedigere Başûr. Li gel Celal Talabanî pîraniya endamên mekteba siyasî û serkirdayetiya partiyên din çûn cem Rêber Apo û li baregeha leşkerî ya Bekayê man. Wek mînak ku bala Rêber Apo kişandiye, pîraniya navê wan kesên ku di nav partiyên Başûr de cih digrin û çûne gel wî Doktor bûye. Ev jî bo Rêber Apo dibe nakokî, ji ber vê yekê di nîqaşek xwe ya li gel Dr. Sîrwan de dibêje,

çima di pêş navê piranî birpîrsên Başûr de doktor tê gotin. Wê demê tu jî bibe Dr. Sirwan ê PKK'ê. Ev yek ji bo heval Sîrwan bû nasnav, lewma ji wê rojê û pê de bi navê Doktor hat naskirin, her çiqas Heval Sîrwan ti eleqeya xwe bi dokortiyê ve tunebû jî, ji ber gotinên Rêber Apo ew wek navê xwe qebûl kiribû. Piştî bi serkeftî temamkirina dewreya perwerdê li Akademiya Mahsum Korkmaz careke din heval Dr. Sîrwan li ser pêşniyara xwe vegehiya ser axa welat.

Wek pêşengek nûjen bi rol û berpîrsiyar

Rewşa Kurdistan û Iraqê ji ya Ewropayê pir cuda bû. Li Iraqê rejîma Baas havîna sala 1990'î dewleta biçûk a Kuweytê dagir kir. Sedam wisa hizir dikir ku qraliyeta Kuweytê ji tîrsa dîktatoriya Saddam wê bi hêsanî teslim bibe û dest ji desthilatdariyê berde. Piştî şerê 8 salan ya ku rejîma Baas bi ruhê mezhebbepîstiya sunî û şovenîzma Erebi li dijî pergala kapîtalîst a cihanê û dewletên Ereban da meşand, wisa xuya bû ku jibo wê dagirkeriyê jî wê dengê xwe neke. Bi vî dagirkeriyê re dixwest ji alîkî ve hêza xwe zêde bike, ji aliyê din ve

jî deynên xwe yên şer bi rehetî bide. Li aliyê din jî peyama û dirûşmên wê yên neteweperest û şovenîst dibin hêza dewlet-neteweyê hegemonîk a Erebi, wêneyê Selaheîdîn û C. Ebdul Nasir û hwd... Dema şahê Kuweytê û malbata wî reviya Erebiyana Siûdî, xeyalên Saddam û rejîma wî hemû jî ketin Kendava Erebi. Ji aliyê din ve sîstema sermayedariya cihanî ya bi serkeşîya Emerîka û piştigiriya Ewropa û dewletên Erebi li dijî rejîma Sedam Husên hevpeymanîyeke navdewletî ragihand.

Ev rewş ji aliyê Rêber Apo ve bi berfirehî hatin analîzkirin û nîrxandin û di rapora siyasî ya Kongreya Çaremîn a PKK'ê de cih girtin. Çaremîn kongreya PKK'ê di zivistana 1990'î de li çiyayên Kurdistanê li Heftanînê pêk hat. Ji ber vê yekê kûrkirina rewşa nû kir ku beriya her kesî, kadroyên PKK'ê xwe ji vî qonaxê re amade bikin. Li ser vî bingehê, dema ku hevpeymanîya navdewletî di Sibata 1991'ê de êrişê rejîma Sedam kir, pêşî ew ji Kuweytê derxist û piştî ew tengav kir. Rejîma dîktator ku xwe wek pilingek ji bo giyanê civaka xwe nîşan dabû li hemberî hêzên derve ji roviyekî xiraptir bû, weke PDK ya anîha bû. Dema xelkê başûrê Iraqê li Kuweytê rûxandina artêşa Iraqê û vegera hêzên şîkestî ji Besrayê dîtin, xelkê Besrayê destpêkê li devera Şabaniyê dest bi xwepêşandan û rape-rînê kirin. Piştî xwepêşandan li Basra û başûrê Iraqê bi taybet li heremên Şîa belav bûn.

Serhildana li başûrê Iraqê jî hêz û bawerî da civaka Kurdistanê. Di encamê de di 5'ê Adara 1991'ê de xelkê Ranya û Çiwarqurne yek bi yek dest bi serhildan û xwepêşandan kirin û navçe û bajarên ji rejîma Baas paqî kirin û gihîştin Kerkûkê. Partiyên Başûr roleke mezin di pêşengî û komkirina civakê de nêstîtin, ji ber ku Enfal û kîmyabaranên hovane çokên wan şikandibûn. Pîraniya pêşmergeyan xwe radeştî rejîma Baas kiribûn, yên din jî li Îran û rojhilatê Kurdistanê jiyan xwe ya asayî didomandin. Ger mînak were dayîn, yek ji endamên damezrînerê Komeleya Rencdaran, bi welatên Ewropayê re bazirganiya qumaşê dikir, ji ber vî yekê me dît ku piştî rizgarkirina gelek bajar û bajarokên komên çekdar ên partiyên jî ji bo beşdariyê dihatin tevli serhildana gel dibûn.

Heval Dr. Sîrwan bi komek hevalên xwe re bi pêşengîya kesayetiyê tîkoşer û welatparêz Sadiq Omer ku yek ji milîsê şehîd Egîd (Mahsum Korkmaz) bû, beşdarî serhildana li heremên Zaxo û Duhokê bû. Ji ber vî yekê xelkê Badînan li derdora hevalan kombûn û heval jî xwe li Zaxo û Duhokê bi cî kirin. Piştî nîqaş kirin ku çawa dikarin civakê bi awayekî demokratîk bi rêve bibin.

Ji bo ku rewşa salên 1975 û 1988'an dubare nebe, rêveberiya demokratîk a rasteqîn bi hêz û baweriyên xwe bêdestwerdan di nava civakê de xuya dike û xwe birêve dibe û rê li ber talankirina partiyên klasîk ên di navê Bereya Kurdistanê de dikirin. Li ser vî bingehê

Rêber Apo hem hevalên ji Başûr hem jî yên ji parçeyên din ku li Başûr têdikoşîyan re destnîşan kiribû ku xwe bi rêxistin bikin. Piştî salek civîn û amadekarî, di destpêka Nîsana 1991'ê de Partiya Azadiya Kurdistanê (PAK) bi kongreyekê hat ragihandin. Heval Dr. Sirwan wek Endamê Komîteya Navendî ya PAK'ê li Badînanê dest bi xebat û têkoşîna xwe kir.

PAK wek rêxistineke nûjen ku xwe li gor prensîb û pîvanên şoreşgerî avakiribû, di demeke kurt de li hemû bajar û bajarokên Zaxoyê heta Pêncewînê xwe da naskirin. Ji ber vê yekê di sala 1991'ê de, yekser piştî serhildanê, bi sedan ciwanên başûr tevî Partiya Azadiya Kurdistanê (PAK) bûn, rêxistina PAK'ê jî koka xwe li Duhok, Hewlêr û Silêmaniyê belav kir. Êdî gelê Başûr neçar nîne ku vegere ser partiyên klasîk ên ku di rêvebirina civakê de gelekî lewaz bûn an jî qet tûne bûn. Ji ber ku gel tenê di sala 1991'an de du caran hêzên kilasîk ceribandibû. Ji aliyekî ve rola wan di serhildanê de lewaz bû, ji aliyê din ve jî di dema êrîşên dijber ên rejîma Baas de nekarîn cihekî biparêzin, berovajî bi xêra xelkê ew gihîştin sinorê Îran u Tirkîyê. Heger biryara Neteweyên Yekbûyî nebaya, zêdetirî du mîlyon kes koçber bibûn li ser sinor, bê ku hebûna wan bê parastin û bikaribin vegerin ser cîh û warên xwe. Ji ber wê jî pêwîstiya Başûrê Kurdistanê bi rêxistineke alternatîf hebû ku bi ziyaneke herî kêr ji van hêzan rizgar bibe.

Piştî ku Encumena Asayîşa Navdewletî xeta 36 ji firokeyan re qedexa kir, navçeyên rizgarkirî ji aliyê Bereya Kurdistanê ve hatin kontrolkirin. Di wê pêvajoyê de ji nişka ve ji bo hilbijartinan biryar hat girtin û komîsyon hatin avakirin. Di 19'ê Gulana 1992'an de yekemîn hilbijartin hat kirin. Ji ber ku PDK û YNK'ê encamên hilbijartinê nepejirandin, ti hêzeke din bendava %7 derbas nekir. Ji ber vê yekê her du hêzên qaşo serketî encamên hilbijartinê dan hev û hikûmetekê pênçî bi pênçî ava kirin. Yekemîn Serokê Parlamentoya Herêma Kurdistanê Cewher Namiq Selîm endamê Mekteba Siyasî ya PDK'ê û yekem serokwezîr jî endamê Mekteba Siyasî ya YNK'ê Dr. Fuad Mesûm bû. Tiştê sosret ew e ku yekemîn biryara Parlamentoya Herêma Kurdistanê êrîşa ser Partiya Karkerên Kurdistanê (PKK) bû.

10'ê Nîsana 1992'an de hêzên PDK û YNK'ê ji Heftanîn heta Xakurkê êrîşî Gerîlayên Azadiya Kurdistanê kirin. Beriya êrîşê YNK'ê di payîza sala 1991'an de li Şeqlawê êrîşî komek gerîlayan kir û du gerîlayên bi navê Amed û Hawar şehîd xistin. Havîna sala 1992'yan hêzên PDK'ê li navçeya Soranê hevalên bi navê Cengî Bekir Hîranî û Bunyad Derik ku endamên Partiya Azadiya Kurdistanê (PAK) ku li ser erka xwe bûn xistin kemînê û şehîd xistin. Derveyî van li herema Badînan gelek êrîşên din pêk hatin û mînakê din jî şehîdkirina Sadiq Omer e.

PDK û YNK'ê li ser daxwaza Tirkîyê û bi destûra NATO'yê bêtî ku

tu prensîbên netewî û demokratîk li ber çavan bigirin, êrîşî PKK'ê kirin. Li dijî exlaq û mejiyê mirovatiyê propagandayên pir xirap dikirin, tenê ji bo rewakirina kiriyara dij-neteweyî ya ku bi fermana dagirker û dijminên gelê Kurd dihat kirin.

Di şerê neheq ê sala 1992'an de ku bi navê şerê xiyaneî tê nas-kirin, heval Dr. Sirwan li eniya Heftanînê bû. Heval dema dizanin ku hêzeke PDK'ê dixwaze êrîşî wan bike, weke her car xebatên xwe yên rojane dimeşandin. Heval wê hêzê pêşwazî kirin û wan ji hatina wan poşman kirin. Heval Dr. Sirwan çekdarekî dîl digire û vedigerîne baregeha wan a leşkerî. Beriya ku bigihîje hevalan, dixwaze alîkariya çekdarê êsir bike, jê re avê bîne û pêdiviyên wî bi cih bîne. Di vê navberê de çekdarê dîl êrîşî çeka wî dike û gulleyan lê direşîne û heval Dr. Sirwan bi giranî birîndar dike.

Tevî ku çekdarên PDK'ê hatine qada şer û çekdarek ji wan dîl hatiye girtin, dîsa jî heval Dîktor wî çekdarî wek dijmin nabîne û dixwaze av û xwarinê jê re bîne. Ji ber ku dizane ku ew westiya ye. Dema heval Dr. Sirwan di nivîseke xwe de bahsa vê bûyerê dike, dibêje, "ezmuna 1992... Karesateke bi vî rengî nabe dubare bibe." Dema tu lê dinêrî tu rihê paqî û bi wîcdan ê heval Dr. Sirwan dibîni. Her çiqas qurbanê vê karesatê ew bi xwe ye jî dibêje, nedibû karesateke bi vî rengî çêbûba. Naveroka gotarê rave dike û dibêje, "ji bilî dagirker û dijminan ti kesî ji vî şerî sûd wernegirtiye." Paşê medyaya desthilatdar got, "PKK'ê rîya Azuqa girtiye, niha jî medyaya PDK'ê dibêje, "PKK sedema hatina dewleta Tirkîyê ye, nexwe Tirk ne dijmin û dagirker in!!" 30 sal derbas bûye, lê zîhniyeta PDK'ê qet nehatiye guhertin belkî hîn xiraptir bûye. Eger ne ji tîrsa civaka Kurd bûya, ev dema dirêj e wê PDK'ê ev şer gelek caran dúbare kiriba.

Tiştê baş ew bû ku şerê sala 1992'an pir dirêj nebû, lê nêzikî 1000 xort û keçên Kurd jiyana xwe ji destdan, bêtî ku gelê Kurd sûd jê werbigire. Berovajî, ev bi kêra dewleta dagirker a Tirk hat, dijminatiya xwe ya li hemberî gelê Kurd kûrtir kir. Ji aliyê din ve jî li Bakur, bi taybetî li Botan û Badînan firsenda rizgarkirina Bakur çêbû.

Piştî dermankirinê Heval Doktor û hemû gerîlayên birîndar jibo kampa Zelê hatin şandin. Kampa Zelê ji bo ku gerîlayên PKK'ê ji sinorên Tirkîyê dûr bixe û ji bo parastina sinorên dewleta Tirk a dagirker hatibû avakirin. Ji bo ku merama dagirkeran were bicîhanîn, wê demê Osman, Ferhad ku berpirsiyarên biryargeha navendî ya Xakurkê bûn, li gel teslîmbûna hêzên noker, di heman demê de bi hemû mercên wan razî bibûn û ketibûn hewayê durî li şer û têkoşînê ku desthilatdarên Başûr vê weke lihevhatin bi nav dikirin. Osman bi îradeya xwe hevalên xwe yên birîndar û astengdar ji şoreşê derxist, jiyana xwe ya taybet bi rêxistin kir û xwest îspat bike ku şoreş bi dawî bûye. Ango kiriyarên ku Osman di salên 2003-2004'an de kir, di bin

navên cuda de, di encam de li cem wî terikandina şoreş û têkoşînê bibû rojeva sereke.

Piştî hat zanîn ku Osman hatiye girtin û birine lîpîrsînê, heval Cemîl Bayik "Cuma" li şûna wî cih girt û êdî rola Osman di rêxistina PKK'ê de nema. Ji ber vê yekê di Çilleya 1994'an de bi dehan balafirên şer 2 rojan baregeha leşkerî ya Zelê bombebaran kir. Di encamê de 7 gerîlla û gelek sivil şehîd bûn û bi dehan seawal jî telef bûn. Ger berê tedbîr nehatibana girtin û heval belav nebûna, wê weke dewleta Tirk a dagirker di got bi sedan gerîlla şehîd bibûna.

Min heval Dr. Sirwan cara yekem li baregeha Zelê nas kir. Em komek xwendekar û hevalên rêxistina gel a Hewlêrê bûn, di nivê salê de ji bo dîtina dewreya perwerde hatibûn û bi wê armancê em çûn Zelê. Çûna me û bombardûmana dijmin rastî heman wextî bû. Yek ji wan mamosteyên ku diviyabû ders bidana me heval Dr. Sirwan bû. Ji ber ku heval di şert û mercên çiyayî de baş nedikarî bimeşe, em çûn cem heval Sirwan ku li gundê Tûjala bû ku du kilometre dûrî Zelê bû.

Dema em çûn, heval Dr. Sirwan li kampa PAK'ê bû û li wir di komîteya ragihandinê de cih digirt. Li wir kovara Banga Serxwebûnê derdixist, di heman demê de gotar berhev dikir û dişand rojnameya welat. Bi dîtina wî em hemû matmayî man. Dersa heval Dr. Sirwan li ser çawanîya birêxistinkirina girseyan angî têkoşîna Eniya Rizgariya Neteweya Kurdistanê (ERNK) bû. Li ser vê yekê rojekê bi me re axivî. Bi guhdarkirina heval Dr. Sirwan, me li ser mijarê kûr dikir. Her çiqas hêsalek bi ser birîndarbûna wî re derbas bibû jî, coş û morala ku di rêheval Doktor de hebû, di hevalên din de nedihat dîtin. Zêdeyî rojekê bi me re peyivî bêtî ku li rûpelek mêze bike yan ruyê xwe tîr bike. Her tiştê ku ji me re lazim bû, bi kêfê herî mezin, bi ruhek pir hêsan û awazek pir xweş vedigot. Bi giştî hevalan bi dîtina heval Dr. Sirwan pir dilxweş û şad bûn. Ew coş û morala ku me di heval Dr. Sirwan de dît tîr dikir ku em bînavber bi salan têkoşîn bikin.

Ezmûna rojnameya Welat, YNDK, jîyan û jêhatîbûna Dr. Sirwan

Di sala 1994'an de bi saya keda Rêber Apo atmosferek ku hêzên siyasî yên Kurd bi hev re têkoşîna siyaseta demokratîk bimeşînin hate afirandin. Lê hêzên desthilatdar ên Başûr, ji ber ku zêde bi kîn û nefret bûn û pir dilxwaz bûn ku bêtîr pare û postan bi dest bixin, rojekê nêçîra Partiya Sosyalîst û rojekê Tevgera Îslamî kirin. Di Gulana sala 1994'an

de PDK û YNK'ê li Qeladîzê dest bi gera nû ya şerê pare û desthilatdariyê kirin ku navê wî şerî xistin "şere navxweyî." Di sala 1994'an Dr. Sirwan beşdarî xebatên rojnameya Welat bû. Rojnameya Welat di destpêka Gulana sala 1993'an de bi şiklekî fermî li Hewlêrê dest bi weşanê kiribû. Lê piştî demeke kurt waliyê PDK'ê Xurşîd Şêre bê belge û dokumenteke dadwer û hukumetê rojname girt. Wê demê Şêrko Bêkes ku wezîrê rewşenbîrî bû got, madem ez wezîrê rewşenbîrî me ez nahêlim tu rojname werê girtin. Her ev buyer bû sedema ku Şêrko Bêkes ji wezîrtiyê îstîfa bike. Rojname her çiqas hatibe girtin jî nesekîn û heta sala 1994'an bi dizî bi şewazekî fotokopî hat belavkirin. Di bihara 1994'an de dubare rojnameya Welat bi fermî dest bi weşanê kir. Rojnameyê karî di rojnamegeriya Kurdî de ku li ser xeta neteweya demokratîk, bi rênişandan û hêza çareseriyê nêzikatiyek nû avabike. Vê yekê jî kir ku rojname ji Zaxoyê heta Xaneqînê bê cudahî bigihîje hemû çînan. Ji ber wê jî xwendevanên rojnameya Welat her tim zêdetir li ser mijarên netewî û demokratîk dizanîn, baştir difikirîn û hîn bêtîr xwedî şîrove û nîrxandînen objektîfîr bûn.

Careke din derfet çêbû ku ez gotarên heval Dr. Sirwan li rojnameya welat de bixwînim. Jixwe piştî ew nivîs di bin navê Dr. Sirwan-Pêşengekî şoreşger û Ronakbîr ji aliyê komîna ragihandina PÇDK'ê ve hat çapkirin. Piştî xwendina wan nivîsan ez bi asta kûrbûna heval Dr. Sirwan hisiyam ku reng û bêhnêke din daye rojnameya Welat. Wê demê amurên gihandina agahiyan ewqas ne pêşketî bûn, lê rojname tijî agahî û perspektîfên neteweyî bû û li her çar aliyê cihanê nûçeyên Kurdan belav dikirin. Pênûsa tûj û wêrek ya Dr. Sirwan dîroka welat dewlemend dikir. Dema ku xebera şehadeta Dr. Sirwan hat bihîstin, Şehîd Kemal Rewandûzî got, "bi rastî rojnamevanekî bi hêz û gotarnivîsarekî jêhatî bû. Me kengî di derbarê mijarekê de jê nivîs xwestiba wî dikarî amade bike." Heval Kemal Rewandûzî du salan li kêleka heval Dr. Sirwan karê rojnamegeriyê kiribû, lewma ew wek rojnamevanekî jêhatî û bi hêz bi nav dikir. Wek tê zanîn xebatkarên rojnameyê, bîro

û xebatkarên wê di 16'ê Gulana 1997'an de li Hewlêrê ji aliyê PDK'ê ve rastî qetlîameke tîrsonek hatin.

Îxaneta 31'ê Tebaxê û şehadeta Dr. Sirwan

Di dawîya 1994 û destpêka sala 1995'an de Rêber Apo rapora siyasî pêşkêşî kongreya pêncemîn a PKK'ê kir. Rapor weke destpêka guhertina rêbaza têkoşînê ya PKK'ê tîr xandî. Yek ji van guhertinan jî nîrxandina rêxistinên Başûrê Kurdistanê bû. Rêber Apo di rapora xwe ya siyasî de destnîşan kiribû ku li Başûr rêxistineke niv enî û niv partî ku navê wê Yekîtiya Netewî Demokratîk a Kurdistanê (YNDK) kiriye, bê avakirin. Ji bo ku ev guhertin çêbibe û di rêxistinkirina Başûr de destpêkek nû bê kirin, pêwîstî bi kadroyek pêşeng ku bikaribe barê giran hilgire ser milê xwe û di warê fikir û rêxistinbûna siyasî de bi hêz, jêhatî û bi sebir be bû. Ji bo vê yekê rêxistinê pêşniyara Dr. Sirwan kiribû û Rêber Apo jî pejirandibû. Di 21'ê Adara 1995'an de dema yekemîn konferansa damezrandina YNDK'ê li Hewlêr hat lidarxistin Dr. Sirwan wek sekreterê YNDK'ê hat hilbijartin.

Heval Dr. Sirwan hem rojnamegerekî jêhatî, wêrek û xurt bû hem bi rol û berpirsiyariyê mezin ji bo erka xwe nîşan dida. Her çiqas di meşê de zehmetî jî dikişand, ji ber gazî bû, di rewşa aloz a Hewlêr a di wê demê de ji bo her rûbirûbûnekê re amade bû. Ji aliyê din ve bi zanîn û hişyariya xwe ya bilind dikarî cihê xwe di nava hemû rêxistin û komeleyên siyasî de veke. Her tim serdana dost, endam û xebatkarê xwe bi taybet malbatên şehîd û hevrêyên xwe dikir. Heval Dîrexşan Îbrahîm ku bi navê heval Yada û dayîka sê şehîdên bi navê "Qanih, Şahîn û Bakur" tîr naskirin, di bîranînên xwe yên ku heval Ronak Murad kiriye di romanê de dibêje, "heval Doktor ez bang kirim da ku em bi hev re serdana malbatên şehîd û hevalên gerîla bikin." Di heman demê de heval Doktor li hemû bajar û bajarokan herî zêde konferans û semîner daye. Ji ber şewaz û zîmanê xwe yê şîrîn û qanih, hê jî ew hemû kesên ku beşdarî konferans û semînerên wî bûne, îro behsa wî dikin.

Tişt ku heval Dr. Sirwan li ser di-sekinî, perwerdeya xebatkar, endam û kadroyên rêxistinê bû, bêtî ku cudahî bixe navbara jin û mêran de. Di vî warî de wî karîbû ji hemû bajar û bajarokan hejmareke zêde ya xwendevanan li derdora YNDK'ê kom bike. Heval û welatparêzên YNDK'ê ji herkesî zanatir, hişyar bûn. Lewma li Başûrê Kurdistanê hemû çîn û beşan YNDK hembêz kiribûn. Tevgerîn, xebat û têkoşîna YNDK'ê ya li Başûr bi pêşengiya heval Dr. Sirwan bû hêza bingeîn a gûhertin û vegûhertinê. Her kes di wê baweriyê de bû ku wê serdema rêxistinên klasîk bi dawî bibe û di pêşengiya YNDK'ê û serokatiya Rêber Apo de serdemek nû dest pê bike.

Bi serpereştiya Emerîka û Tirkîyê PDK û YNK li bajarê Dublin a Îrlan-dayê ji bo ku ji aliyekî ve li hev bikin û ji aliyê din ve jî PKK'ê weke rêxistineke terorîst îlan bikin li hev civiyan. C.Talabani bi xwe jî di pirtuka xwe ya bi navê "dîdara temen" de behsa vê dike. PKK ev plan pûç kir, ji ber ku beriya ku ew biryar bidin, PKK li herêma Badînan û Barzan darbeyek li PDK'ê xistibû û dizanibû ku di hevdîtinan de ne hêsan e ku behsa PKK'ê bikin.

PDK bi destê YNK û PKK'ê liber mirinê bû, lewma jî dixwest xeletiyên xwe rast bike. Wek tê zanîn PDK'ê tu carî bi hêza xwe rewşa xwe sererast nekiriye, bi piştigirîya dewletên dagirker û rêxistinên veşartî yê wek Mossad, MÎT, SAVAK, îstixbarata Iraqê û îstixbarata Sûriyê li ser piyan maye. Helbet dewletên dagirker û dezgehên îstixbaratê hertim PDK wek çekek di destê xwe de hiştine û nehiştine ku di meydanê de bi temamî lewaz bibe û nehiştine ku gelê Kurd bibe hêz, îrade û rêxistina xwe. Bi alîkariya van hêzên derve PDK di sala 1996'an de êrişî Qadir Begê Bradostî kir, piştê êrişî Hisên Axa yê Surçî kir, di 31'ê Tebaxa 1996'an de jî bi alîkariya tank, top û artêşa Iraqê vejeriya Hewlêrê û ew der dagir kir.

Ji bo ku nebin aliyek şer, PKK bêalî ma û rewşê zêdetir weke xeta sêyemîn nixrand, ku di wê demê de tiştêkî rast bû. Lê dihat zanîn ku PDK ne tenê dijminatîya YNK'ê dike, di esasê xwe de di şexsê YNK'ê de li dijî tevahî Başûrê Kurdistanê şer dike. Gef û liv û tevgerên PDK'ê yê li hemberî heval Dr. Sirwan dihat zanîn ji ber vê yekê rêxistinê heval Dr. Sirwan demekê ji ber çavan veşartibû û şandibû kampa çemê Rêzan ku nêzî Silêmaniyê ye.

Min di 29'ê Tebaxa 1996'an de li Garê careke din heval Dr. Sirwan dît. Wê demê li navenda biryargeha Başûr dima û hevalên nû perwerde dikir. Bi heman moral, ruh û hêzê ve hat pêşwaziya me, tevî rewşa wî ya tendurustiyê dîsa mezinatiya xwe nîşan da. Em du rojan bi hev re man. Em ji bo Sûriyeyê ber bi Qada Rêbertî ve diçûn û ew jî li Garê di nava xebatê perwerdê de bû.

Em di 3'ê Îlona 1996'an de gihiştin Akademiya Navendî ya PKK'ê a li Sûriyeyê û bi hevdîtinê Rêber Apo re şad bûn. Piştê em ketin dewreya perwerdeyê. Di 5'ê

10'a 1996'an de Rêber Apo hat akademiyê û ji me re got, "Heval Dr. Sirwan li gel çend hevalên xwe li çemê Rêzan hatine şehîd kirin. Lê heta niha ne diyar e kî êrişî heval Dr. Sirwan wana kiriye." Rêber Apo di axaftina xwe de nixandineke berfireh li ser Dr. Sirwan kir û got, "Şehîd Dr. Sirwan ji bo me weke Şehîd Heqî Karerê Başûr bû." Bêgûman yê ku di dîroka PKK'ê de şehîd Heqî Karer bizane, wê Dr. Sirwan jî binase. Rêber Apo Heqî Karer wek rihê xwe yê veşartî pênase dike. Roja şehadeta Heqî Karer bûye roja şehîdên Kurdistanê û Rêber Apo weke bersivdayîneke vê şehadetê biryar da ku PKK'ê damezrîne.

Piştê di derbarê çawaniya şehîdbûna wî û cih û dema bûyerê

de zanyariyên zêdetir hatin bi dest xistin. Di 4'ê 10'a 1996'an de heval Dr. Sirwan û heft heta heşt hevalên xwe çûne gundê Qamçuxayê Seyîd Kerîm a ser bi herêma Qelasewka ya ser bi herêma Axcelerê ku li ser çemê Rêzan e. Kampa Çemê Rêzan bi agahiya rêveberiya Herema Silêmanî ya wê demê bibû nêzîkî salek ku weke cihê perwerdekirina hevalên nû dihat bikaranîn. Komek ji çekdarên PDK'ê ku ji Takya Kakamend in û pisporên herêmê ne, liv û tevgera heval Dr. Sirwan û hevalên din dişopînin. Heman roj piştî nîvro ew koma çekdar derbasî heman gundî dibin. Dema nêzîkî ciyê heval Sirwan wan dibin heval Dr. Sirwan derdikeve derve û dibêje, "Netirsîn, tiştêkî nîn e, em heval in, ez jî filan kes im." Xwe dide nasîn û ji wan re dibêje, "rûnin, çay vexwin." Beriya ku axaftina xwe bi dawî bike, çekdarên PDK'ê gule berdidin wî û 4 hevalên din ên bi nave Egîd Germiyan, Baban, Halo, Hacî Qa-

mişlo û Dîlan Merdîn û wan hevalan şehîd dixin. Piştê jî ji wê derê namerdane direvin.

Şehadeta heval Dr. Sirwan û rêhevalên wî ji bo şoreşa Kurdistanê, gel û netewa me ya bindest windahiyeke mezin bû. Êrişê li dijî Dr. Sirwan ne tenê li dijî wî bi xwe bû belkî di kesayeta Dr. Sirwan de êrişek bû li ser pêşengtiya hizir û ramanên Rêber Apo li Başûrê Kurdistan. PDK'ê bi bernamê û plan heval Dr. Sirwan armanc kir, heta ku wî tune bikin. Jixwe dîroka PDK'ê tije ye bi qirkirinê siyasî. Dema dîtin ku hêza heval Dr. Sirwan a rêveberî û nûnertiya civak û neteweyek heye, hîç dudiliyek jiyan nekirin.

Bi plan û hîlbijartina rêheval Dr. Sirwan dema dîtin ku hêza wî ya

lek destkeftiyên netewî û demokratîk bi dest xistiye. Ji taybetmendî, kesayet û jiyana wan re felsefeya têkoşînê tê gotin. Tevî riya şehîdan û felsefe, ruh û jiyana PKK-PAJK'ê bûne.

Heval Dr. Sirwan tevî ku di têkoşîna Başûrê Kurdistanê de weke pêşengekî şehîd bûye jî yek ji pêşengên şoreşa Kurdistanê ye. Ji ber vê yekê PKK'ê di kongreya xwe ya şeşemîn de ew wek endamê Komîteya Navendî qebûl kir. Heval Dr. Sirwan çî di qada leşkerî de be, çî di qada civakî de be, çî di warê îdeolojîk de be weke ragihandin, perwerde û wêje û çî jî di warê xebatên cuda cuda de pispor bû. Di têkoşîna leşkerî de weke gerîlayekî azadiyê roleke serkeftî list. Ger astengdar nebûya, ti carî qada şer terk nedikir. Di têkoşîna civakî ya li Ewropa û Kurdistanê de pêşengiya civaka azad, xwerêveber û demokratîk kir. Di têkoşîna îdeolojîk de, hem di warê perwerdeyê de hem jî di warê ragihandinê de, pêşengiya rewşenbîrî û bîrdozî kir. Nivîs û gotarên wî, komcivîn, civîn, semîner û dewreyên perwerdeyê ku wî bi xwe birêve biriye vê rastiye îspat dike. Bi gotineke din, me tiştêkî zêde ji bo şehîd Dr. Sirwan negotiye, lê dîsa jî gelek aliyên ku kêmanê û divê li ser bîrê rastwestandin û lêkolînkirin hene.

Heval Dr. Sirwan çawa di xebatên giştî de xwedî roleke berbiçav û fedakar bû bi heman rengî di xebatên xeta azadiya jinê de jî bi taybetmendiyên xwe karîbû baweriyê mezin avabike. Ji ber vê yekê bi dehan hevalên jin bi rêya heval Dîktor beşdarî şoreşê bûn, di heman demê de hevalên jin her tim heval Dîktor weke hêzek li pişt xwe didîtin. Bi gotineke din, heval Dr. Sirwan heta radeyeke mezin xwediyê taybetmendiyên mêranî nebû û weke mirovekî şoreşger amade bû ku zilamtiya klasîk û kevneperest di kesayeta xwe de bikuje. Ji ber wê jî ger em lê binêrin hemû hevalên jin dixwestin biçin ciyê ku heval Dr. Sirwan kar dimeşîne. Mirovê kedkar, têkoşer û fedakar helbet wê li dijî kevneperestî û pergala desthilatdariya bavîksalari di nava têkoşîneke bê hempa de be. Ji bo li Kurdistanê şoreşa azadiyê bi encam bibe, divê kesayeta mêranî ya kevneperestên paşverû were bin ax kirin. Ji bo vê jî Rêber Apo dibêje; "şoreşa Başûr şoreşa jinê ye, yanî şoreşa azadiyê ye." Ji ber ku bêtî azadiya jinê ne pêkan e ku şoreş bigihêje encamê.

Li Başûr dagirkerî ji holê rabûye û desthilatdariya herêmê heye, lê ji aliyekî ve ne demokratîk e, ji aliyê din ve ne xwediyê prensîbên azadiyê ye. Piştî sala 1991'ê Başûrê Kurdistanê bû goristana jinan. Hê jî qanûna rewşa kesane nehatiye guhertin, zilamekî kevneperest hîn dikare bi çar jinan re bizewice. Lewma her têkoşerekî mîr ger di riya şehîd Dr. Sirwan yanî di riya azadiya jinê de kûr bibe, bêguman wê şoreşa Başûr ku şoreşa jinê ye bi ser bikeve.

Taybet piştî sala 2003'an mijarên ku bûne rojeva Başûrê Kurdistanê gendelî, sazîbûn û rola hûkûmet û

parlementoyê û her wiha vekîşîna destê partîyan ku di nav saziyan de ne. Di sala 1994'an de heval Dr. Sirwan di çend gotaran de bi zelalî balkişand ser vê yekê, lewra di wê axaftina xwe de dibêje, "dive peywendî di xizmeta ezmûna federal de be, ne ku ezmûn bibê qurbaniya tîkiliyan." Piştî desthilatdariya 30 salî, heta niha jî desthilatdarên Herêma Kurdistanê nikarin ji bo berjewendiyên herêmê weke heval Dr. Sirwan lê mêze bikin û çareserî peyda bikin. Niha yê ku di desthilatdariya heremê de cîh digre li pey xwe dewlemendkirin, dewlemendiyên welat komkirin û domandina hêza xwe ya nedemokratîk û gendelî ye. Tîkiliyên desthilatdarên Herêma Kurdistanê hîna jî ne li ser esasê netewa Kurd in û lihevkerîyên wan di odayên tarî de tên kirin û serwet, petrol û gaza welat diçe bankayên dagirker ên Tirk. Lewma niha ya ku li ser Herêma Kurdistanê biryar dide dewleta Tirk e, ne Hikûmeta Herêma Kurdistanê ye. Hikûmet bûye lîstokek ji bo meramên pîs ên PDK'ê û parlemento weke kartonekê lê hatiye kirin.

Hemû hewl, têkoşîn û westandina heval Dr. Sirwan ji bo wê bû ku ew destkeftiyên Başûr bibin destkeftiyên niştîman û xizmeta hemû netewa Kurd bike. Heta bi vê derfetê hemû Kurdistan dikarîbû ber bi azadiyê ve biçê. Berovajî vê yekê rayedarên hûkûmeta Herêma Kurdistanê bi taybet PDK'ê plana kuştin û tûnekirina Dr. Sirwan dabû. Wê demê rastiya vê desthilatdariyê baştir tê fêmkirin ku ev 30 sal in bi heman rengî difikire. Hê jî difikirin ku ew ê çawa bikaribin zêdetir bîkevin xizmeta dagirkeran û di hem-bêza wan de şev bikin roj.

Lewma jî rêbaza şehîd Dr. Sirwan bêtî ku hîç gumanek li xwe bigre li ser bingeha netewa demokratîk e, di heman demê de parastin, firehkirin û sazîkirina destkeftiyan e. Li aliyê din divê destên partî, gendel û talankeran jî, ji rêveberî û parlamentoyê bê rakirin. Di heman demê de bêtî ku heval Dr. Sirwan û hevalên wî yê wê demê û niha jî çavê wan li sermayeya gel nîne, dewlemendiya gel ya bin erdê û ya li ser erdê dixê xizmeta civakê, şev û roj dixebitin û xwe feda dikin da ku derfet û dahata civakê zêde bikin. Di şerê Zap, Avaşîn, Matîna, Rojava, Bakur û Rojhilatê Sûriyeyê de em fedakariya wan hîna jî dibînin. Yanî felsefeya Rêber Apo ya ku dibêje; "min bîr bi derzî kolandiye", hîn jî heval û şopdarên rêya Rêber Apo, dîsa bi êş û westiyaneke bê westan, kolandina bîrê didomînin, ango bêtî ku bizanibin westandin çîye ji vî gelî re xizmet dikin û xwedî ristin û şev u roj xebata xwe berdewam dikin.

Li dawî de ez dibêjim Dr. Sirwan û hevalên wî ji bo me nemir û serberz in. Em deyndarê Dr. Sirwan û hemû şehîdên Kurdistanê ne. Ji ber wê jî divê em yekane armanca wan a Kurdistanê azad, xweser û demokratîk pêk bînin.

6 Aylık Savaş Bilançosu

HPG Basın İrtibat Merkezi, Avaşîn, Metîna ve Zap eyaletlerindeki 23 Nisan ile 23 Ekim tarihleri arasındaki 6 aylık savaş bilançosunu açıkladı.

Basına ve Kamuoyuna!

Sömürgeci soykırımcı Türk devletinin Zap, Avaşîn ve Metîna eyaletlerini hedefleyerek başlattığı Başûrê Kurdistan'ı işgal hareketi altıncı ayını doldurmuştur. Kürdistan Özgürlük Gerillası, işgal saldırılarının başladığı ilk andan itibaren işgalcilerin adım attığı her karış Kürdistan toprağını Direniş Alanı'na çevirerek işgalcilere ağır darbeler vurmuştur.

Bugün Kürdistan sınırlarını aşarak bütün ezilen halkların, kadınların ve gençlerin özgürlük umudu haline gelen Kürdistan Özgürlük Mücadelesi, aynı zamanda sömürgeci-egemen güçlerin de korkulu rüyası olmuştur. Ezilenlerin yeniden dirilen umutları Kürdistan'da ve Kürdistan Özgürlük Gerillası somutunda yok edilmek istenmektedir. Hiçbir hukukta yeri olmayan, en vahşi ve alçakça yöntemler kullanılarak yapılan işgal saldırıları karşısında güçlerimiz, özgürlük tutkusu ve emsalsiz Apocu iradeyle karşı koyarak soykırımcı sömürgecilere cevap vermesini bilmiştir. Gelişen altı aylık yoğun savaş süreci bir kez daha dost-düşman herkese Apocu çizgide savaşan Kürdistan gerillasının yenilmezliğini göstermiştir. Kendisini Apocu felsefeyle donatan özgürlük gerillası, Kürt halkının ve demokrasi güçlerinin kazanımlarının savunucusu konumunda olduğunu bilerek bu tarihi görevin gerekliliklerini çekinmeden yerine getirmektedir. Bu temelde güçlerimiz en zor koşullarda ve en kısıt imkanlarla tarihte eşi görülmemiş görkemli bir direniş sergilemektedir. Yoldaşlarımız, Apocu ideolojiden beslenen ve bitmek tükenmek bilmeyen enerjileriyle her yerde işgalcilere en beklemediği anda en sert darbeleri vurmuştur. Kurdistan Özgürlük Gerillası Devrimci Halk Savaşı Stratejisi temelinde yaratıcı bir biçimde geliştirdiği yeni dönem taktiği olarak tünel-mevzi savaşı taktiğinin ve araziye ustaca kullanan uzman tim savaş tarzının zafer çizgisindeki uygulayıcısı olmuştur.

Bakur'dan Başûr'a kadar her alanda yetkince savaşan özgürlük gerillası, ölümsüz fedai komutanlarımız Sara Tolhildan Goyî ve Rûken Zelal yoldaşlarımızın gösterdiği zafer yolunda tereddütsüz bir şekilde yürüyerek, hiçbir gücün özgürlük yürüyüşümüzü durduramayacağını bir kez daha kanıtlamıştır. Düşmanın hemen her gün "Bakur'da gerillayı bitirdik, adım atamayacak hale geldiler" diyerek ürettiği yalanlarını büyük emek, çaba, irade, inanç ve taktiksel ze-

kayla boşa çıkaran yoldaşlarımız, Bakur alanında bulduğu her fırsatta düşmana darbe vurmayı başarmıştır. Bakur gerillası düşmanın her türlü özel ve psikolojik savaş yöntemlerine, istihbarat ve teknolojiye rağmen, büyük bir iradeyle direnerek düşmanı boşa çıkarmıştır. Amed eyaletinde büyük bir kahramanlıkla direnen YJA Star komutanları Dicle, Diren ve Adar yoldaşların sergilediği direniş ruhu, Amed'de gerillanın ne kadar köklü ve yenilmez olduğunu ortaya koymuştur. Cûdî direnişinde olduğu gibi, Besta'da da Dijwar ve Yusuf yoldaşların kahramanca direnişi, Botan direniş geleneğinin bugün de çok güçlü bir biçimde temsil edildiğini ortaya koymaktadır. Aso Diren ve Evîn Rêber yoldaşların Gever'deki kahramanca duruşu, Kürt kadının bu dönemdeki direnişçi karakterini perçinlemiştir. Yine Mêrdîn Omerya'da Türk soykırımcı sömürgeciliğinin bütün teknolojiye ve ordu gücüne karşı 3 gün boyunca destansı bir biçimde direnen Xebat ve Zana yoldaşların sergilediği kahramanlık direnişi düşmanı çaresiz bırakmış, düşman bu 2 yoldaşımızı tasfiye edememiş, cephaneleri biten yoldaşlarımız, devrimci onurlarını Apocu geleneğe uygun biçimde koruyup fedaice kendi şehadetlerini gerçekleştirerek düşmana gereken cevabı vermişlerdir. Tüm imkanlarını, yer ve hava istihbarat araçlarını kullanarak Kürdistan Özgürlük Gerillası'na üstünlük sağlamak isteyen işgalci Türk ordusunun bu amacının, demokratik modernite gerillacılığının uygulanması halinde her yerde boşa çıkarılabileceği görülmüştür. Yeni dönem gerilla tarz ve taktiğinin ustaca pratikleşmesi, düşmana büyük darbeler vurulabileceğinin en somut kanıtı bu yakın pratik dönemde Botan, Amed ve Mêrdîn'de sergilenen pratiklerle ortaya konulmuştur.

14 Nisan 2022 gününden itibaren Zap, Avaşîn ve Metîna alanlarına yönelik olarak gelişen işgal saldırısı başladığından bu yana yüksek cesaret ve fedakarlıkla savaşan yoldaşlarımızın direnişi karşısında amacına ulaşmayan ve ağır darbeler alan işgalci Türk ordusu Direniş Alanları'na savaş uçakları, saldırı elikopterleri, obüs, havan, tank ve toplarla on binlerce kez saldırmıştır. Bu dönemde KDP'nin etkin desteğini alan, aynı zamanda Kuzey Kürdistan'dan ve Suriye'den devşirdiği korucu-çete kesimlerini de savaşta aktif kullanan Türk ordusu, elinde bulunan tüm savaş tekniği ile NATO'nun sunduğu savaş imkanlarını ve silahlarını seferber edip on binlerce kez saldırmıştır. Bu yoldaşlarımızın tarihi direnişi karşısında yine de istediği sonucu alamamıştır. Kürdistan Özgürlük Gerillası'nın direnişi karşısında büyük bir tikan-

ma yaşayan savaş suçlusu Türk devleti, tüm dünyanın gözleri önünde uluslararası düzeyde yasaklanmış bomba ve kimyasal silahlarla Direniş Alanları'na saldırmıştır.

Güçlerimiz sıcak savaş ortamında ve en kısıt imkanlarla, bu savaş suçlarını belgeleyip tüm kamuoyunun bilgisine sunmasına rağmen uluslararası kamuoyunda herhangi caydırıcı bir tepki gelişmediğini gören TC ordusu, bundan cesaret alarak savaş hukukuna ve insanlık ahlakına hiçbir şekilde sığmayan korkakça, alçakça ve namertçe saldırılarını gün geçtikçe artırmıştır. İşgal saldırılarının başladığı günden bu yana geçen 6 aylık süreçte Direniş Alanları'nda savaş tünel ve mevzilerine karşı **2476 kez yasaklı bomba ve kimyasal silahlarla saldırılarak** savaş suçu işlenmiştir.

Tüm bu saldırılara rağmen Kürdistan Özgürlük Gerillası Apocu fedai ruh ve yüksek cesaretle pusus, sızma, baskın, sabotaj, suikast, ağır silah, çatışma-darbeleme, koordineli gerilla, hava savunma kuvvetleri ve devrimci operasyon tarzında çok çeşitli taktiklerle **2256 eylem gerçekleştirmiştir**. Bu eylemlerde yeni dönem gerilla tarz ve taktikleri demokratik modernite gerillacılığı temelinde ustaca pratikleştirilmiş, düşmanın teknolojiye dayalı saldırılarını önemli oranda boşa çıkararak **2346 işgalciye cezalandırmıştır**. Türk devletinin savaş kurmaylığı ve özel savaş medyası sahte senaryo ve yalanlar temelinde Türkiye halklarını ve dünya kamuoyunu aldatmaya dönük yoğun çabalar sergilemektedir.

Ancak kısıt olanaklarına rağmen kısmi bir biçimde gerillanın kayıt altına alıp kamuoyuna sunduğu kimi eylem görüntüleri, Türk özel savaşının yalana dayalı gerçeğini gözler önüne sermiştir.

Savaş suçlusu Türk devletinin işgal saldırılarının ve dolayısıyla Kürt halkı üzerindeki soykırım planlarının başarıya ulaşmasını engellemek, çok büyük bir fedai ruh ve özveri sayesinde olmuştur. Bu direniş aynı zamanda bölgede bir faşizm dalgasını geliştirmek isteyen AKP-MHP rejimi karşısında bölge halkları adına bir demokrasi ve özgürlük duruşu olmuştur. Tamamen hava gücüne ve her türlü gelişmiş teknolojiye dayanan soykırımcı sömürgeci Türk devletinin bu saldırısına karşı koymak, ancak özgürlüğe duyulan büyük aşk, şehitler çizgisinde zaferle kilitlenme ve Apocu ideolojinin yarattığı sarsılmaz inançla mümkün olmuştur. 6 aylık savaş sürecinde **153 yoldaşımız** tarihin en görkemli direnişinde emsalsiz bir performans sergilemiş, düşmana tarihin en ağır kayıplarını vermiş ve **şehadete ulaşmıştır**. Nuri, Mizgin, Rohat, Şaristan, Mahir, Bager, Avzem, Doğan, Nalin, Güven, Zamanî, Ronahî, Helbest,

Fedaî, Siyabend, Berfin ve Mardin yoldaşlarımız öncülüğünde kahramanlık destanı yaratan tüm şehitlerimizi saygı ve minnetle bir kez daha anıyoruz. Şehitler çizgisi temelinde direnişi daha da büyüteceğimizin ve aziz şehitlerimizin anılarını zaferle taçlandıracağımızın sözünü veriyoruz.

14 Nisan-14 Ekim tarihleri arasındaki altı aylık savaş bilançosu şu şekildedir:

Güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen eylemler;

– Pusus, sızma, baskın, sabotaj, suikast, ağır silah, çatışma-darbeleme, koordineli gerilla, hava savunma kuvvetleri ve devrimci operasyon tarzında çok çeşitli taktiklerle 2256 eylem gerçekleştirilmiştir.

Güçlerimiz tarafından gerçekleştirilen eylemler sonucunda;

– 12'si kontra, 17'si rütbeli asker olmak üzere toplam 2346 işgalci cezalandırılmıştır.

– 310 işgalci yaralanmıştır.

Güçlerimizin tespit edebildiği kadarıyla başta Direniş Alanları olmak üzere Medya Savunma Alanları;

– 3491 kez savaş uçaklarıyla bombalanmıştır.

– 4197 kez saldırı helikopteriyle bombalanmıştır.

– Güçlerimizin savaş tünelleri ve mevzileri 2476 kez uluslararası düzeyde yasaklanmış bombalar (fosfor bombası, termobarik bomba, taktik nükleer bomba) ve kimyasal silahlarla bombalanmıştır.

Güçlerimiz tarafından el konulan silah ve askeri malzemeler;

– 10 MPT-55 Piyade Tüfeği
– 4 AK-47 Piyade Tüfeği
– 3 G-3 Piyade Tüfeği
– 3 Bombaatar Silahı
– 2 M-16 Piyade Tüfeği
– 2 HK-416 Piyade Tüfeği
– 1 BKC Silahı
– 1 B-7 Roketatar Silahı
– 1 MPT-66 Piyade Tüfeği
– 4 Tabanca
– 4 Bombaatar Mermisi
– 848 M-16 ve BKC mermisi
– 18 El Bombası ve Çok Sayıda Sis Bombası
– 4 Saldırı (Çelik) Yeleği
– 4 Çelik Kalkan
– 2 Rext
– 9 Şarjör
– 7 Gece/Gündüz Dürbünü
– 3 Termal Dürbün
– 3 Lazer Noktalayıcı
– 2 Kızılötesi Silah Aparatı
– 1 Termal Kamera
– 1 Lazerli Dürbün
– 4 Mobesse Kamera Sistemi
– 3 Kafa Kamerası

– 1 Taşınabilir Radar Sistemi
– 24 Kg Patlayıcı
– 4 Mayın
– 1 Mayın Patlatma Cihazı
– 1 Mayın Dedektörü
– 6 Cep Telefonu
– 3 Telsiz
– 1 Güneş Enerjisi Paneli
– 1 Pusula
– 4 Bıçak (Kasatura)
– 6 Askeri Çanta
– 2 Askeri Şapka
– 2 Kask
– 9 El Feneri
– 2 UPS Enerji Dönüştürücüsü
– 1 Enerji Kaynağı
– 2 Korteks, TNT, C3
– Mobesse Kamera Sistemi Parçaları

Güçlerimiz tarafından imha edilen askeri malzeme ve araçlar;

– 7 Skorsky Helikopteri
– 3 Saldırı Helikopteri
– 2 Tank
– 17 Zırhlı - Askeri Araç
– 4 Kepçe Aracı
– 57 Mobesse Kamera Sistemi
– 49 Dron
– 7 Radar
– 5 Termal Kamera
– 2 Teleskop
– 3 Sinyal Karıştırıcı (Jammer) Cihazı
– 3 Hareket Sensörü
– 2 Ses Dinleme Cihazı
– 1 Fotokapan
– 1 Konteynır
– 91 Mevzi
– 24 Askeri Çadır
– 1 Kamelya
– 1 Kimyasal Gaz Aktarım Sistemi
– 1 Cephanelik
– 5 A4 Silahı
– 2 BKC Silahı
– 120 Kg Patlayıcı
– 7 Patlayıcı Düzeneği
– 1 A-4 Mevzi
– 2 Kimyasal Silah Düzeneği
– 2 Aspiratör
– 1 Bomba Atar

Güçlerimiz tarafından darbelenen askeri araçlar;

– 43 Skorsky Helikopteri
– 32 Saldırı Helikopteri
– 18 Mevzi
– 12 Dron
– 9 Kepçe
– 4 Zırhlı Askeri Araç
– 3 Askeri Çadır

Apocu savaş tarziyla 30. yılımızda Zafere yürüyoruz

YJA Star Merkez Karargah Komutanlığı

Basına ve kamuoyuna

Kadın ordulaşmasının 30. yılına girdiğimiz bu günde kadın özgürlük savaşının çizgi komutanı Bêrîtan (Gülnaz Karataş) şahsında Ekim ayında şehadete ulaşan şehitlerimizi anıyor, anılarının önünde saygıyla eğiliyoruz. Önderliğimizin özgür yaşam felsefesiyle Xwebûn olmayı başaran ve kadın özgürlük çağını başlatan ana soylu şehitlerimizden Ekim ayında sonsuzlaşan Canda Türk, Gurbetelli Ersöz, Meryem Çolak, Azime, Bermal, Rewşen, Elefterya Fortulaki, Ronahî (Andrea Woolf), Hêlîn (Çerkez), Gulan Canda, Roza Dêrik, Şîlan Evîn, Zîlan Halep, Bêrîtan Maku, Berwar Geve, Deniz Salmas, Rûken Bingöl, Pîroz Mava, Medya Mava, Sorxwîn Roboskî, Sara Savuşka Bozan, Delîla Maku, Hevî Muş, Dicle Amed, Rojîn Gevda, Çiçek Botan, Berçem Cîlo, Doza Welat, Şîlan Goyî, Çavrê Kamuran, Dilvîn Dalaho, Zeynep Faraşîn ve ardılları binlerce şehidimizi bir kez daha anmayı borç biliyoruz. YJA Star gücü olarak Önderliğin savaş tarziyla şehitlerimizin canlarıyla kazanılan kadın özgürlük mirasımıza sahip çıkacağımızı belirtiyor, özgürlük mücadelemizi zafere ulaştırma sözümüzü yneliyoruz.

Büyük yürüyüşlere ve tarihsel başkaldırlara tanıklık edilen bu ayda şehadete ulaşan kadın yoldaşlarımız kadın özgürlüğüne akan ırmağın ana kaynağı ve soy hücre-sidirler. Onlar, Ekim'in tarihsel mirasını bağırılarında taşıyarak, kadının özgürlük mücadelesini büyük bir devrim olan kadın ordusuyla buluşturdular. Kadın ordulaşması özgürlük çizgisinde yürüyen kadınların özgürlük silahı oldu. Kadın ordulaşmamızın öncülerinden olan Azime arkadaş (Mihriban Saran), boyun eğmeyen mücadelecî duruşuyla kadın özgürlük mücadelesinin unutulmaz isimlerinden biri olmuştur. Kadının tarihi öz gücüyle buluşması anlamına gelen kadın ordulaşması, kadına dayatılan köleliğe, teslimiyete ve ihanete karşı uçurumlardan atlayan Bêrîtan'ın kanatlarında yükselmiş ve bu günlere gelmiştir. Kölelik karşısında direnen, canını bu uğurda vermekten çekinmeyen kadınların tarihten gelen sesini duyan Bêrîtan, tüm kadınlar için tarihsel bir özgürlük çağırısıdır. Bêrîtan'ın özgürlük çağırısına kulak kesilen binlerce kadın bugün dağlarda fedaiçe direnmekte ve Bêrîtan'ın çağırısına en anlamlı cevabı vermektedir. Bêrîtan'ın savaş çizgisinin gerçekleşmiş ifadesi olan kadın ordusu; 30 yıldır dağlarda ateş topu gibi

büyüyor ve faşizmin, işgalin, köleliğin korkulu rüyasına dönüyor. Bu korkuyu yaratan Bêrîtan çizgisidir. Bêrîtan çizgisi; teslimiyeti, ihaneti ve köleliği halkımız ve kadınlar açısından zorunlu bir yaşam tercihi olmaktan çıkarmış ve kadının özgürlükte ısrarının en asil ifadesi olmuştur. Düşmana teslim olmaksansa uçurumlarda kanatlanmanın onuru Bêrîtan'ı özgürlük çizgisinin öncü komutanı yapmıştır. Köleliğin çirkinlik olduğu, güzelleşmenin savaşma eyleminden geçtiğini gerçeğini savaş meydanlarında haykıran Bêrîtan; kadınların güzellik ve özgürlük ilkesi olarak YJA Star kadın ordusunda somutlaşmıştır. YJA Star Özgür Kadın Birlikleri Bêrîtan'ın güzellik ilkeleleriyle kendilerini yaratmış, tüm kadınlar için özgür yaşam ihtimalinin gerçekleştirilebilir olduğunu özgürlük eylemlerinde ispatlamışlardır.

Onlarca, yüzlerce kadın, Bêrîtanlar'ın, Azimeler'in, Zîlanlar'ın çizgisini esas alarak özgürlük yürüyüşüne başladı ve kadınların özgürlükteki ısrarını bedenleştirdi. Ana tanrıça özüyle buluşan kadınlar devrimin öncü gücüne dönüşerek tüm dünya kadınlarını aydınlatan umut ışığına dönüştüler. YJA Star tüm bunların mirasçısı olduğunu bilerek gittikçe gelişen, profesyonelleşen ve erkek egemen sisteme korku salan bir özgürlük mekanizmasıdır. Özellikle faşist TC'nin sürekli olarak özel savaş yöntemleriyle Kürt kadınlarını hedef alması bu korkunun yansımasıdır. Kürt kadınlarının ve onlardan ilham alarak direniş geçeren kadınların önlerini alamayacaklarını anlayan faşizm en çirkin yöntemlerle kadın özgürlük

çizgisinin öncülerini etkisiz kılmaya çalışmaktadır. Kadın özgürlük çizgisinde mücadele eden öncüler Nagihan, Delal Nûrhak'ın şehadetleri, yine İran'da Jîna şahsında kadınlara dönük saldırıların yaygınlaşmasının altında devletlerin özgürleşen kadına dönük büyük korkusu vardır. Fakat tüm saldırılara rağmen kadın ordulaşması yaygınlaşmaktır. Kadın ordulaşması Şengal'de YJŞ'de, Rojava'da YPJ'de, Bakur'da YPS Jin'i, Rojhilat'da HPJ'yi açığa çıkardı. Tüm bu Kürdistan parçalarındaki örgütlenmeler YJA Star kadın ordulaşmasından ilhamlarını aldılar. YJA Star kadın ordulaşması binlerce yıllık kadın köleliği karşısındaki kadınların Bêrîtanca yaşam seçimidir. YJA Star kadın ordulaşması kadının ayaklarındaki zincirleri kıran, ellerindeki kelepçeleri söken en radikal öz savunma direniş olmuştur. Kadının kendi öz gücüyle buluşması anlamında kadın ordulaşması gittikçe gelişen, büyüyen bir güçtür. Erkek egemen sisteme en büyük tehdit büyüyen, gelişen YJA Star ve ondan ilham alan kadın ordulaşmalarıdır. Sadece askeri temelde değil, ekolojik, demokratik, kadın özgürlükçü paradigmayı ve onun zihniyet yapılanmasını esas alan kadın ordulaşmaları mevcut iktidar ve mülkiyet mekanizmalarına en büyük darbedir.

Bugün en çirkin savaş yöntemleriyle, doğayı tahrip eden nükleer silahlar, kazan bombaları ve insanlık dışı kimyasallarla Kürdistan dağlarına, Avaşın, Zap ve Metîna'ya büyük bir saldırı var. Bu saldırıların karşısında kadın ordusu sarsılmaz iradesiyle sömürgecilığe hem dağ-

larda hem de emperyalizmin merkezi metropollerde vuruyor. Sara Tolhildan Goyî ve Rûken Zelal, Türk faşizminin aşılmaz dediğı güvenlik duvarlarını yıkmış, düşman karakollarına girmiş ve düşmanı merkezinde vurmuştur. Sara ve Rûken örgütlenen kadının Zîlanca, Bêrîtanca yeni tanımıdır. Kadın iradesini savaş gücüne dönüştüren Sara ve Rûken dağlarda düşman tekniğini boşa çıkaran YJA Star özgün kadın birliklerinin metropollerdeki yüzüdür. Sara ve Rûken örgütlenen kadının düşmanın tüm saldırılarını boşa çıkarabileceğini herkese göstermiştir. Sara ve Rûken kimyasal silah kullanımı ve zindanlardaki işkencelere sessiz kalmayı onursuzluk sayan yiğit Kürt kadının, Bêrîtan ve Zîlan'ın duruşudur. Kadınları bu kadar irade kazanmış bir toplumun artık yenilmesi mümkün değildir. Sömürgeciliğin tüm kirli savaş yöntemlerine karşı Bêrîtanca yükselerek, Zîlanca düşmanın içinde patlayarak cevabımızı veriyoruz ve vermeye devam edeceğiz. Biz YJA Star güçleri olarak Kürdistan'da teslimiyeti, işbirliğini ve komploları dayatanlara karşı Bêrîtan'ın özgür yaşam tercihine sonuna kadar sahip çıkacağız. Faşizm yenilecek, sömürgecilik geri çekilecek, kadınlar özgürleşecek, bu inanç ve iddiayla özgürlükten yana olan herkesi faşizme karşı direniş geçmeye ve özellikle kadınları kadın ordu saflarına çağırıyoruz.

Ekim ayında toprağa sürülen tohum nasıl ki baharda yeşeriyorsa bu ayda toprağı kutsayan komutanlarımız, öncülerimiz, yoldaşlarımız ve arkadaşlarımız da kadının baharla buluşturan özgürlük tohum-

ları oldular. Kadın özgürlük çizgisinin öncüleri olan kadın şehitlerimiz başta kadın ordulaşması olmak üzere canlarını bedel vererek kadın özgürlüğü adına büyük bir miras yarattılar. Biz bu mirastan güç alarak özgürlük mevzilerine koşuyoruz. Bizler Bêrîtanlar'ın, Zîlanlar'ın, Vîyanlar'ın, Semalar'ın, Bermal ve Ronahîler'in, Rojîn Gewdalar'ın, Gülnaz Egeler'in, Armanç Gořkar, Delal Amed, Nalîn Muş, Zîn Cizîr, Çiçek Kurtalan, Zîn Kobanê, Zelal Rojhilat, Avesta Xabûr, Tékoşîn Amanos, Sema Koçerîn, Aryena Baran, Nûjîn Koçer, Nûjîn Êrsî, Nûjîn Amed, Esmer, Sarya, Nûda Sason, Diyana, Berfîn Rêbaz, Hêzil Rizgar, Güven Doza, Avzem, Sara ve Rûkenler'in savaş ve yaşam çizgisinin takipçiyiz. YJA Star gerillaları olarak 30. yılımızda Önder Apo'nun savaş ve yaşam tarziyla zaferi keşinleştireceğiz. Zafer Bêrîtan çizgisinin ölümsüz fedailerinin olacaktır.

Yaşasın Özgürlük Çizgisinin
Mimarı Önder Apo!

Yaşasın Direniş Çizgisinin ve
Kadın Ordulaşmasının
Komutanı Bêrîtan!

Yaşasın Direniş Kimlik Edinmiş
Özgürlük Ordusu YJA Star!

Kahrolsun Her Türden Gericilik,
Egemenlik ve Erkek
Egemenliği!

2021-2022 yılları arasında kimyasal silahla şehit düşen gerillalar

Rêber Apo, “Eğer yaşanılacak bir toplumsal yaşam olacaksa, bu ancak şehitlerin ölümsüz anlarına bağlılıkla ve gün gibi aydınlatlıkları yolda yürümekle mümkündür.”

